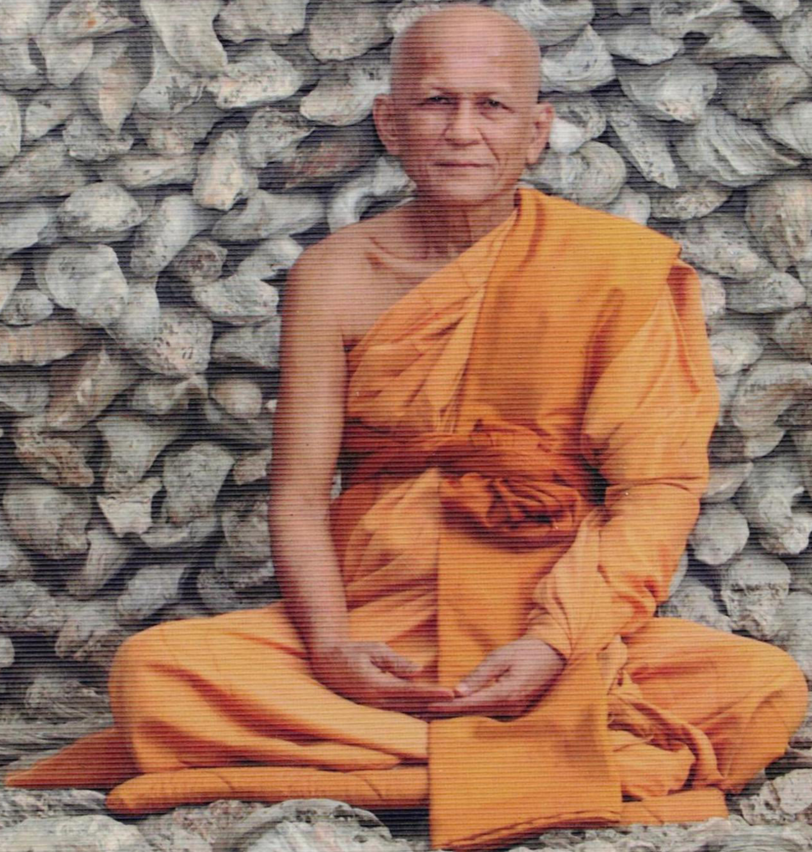
กว่าจะถึงวันนี้

พระครูสุนทรคุณธาดา

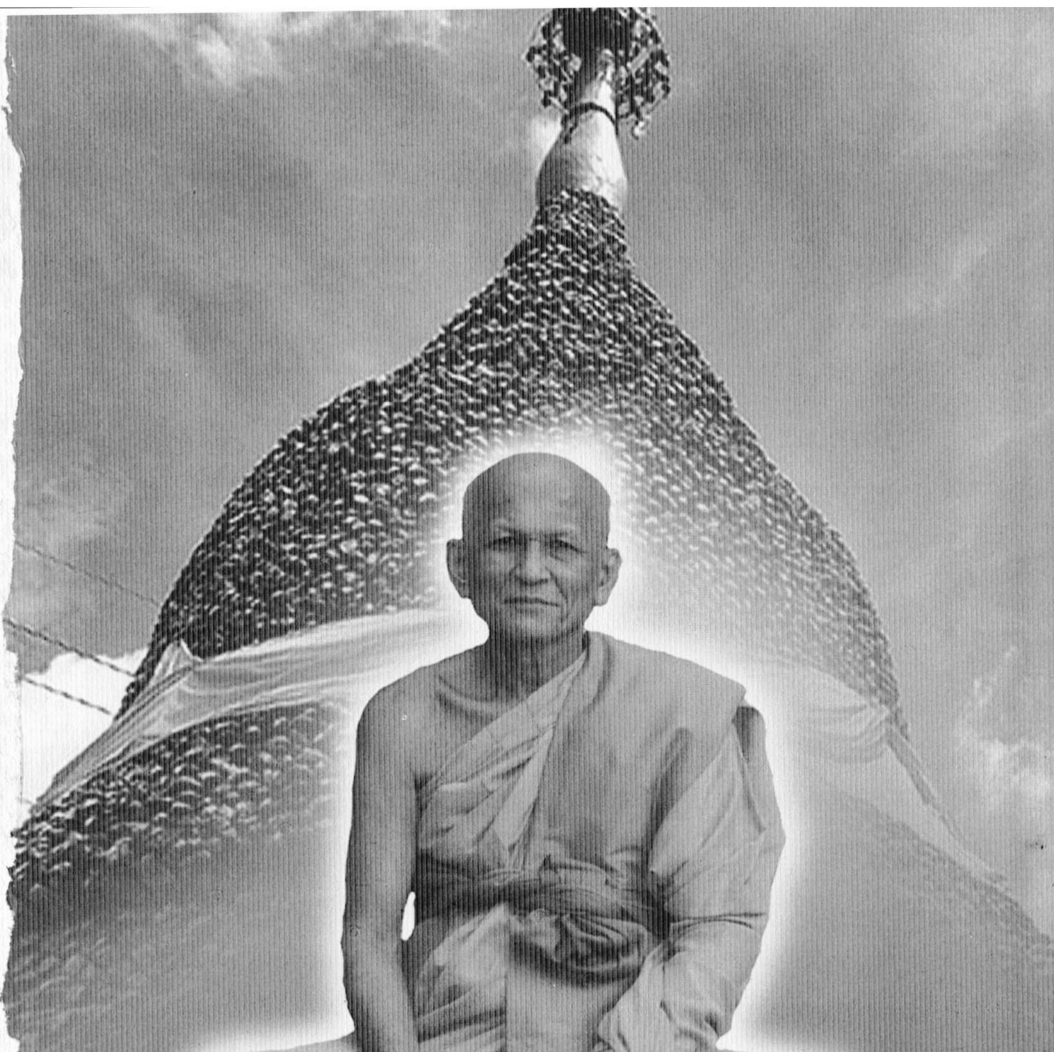

หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร

เจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย จ.ปทุมธานี

กว่าจะถึงวันนี้ พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร) เจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย จ.ปทุมธานี

หอยงาม ห้องน้ำสะอาด ธรรมชาติทุ่งนา
ไข่เจียวมีชื่อ น้ำพริกอร่อย ต้องวัดเจดีย์หอย...จ๊ะ
วัดเจดีย์หอย
ต.บ่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี

กว่าจะถึงวันนี้

พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร)

เจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย ลาดหลุมแก้ว ปทุมธานี

ชื่อหนังสือ กว่าจะถึงวันนี้
พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร)
ชื่อผู้แต่ง พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร)
๒๓๙ หน้า

จัดพิมพ์โดย บริษัท ชวนชม โปรโมชั่น
คณะเจ้าภาพ : คุณ ชวนชม พลอยใหม่
: คุณ สุวิช โอภาชาติ

ทีมกองบรรณธิการ : คุณ ชวนชม พลอยใหม่
: คุณ สุวิช โอภาชาติ
: คุณ มณีนุช โอชารส
: คุณ ธนชัย งามอังสกุล
: คุณ กาวี จำเริญขวัญ

พิมพ์/ออกแบบสิ่งพิมพ์ : ว.จิณฺณโสตฺถี

พิมพ์ที่ ปัญญาบริการพิมพ์ 19/30 หมู่ที่ 8 ต.อ้อมใหญ่
อ.สามพราน จ.นครปฐม 73160
โทร.02-840 3089; 086-759 9968

คำปรารภ

หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า **"กว่าจะถึงวันนี้ พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร)"** มีความสำคัญเกี่ยวกับอาตมาโดยตรง และจะเป็นประโยชน์ต่อพระหรือผู้สนใจธุดงค์

เนื้อหาในเล่มนี้ พูดถึง...การเดินธุดงค์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ล้วนเป็นประสบการณ์ที่ดี จนนำไปสู่การสร้างวัดและการเผยแผ่ธรรม สั่งสอน ชี้แจง แนะนำ ตลอดถึงการช่วยเหลือญาติโยมในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่มาขอความช่วยเหลือ

ญาติโยมทั้งหลาย ที่จะอยู่ได้ร่มเย็นเป็นสุข โยมจะต้องรู้จักศีล ๕ จะต้องรักษาศีล ๕ ต้องรู้จักบาป รู้จักบุญ ว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"**

ท่านทั้งหลายเมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะทำให้รู้ว่า อาตมาได้มาถึงชั่งโมงนี้นั้น ได้พบกับอุปสรรคนานาชนิด ในการปกครองคน ในการสร้างวัด

เมื่อได้อ่านจบแล้ว จงโปรดจำไว้ว่า...**คนเราเกิดมาทุกคนนั้น ถ้าไม่มีความอดทน ไม่สามารถที่จะอยู่เป็นคนได้**

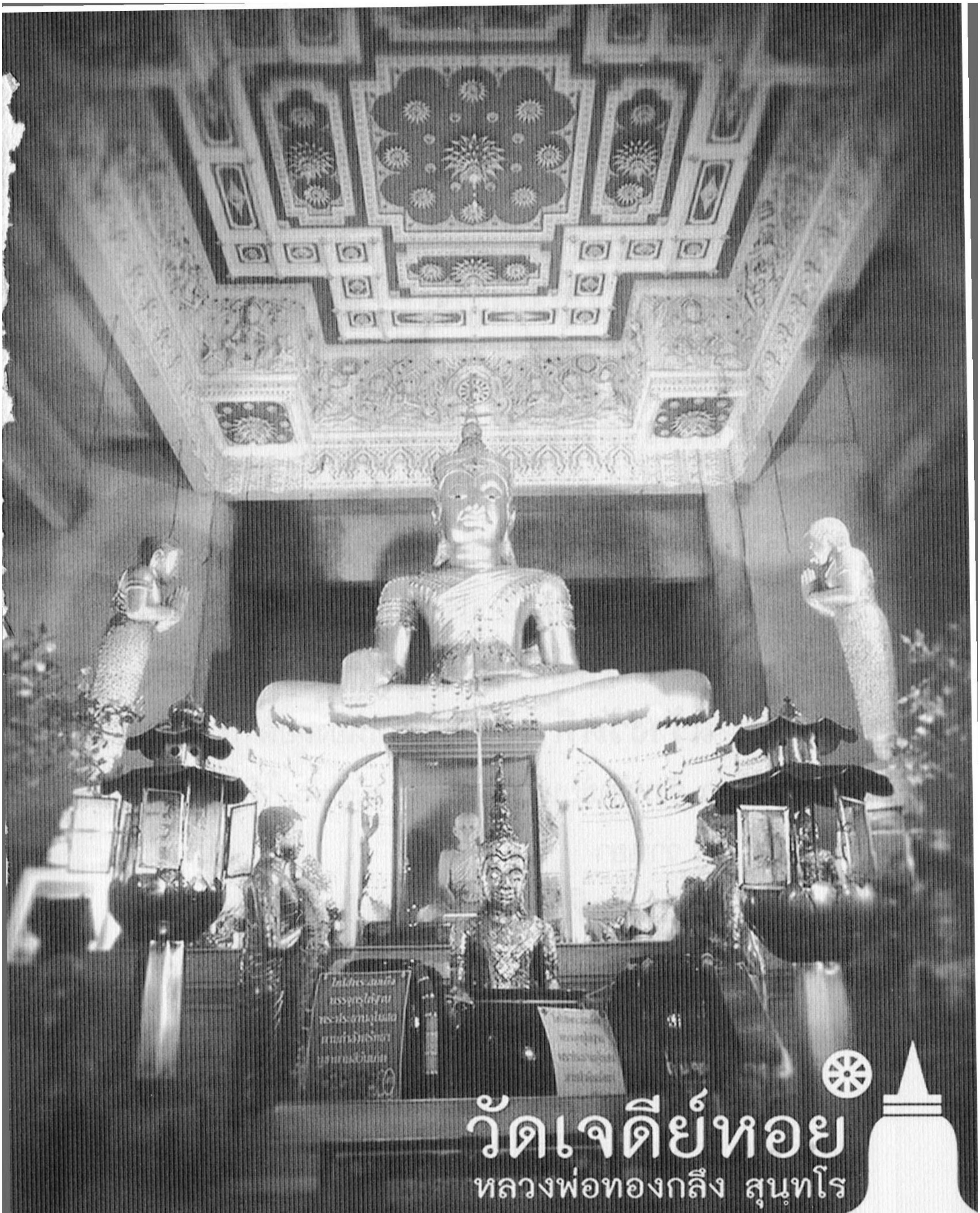
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จงมีคติประจำใจว่า... **"ต้องทำให้ดี ต้องมองให้ไกล ต้องไปให้ถึง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันนี้เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้ว่า แน่นอนที่สุด"**

ท้ายสุดนี้ **ขอพร ขอบารมี คุณของพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จงปกปักษ์รักษาคุ้มครองญาติโยม และลูกศิษย์ทุกคน จงมีแต่ความสุข ความเจริญ ทุกคนทุกท่าน เทอญ ฯ**

ขอเจริญพร

หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร

สารบัญ

...... พระพุทธนฤมิตรัตนชนะมาร (หลวงพ่อชนะมาร)

...... พระประธานประดิษฐานประจำในอุโบสถวัดเจดีย์หอย

พระครูสุนทรคุณธาดา
(หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร)
สร้างวัดทั้งหมด ๕ วัด

****

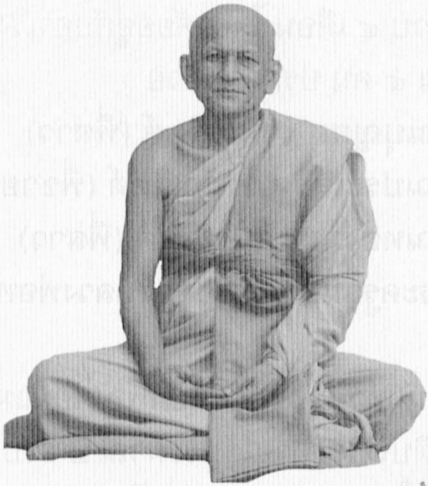
๑. **สร้างวัดที่ ๑** คือ เจดีย์หอย ตำบลบ่อเงิน อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี จำนวน ๑๑๓ ไร่ กับ ๓ งาน

๒. **สร้างวัดที่ ๒** คือ เจดีย์หอย ๒ โปร่งกระทิง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ประมาณ ๒๐๐ กว่าไร่ ส่วนใหญ่ปลูกสมุนไพร ว่านยา

๓. **สร้างวัดที่ ๓** คือ เขาหนองสอด บ้านเชี่ยน อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท จำนวน ๑,๕๐๐ ไร่ ส่วนใหญ่ปลูกสมุนไพร ว่านยา

๔. **สร้างวัดที่ ๔** คือ เทพเนรมิต ปางมะค่า วังน้ำพัฒนา อำเภอขาณุวรลักษบุรี จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน ๒๐๐ ไร่ ปลูกสมุนไพร ว่านยา ๑๐๐ ไร่ และ

๕. **สร้างวัดที่ ๕** คือ ถ้ำหลวงภูผาเวียง ตำบลป่าพลู อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน จำนวน ๖๐๐ ไร่ ส่วนใหญ่ปลูกสมุนไพร ว่านยา

บทนำ

หลวงพ่อทองกลึง
เล่าอัตลักษณ์ของตัวเอง

☺ชาติภูมิเดิม

พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร) เจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย ต.บ่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี

นามเดิมชื่อ นายทองกลึง รามัญจิตต์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๘๗ ปีวอก (ปีลิง) อายุ ๗๒ ปี โยมบิดาชื่อ พ่อเพิ่ม รามัญจิตต์, โยมมารดาชื่อ นางลิ้นจี่ รามัญจิตต์

วัยเด็กนั้นได้อยู่บ้านศาลาแดง หมู่ ๑ ตำบลบางกระดี่ อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี วัยเด็กเป็นลูกกำพร้า แม่เสีย

ตั้งแต่วัย ๒ ขวบ ๔ เดือน ได้อาศัยอยู่กับอาเริง ธัมโม ได้ดูแล มีพี่น้อง จำนวน ๔ คน ประกอบด้วย

๑) คุณบุญสม รามัญจิตต์ (พี่สาว)

๒) คุณประเสริฐ รามัญจิตต์ (พี่ชาย)

๓) คุณทองสุข รามัญจิตต์ (พี่สาว)

๔) พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร, รามัญจิตต์)

อาชีพนั้นทำไร่ ทำนา โยมพ่อ โยมแม่ ทำนา ทำสวน ระหว่างที่ได้เติบโตมา อายุได้ประมาณ ๒ ขวบ กับ ๔ เดือน เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ในจังหวัดปทุมธานี ได้เกิดอหิวาตกโลก อาและลูกได้เสียชีวิต แล้วโยมแม่ได้ป่วยหนัก โยมพี่ ๆ ๒ คนป่วยหนักเช่นกัน ส่วนอาตมารู้สึกว่าได้ป่วยด้วยเช่น พร้อมกันนี้ โรคภัยไข้เจ็บในครั้งนี้ ได้เกิดการล้มหายตายจากมากเหลือเกิน

☺โยมแม่, พี่ชาย, พี่สาว เสียชีวิต

ต่อมาโยมแม่ลิ้นจี่ เกิดป่วยแล้วได้เสียชีวิต (ตอนเช้า) โยมพี่ประเสริฐ ได้เสียชีวิต (ตอนเย็น) โยมพี่ทองสุข ได้เสียชีวิต (เวลากลางคืน)

ฉะนั้น **วันเดียวได้เสียชีวิตไปทั้งหมด ๓ คนด้วยกัน โยมแม่ โยมพี่ชาย โยมพี่สาว เสียชีวิต**

แล้วโยมพ่อเพิ่ม รามัญจิตต์ มีจิตใจรู้สึกว่า ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว ฟุ้งซ่านสับสน เพราะได้เกิดโรคภัยไข้เจ็บที่รุนแรง โยมพ่อเพิ่ม ทำใจไม่ค่อยได้ เลยตกลงไม่อยู่บ้าน ไปหาญาติพี่น้อง พี่น้องจึงปลอบใจว่า ในครั้งนี้ โรคอหิวาตกโรคที่ตำบลบางกระดี

อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ได้เกิดโรคภัยไข้เจ็บ รุนแรง ญาติโยมทั้งหลายได้ล้มหายตายจากเป็นจำนวนมาก

บัดนั้นมา โยมพี่สาว (พี่บุญสม) เป็นผู้ดูแล ผู้รับภาระรับผิดชอบ แล้วอาเริง ธัมโม ได้เอาไปอยู่ด้วย กับญาติ ๆ ที่บ้านเกริน ไปอยู่ประมาณ ๑ ปี จากนั้น ยังได้ไปรับโยมพ่อกลับมาอยู่ที่เก่า พอมาอยู่ได้สักระยะหนึ่ง

มีเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้น สมัยนั้นไม้ขีดหาลำบากหายากมาก สุ่มไฟไว้ตลอดเวลา อยู่ ๆ มา ลมพัดเปลวไฟไปถูกบ้าน บ้านเกิดไฟไหม้ พอบ้านถูกไฟไหม้ จากนั้น จึงได้ไปอยู่กับอา อาให้ครัวมาหลังหนึ่ง ครัวทรงไทย ที่ปู่ได้ให้อาไว้ อายกครัวให้หลังหนึ่ง แล้วมาปลูก การที่มาปลูกไม่ได้ปลูกที่เก่า ปลูกเหนือที่เก่า เขาเรียกว่า ปลูกเหนือบ้านศาลาแดง

ถัดมามาอยู่ได้ระยะหนึ่ง โยมพ่อมีอาการดีขึ้น คือ ได้บวชพระ แล้วปลงตก คิดได้ จึงทำไร่ ทำนา หาเลี้ยงชีพมาเรื่อย ๆ

ต่อมาระหว่างนั้น อาตมาได้เติบโตมากับชาวไร่ ชาวนาแล้วได้มาเกณฑ์ทหาร มาเกณฑ์ทหาร ปรากฏว่า ถูกทหาร เมื่อถูกทหารได้ไปอยู่ที่ค่ายธนะรัชย์ ปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ร.๑ พัน ๒ กองพันทหารเสือ รักษาพระองค์ อยู่ประมาณ ๒ ปี จึงพ้นจากทหาร กลับมาอยู่บ้าน จากนั้น ได้ไปเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไปอยู่พระนครศรีอยุธยา สักประมาณ ๗-๘ เดือนเสร็จแล้ว ได้มาเยี่ยมโยมพี่สาว

☺ทำตามความประสงค์ของ...โยมแม่

โยมพี่สาวได้บอกว่า **“แม่เขาได้พูดไว้ก่อน แม่ยังไม่**

เสียชีวิต ได้บอกว่า ถ้าลูกชายคนเล็ก ถ้าไม่ตายหรือว่าไม่เป็นอะไร (ตอนนั้นแม่เริ่มป่วย) ขอให้บวชให้แม่สัก ๗ วัน ขอให้พี่บุญสม จงรับรู้ รับทราบไว้ ระหว่างที่จำความได้ พี่สาวจะพูดอยู่เป็นประจำว่า แม่เขาสั่งไว้ว่า ถ้าโตขึ้นขอให้บวชให้แม่สัก ๗ วัน แม่มีความประสงค์ อย่างนี้"

ด้วยเหตุนี้ จึงได้จดจำมาตลอด ระหว่างที่ไปทำงานอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีโอกาสมาเยี่ยมพี่สาว พี่สาวได้บอกว่าตอนนี้ ภาระ ธุระไม่มีแล้ว ทหารได้เกณฑ์แล้ว สมควรจะบวชได้แล้ว วันต่อมา คุยกับโยมพี่สาว จึงได้บอกว่า บวชเสร็จ ผมจะบวชให้ ๗ วัน ตามที่แม่สั่งโยมพี่บุญสมไว้ ระหว่างที่บวชไปซื้อไตรจีวรที่จังหวัดปทุมธานีกับโยมพี่สาว แล้วไปหาหลวงพ่อที่เคารพนับถืออยู่ที่วิหารวัดชินวรารามวรวิหาร ชื่อว่าหลวงพ่อบุตร ได้ไปหาหลวงพ่อบุตร กระผมมีความประสงค์ อยากให้หลวงพ่อรับภาระ ธุระ แนะนำ ผมว่า ผมอยากจะบวชสัก ๗ วัน หลวงพ่อบุตรได้พาไปหาคู่สวดชื่อท่านพระอาจารย์สวัสดิ์ เป็นคู่สวดอยู่ที่วัดชินวรารามวรวิหาร จึงได้กำหนดงาน หลังจากไปหาประมาณ ๑๕ วัน ได้บวชตามที่ตั้งใจ

☺เข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ (บวชพระ)

ได้อาราธนานิมนต์พระครูปทุมคณารักษ์ หรือพระ–อาจารย์พร เจ้าอาวาสวัดบางโพธิ์ใน เจ้าคณะอำเภอเมือง เป็นพระอุปัชฌาย์ แล้วคู่สวดพระอธิการอำภา จนฺทภาโร วัดน้ำวน แล้วคู่สวดอีกองค์หนึ่งคือพระอาจารย์สวัสดิ์ วัดชินวราราม–วรวิหาร

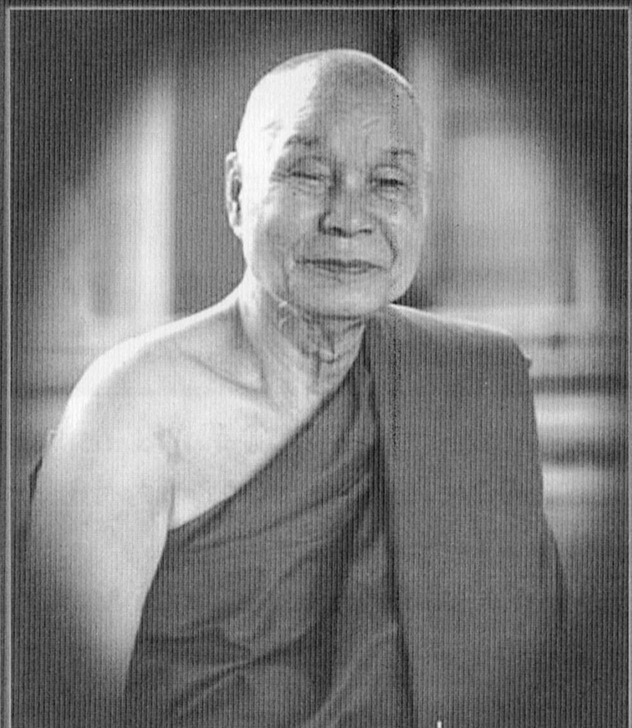

อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๖ ปี ณ วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ณ พัทธสีมา วัดชินวรารามวรวิหาร ตำบลบางขะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

ระหว่างที่เตรียมตัวจะบวช บวชแล้วฉันเพลเลี้ยงพระ ๑ มื้อ ญาติโยมและญาติ ๆ ได้มากันเป็นจำนวนมาก เมื่อได้บวชเป็นพระแล้ว ได้ทำหน้าที่ วันนั้น วันบวช ประมาณสักตอนบ่าย ๆ ทางวัดมีความประสงค์ที่จะสร้างห้องน้ำ อาตมาได้ร่วมรับภาระธุระ จัดเตรียมไม้ เตรียมที่ สร้างห้องน้ำ เกี่ยวกับเสนาสนะ หรือสร้างวัดสร้างวา หรือเกี่ยวกับก่อสร้างหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสถานที่ของวัดชินวรารามวรวิหาร มาโดยตลอดมา

☺จุดเริ่มต้น...การเรียนรู้ศาสตร์แขนงต่าง ๆ

บวชมาประมาณ ๕ พรรษา จึงไปคุยกับพระอุปัชฌาย์วัดบางโพธิ์ใน กระผมมีความประสงค์ ตอนนี้ได้ศึกษาเรียนนักธรรม สอบได้นักธรรมชั้นโท จะเรียนนักธรรมชั้นเอก แต่บอกพระอุปัชฌาย์ว่า ธรรมชั้นเอก ผมขอหยุดก่อน ผมมีความประสงค์อยากไปหาหลวงพ่ออุตตมะ ที่วัดวังก์วิเวการาม อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

พระราชอุดมมงคล (หลวงพ่ออุตตมะ)

ฉะนั้น ได้บอกกับเจ้าคณะอำเภอว่า อยากให้เจ้าคณะอำเภอนี่ เขียนหนังสือรับรองให้ผมสักใบหนึ่ง ขอให้เขียนว่ากระผมได้บวชอยู่ที่วัดนี้ พระอุปัชฌาย์ชื่อนี้ คู่สวดชื่อนี้ ที่จะเดินทางไปศึกษาเกี่ยวกับเวทย์มนต์คาถา กับหลวงพ่ออุตตมะ

ดังนั้น เจ้าคณะอำเภอได้เขียนจดหมายไป พร้อมด้วยใบสุทธิ จากนั้น ได้เดินทางไปอยู่กับหลวงพ่ออุตตมะ ฝากเนื้อฝากตัว ในฐานะที่อาตมาเป็นคนมอญ หลวงพ่ออุตตมะเป็นคนมอญ ในเมาะกะเนียง ประเทศพม่า

ต่อมาไปมอบตัวเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ออุตตมะ ได้ศึกษาเกี่ยวกับธรรมะวิปัสสนากรรมฐาน การเดินธุดงค์ พร้อม

กับด้วยเรียนเวทย์มนต์ คาถา ภาษามอญ ศึกษาอยู่กับหลวงพ่ออุตตมะ ประมาณ ๖ ปี

จากนั้น ได้กลับมาศึกษาต่อกับหลวงพ่อรอด วัดเกริน (จ.ปทุมธานี) ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในเวลานั้น โดยศึกษาเกี่ยวกับการทำแหวนพิรอด แล้วสร้างพระสมเด็จ ๒ หน้า และเกี่ยวกับเวทย์มนต์ คาถา

ต่อมา...มาหาหลวงพ่อบุตร อยู่ที่วิหารวัดชินวราราม ได้สอบถามการทำน้ำมนต์ได้สอบถามเกี่ยวกับถอนของ และศึกษาเวทย์มนต์ คาถาด้วย

เสร็จแล้วได้เดินทางไปที่วัดน้ำวน ได้สอบถามพูดคุยกับท่านพระอาจารย์กล้ม ท่านพระอาจารย์อำภา แล้วครูบาอาจารย์เกี่ยวกับเวทย์มนต์ คาถา ในการทำน้ำมนต์ต่าง ๆ แล้ว

จึงไปศึกษาเรียนกับหลวงพ่อเส็ง วัดบางนา แล้วไปศึกษากับหลวงพ่อสาลี่ วัดสองพี่น้อง แล้วจึงได้เดินทางไปปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อสลักวัดประดู่ทรงธรรม ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

แล้วเดินทางไปหาหลวงปู่เทียน วัดโบสถ์ จังหวัดปทุมธานี และเดินทางไปหาหลวงพ่อเทียม วัดกษัตราธิราช จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ปฏิบัติธรรม เรียนวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อที่วัดประดู่ทรงธรรม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สมัยนั้น หลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติการาม มีชื่อเสียงโด่งดัง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ต่อมา...กลับมาศึกษากับหลวงปู่รอด วัดเกริน ศึกษาเกี่ยวกับเวทย์มนต์ คาถา ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บกับหลวงพ่อรอด ท่านบอกว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป สมควรที่จะศึกษา

วิปัสสนากรรมฐาน เลยกลับไปศึกษาเล่าเรียนกับหลวงพ่ออุตตมะ อยู่เป็นประจำ คือ ปีหนึ่งไปหลายครั้ง ๆ ไปค้าง ๓ คืน ๔ คืน และกลับมายังวัดชินวนารามวรวิหาร

☺เริ่ม...ออกธุดงควัตร (เดินธุดงค์)

ช่วงระหว่างที่ศึกษาเสร็จ ได้บอกกับพระอุปัชฌาย์ว่า... กระผมได้ทำหน้าที่ ตามกฎกติกาของพระพุทธศาสนา ได้เรียนนักธรรมแล้ว อยากจะออกธุดงค์

จากนั้น ได้ไปบอกกับหลวงพ่ออุตตมะว่า กระผมอยากจะขออนุญาตหลวงพ่อ จะออกธุดงควัตร* จะไปทั่ว ๆ ไป จะตั้งสัจจะว่า...**จะขอไปองค์เดียว ไม่ใส่รองเท้า ไม่รับปัจจัยจากญาติโยม จะฉันมื้อเดียว**

*** ธุดงควัตร คือข้อปฏิบัติที่เข้มงวดเป็นพิเศษ เพื่อความขัดเกลากิเลสอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงบังคับให้ภิกษุถือปฏิบัติ ใครจะปฏิบัติหรือไม่ก็ได้** มี ๑๓ ข้อ ประกอบด้วย ๑) ถือการนุ่งห่มผ้าบังสุกุลเป็นวัตร ๒) ถือการนุ่งห่มผ้าสามผืนเป็นวัตร ๓) ถือการบิณฑบาตเป็นวัตร ๔) ถือการบิณฑบาตไปโดยลำดับแถวเป็นวัตร ๕) ถือการฉันจังหันมื้อเดียวเป็นวัตร ๖) ถือการฉันในภาชนะเดียวคือฉันในบาตรเป็นวัตร ๗) ถือการห้ามภัตตาหารที่เขานำมาถวายภายหลังเป็นวัตร ๘) ถือการอยู่ป่าเป็นวัตร ๙) ถือการอยู่โคนต้นไม้เป็นวัตร ๑๐) ถือการอยู่อัพโภกาสที่แจ้งเป็นวัตร ๑๑) ถือการอยู่ป่าช้าเป็นวัตร ๑๒) ถือการอยู่ในเสนาสนะตามมีตามได้เป็นวัตร และ ๑๓) ถือเนสัชชิกังคธุดงค์ คือการไม่นอนเป็นวัตร

หลวงพ่ออุตตมะ ได้ชี้แจง...ถ้าจะออกธุดงค์ ขอให้ไป...องค์เดียว ถ้าไปสององค์...เสือกิน ถ้าไปสามองค์...ผีหลอก ถ้าให้แน่ขอให้ไปองค์เดียว

ฉะนั้น ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ผมจะขอถือสัจจะ การที่จะธุดงค์นั้น โปรดจำไว้ว่า...

- ข้อที่หนึ่ง ห้ามปักกลดใต้ต้นไม้ใหญ่ เพราะว่าจะทำให้เกะกะนางไม้ ที่จะออกมาทำธุระ เนื่องจากต้นไม้ทุกต้น ที่อยู่ในป่า มีนางไม้ดูแลอยู่ตลอด

- ข้อที่สอง อย่าปักกลดใกล้กับแม่น้ำ ใกล้กับคลอง หรือใกล้คูคลอง เพราะว่าสิงสาราสัตว์ลงมากินน้ำ ซึ่งจะทำให้เราเกะกะ แล้วสัตว์จะทำร้ายเอาเวลาขึ้นมาบนบก และขึ้นมาไม่ได้ เนื่องจากเราไปขวางทางอยู่ ฉะนั้น ถ้าปักกลด ขอให้ปักไกลต้นไม้ หรือไกลคน หรือปักกลางทุ่ง

ในขณะเดียวกัน การธุดงค์ในสมัยก่อนนั้น ถนนหนทางนั้นในจังหวัดปทุมธานี ทั้งจังหวัด ไม่มีถนนลาดยางเลย หมายความว่าก่อนพ.ศ.๒๕๒๖ ประมาณ ๑๓ ปี ได้เดินทางปีแรก ได้บอกกับหลวงพ่อว่า ผมจะขอธุดงค์ในประเทศก่อน นอกจากนั้น ผมจะขออนุญาตหลวงพ่อ ชีวิตนี้เมื่อบวชมาแล้ว จะขอไปกราบนมัสการเจดีย์ชเวดากอง* เมืองพม่า สักครั้งหนึ่ง ฉะนั้น ขอให้ไปเดินทางในประเทศไทยก่อน การเดินทางเริ่มธุดงค์ตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร เดินมาถึงเมืองกาญจนบุรี เข้าไทรโยค เข้าทองผาภูมิ

แล้วสมัยนั้น การเดินทางด้วยเท้าเปล่า ไปหาหลวงพ่ออุตตมะนั้นแสนจะลำบาก เพราะมีแต่สิงสาราสัตว์และเป็นป่าทึบมาก ๆ การเดินทางรู้สึกว่า ต้องขึ้นเขาลงห้วยต้องบุกป่าบุกน้ำแสนจะลำบาก การที่เดินทางตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร ไปหาหลวงพ่ออุตตมะวัดวังก์วิเวการาม ใช้เวลา ๒๙ วัน เพราะได้เดินทางไปอยู่กับหลวงพ่ออุตตมะ ท่านก็ได้ให้ธรรมะ และได้ให้ข้อคิดเห็นในการธุดงควัตร ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ให้เคร่งครัด เพราะเราจะขึ้นป่า หรือเราจะเดินทางในป่านั้น จะต้องระมัดระวัง...

ข้อที่ ๑ ให้ตั้งสติ

ข้อที่ ๒ ให้มีสมาธิ ที่มั่นคงถาวร

ข้อที่ ๓ ใช้ปัญญาคิดตลอดเวลาว่า เรามาทำหน้าที่ของพระที่มั่นคง ขอให้เคร่งครัดและฉันอาหารมื้อเดียว

***เจดีย์ชเวดากอง** ตั้งอยู่บริเวณเนินเขาเชียงกุตระ เมืองย่างกุ้ง ประเทศพม่า โดยชื่อ “ชเว” หมายถึง ทอง “ดากอง” นั้นเป็นชื่อเดิมของเมืองย่างกุ้ง

เพราะฉะนั้น การที่ธุดงค์ครั้งแรกนั้นธุดงค์ระหว่างสังขละบุรี ธุดงค์ระหว่างจังหวัดอุทัยธานี ธุดงค์ระหว่างจังหวัดลพบุรี และไปโคราช แล้วเดินทางกลับย้อนมานครนายก แล้วไปอรัญประเทศ ก่อนที่จะไปสมัยนั้นหลวงพ่อเคน วัดถ้ำเขาอีโต้ (จ.ปราจีนบุรี) มีชื่อเสียงโด่งดัง ได้ไปฝากเนื้อฝากตัว ไปขอธรรมะจากท่าน ค้าง ๑ คืน แล้วจึงเดินทางไปเขาฉกรรจ์ วังน้ำเย็น อรัญประเทศ โคกสูง คลองลึก แล้วเดินทางไปสวนส้มเดินทางไปจันทบุรี เขาสอยดาว เดินทางไปจังหวัดตราด เกาะกง แล้วจึงเดินทางกลับอ้อมมา ทางวังน้ำเย็น เดินทางกลับทางเก่า

ในขณะเดียวกัน สมัยเมื่อ ๔๐-๕๐ ปีนั้น อันตรายที่จะเกิดขึ้น กับพระธุดงค์นั้นมากมาย เช่น ยาเบื่อ-ยาสั่ง ที่ญาติโยมได้ศึกษาเล่าเรียนเกี่ยวกับเดรัจฉานวิชา เขาจะปล่อยของ ลองพระว่า พระธุดงค์นั้นจะเก่งหรือไม่ จึงพยายามที่จะระมัดระวังทุกเวลา ที่ครูบาอาจารย์ได้แนะนำมา

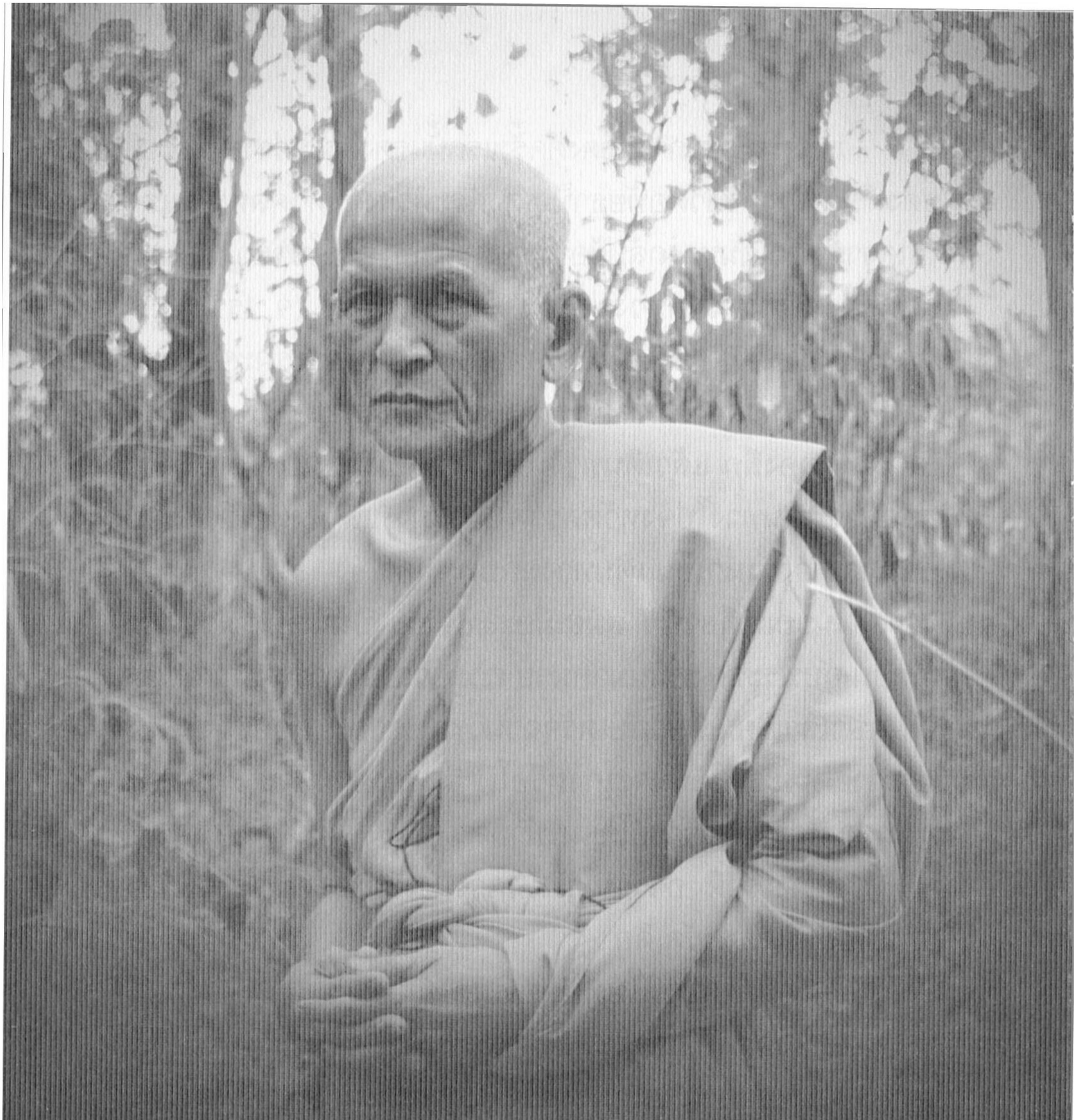
อย่างไรก็ดี การแนะนำในครั้งนี้ มันเป็นผลที่เราจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด คือ

๑) คุยกับญาติโยมน้อยที่สุด

๒) เวลาพัก แล้วจะต้องหาสถานที่ ๆ เหมาะสม

๓) พยายามที่จะเคร่งครัดในการสวดมนต์ไหว้พระและนั่งวิปัสสนากรรมฐาน

เสร็จเรียบร้อย อาตมาได้เดินทางกลับ อ้อมมาทางถึงจังหวัดนครนายก แล้วเข้ารังสิตถัดมาถึงวัดชินวรารามวรวิหาร หมายความว่า ปีหนึ่งธุดงค์ประมาณ ๘ เดือน ถึง ๙ เดือน **ขอเจริญพร.**

การเดินทางในป่านั้น จะต้องระมัดระวัง...

ข้อที่ ๑ ให้ตั้งสติ

ข้อที่ ๒ ให้มีสมาธิ ที่มั่นคงถาวร

ข้อที่ ๓ ใช้ปัญญาคิดตลอดเวลา

ตอนที่ ๑

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์ไปประเทศพม่า

☺เรื่องเล่านำทาง

ปีที่ ๑ ได้เดินทางตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร ไปหาหลวงพ่ออุตตมะ (วัดวังก์วิเวการาม หรือวัดมอญ อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี) ได้เรียนบอกกับท่านว่า กระผมมีความประสงค์อยากจะไปกราบนมัสการเจดีย์ชเวดากอง ประเทศพม่า จะทำอย่างไร ให้หลวงพ่อช่วยผม ให้เดินทางเข้าไปได้

หลวงพ่ออุตตมะ ได้เรียกหัวหน้ามอญอิสระ มาพูดคุย

ว่า ขอให้พาเอาตัวอาตมาเข้าไปในด่านของกะเหรี่ยง เข้าในด่านของมอญอิสระ และเข้าในด่านของพม่า จากนั้น ส่งคนไปคนหนึ่งให้ติดตามไปด้วย ระหว่างที่เดินทางตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์

☺เดินทางสู่เมาะกะเนียง...พม่า

อาตมาได้ออกเดินทางธุดงค์ตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์ เพื่อมุ่งหน้าไปวัดเมาะกะเนียง เป็นวัดน้องชายของหลวงพ่ออุตตมะ

หลวงพ่ออุตตมะได้เขียนจดหมาย เมื่อถึงวัดเมาะกะเนียง ขอให้ไปพักผ่อนอยู่ที่นั่น ระหว่างที่เดินทางนั้น แสนจะลำบาก เพราะต้องขึ้นเขา ตลอดวัน

การเดินทางเริ่มต้นตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์ จ.กาญจนบุรี จนถึงวัดเมาะกะเนียง ใช้เวลา ๒๙ วัน ช่วงที่เดินทางขึ้นเกวียนบ้าง แต่ก็ขึ้นไม่ไหว เพราะเกวียนมันกระแทก เพราะว่าเกวียนไม่ได้วิ่งทางเลียบ เนื่องจากวัวต้องเดินทางขึ้นเขา ลงห้วยอยู่ตลอดเวลา

การเดินทางนั้น ผู้ที่นำไปนี่ เขาจะให้เราเดินไปรูปเดียว เพราะเขาไม่ได้ไปกับเราตลอด เขาส่งเราไปตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์ เราต้องหาช่องทางสอบถาม คือ ต้องสอบถามไปเป็นระยะ

การเดินทางไปเรื่อย ๆ แสนจะลำบาก จะบิณฑบาตไม่มีหมู่บ้าน จึงอาศัยฉันข้าวกับญาติโยม ที่เดินทางมาซื้อสินค้าที่ด่านเจดีย์สามองค์ ส่วนใหญ่จะได้ข้าวสุก น้ำพริก และผัก หน่อไม้ บางครั้งไม่ได้ฉันข้าว ๑๘ วัน ช่วงที่ระหว่างที่เดินทางมันขึ้นเขาอย่างเดียว

แล้วจะอยู่กับสิงสาราสัตว์ข้างทาง จะได้ยินเสียงเก้ง

เสียงกวาง เสียงหมูป่า เสียงชะนี เสียงลิง เสียงไก่ป่า ตลอดทางระหว่างที่เดินทางคิดว่า ไก่นี่ ขันอยู่ตลอด นึกว่า ขันอยู่ที่หมู่บ้าน คือ ไก่ป่าจะอยู่ ๒ ฝากทาง จะขันตลอด เช้าขึ้นมาหาข้าวไม่ได้ ต้องขุดหน่อไม้ และสุ่มไฟเอาบาตรใส่น้ำ

แต่ที่ลำบากที่สุด คือ **น้ำจะต้องต้มตลอดเวลา เพราะฉันน้ำไม่อิ่มเลย ฉันนิดเดียวต้องเดินทาง ต้องเอาน้ำในห้วย ที่มาจากว่านยา**

หลวงพ่ออุตตมะ เคยบอกว่า **น้ำต้องต้มนะ อย่าฉันน้ำในห้วย เพราะเป็นน้ำว่าน ยา ในป่า ในเขา ที่ได้ลงมาจากแม่น้ำสาละวิน หรือลงมาจากพม่า ต้องระวัง กล่าวคือ จะฉันน้ำในห้วย ต้องต้มตลอด**

ฉะนั้น **คนที่เดินทาง ส่วนใหญ่เป็นไข้ป่าหมด ชีวิตที่ได้เดินทางมา ไม่เคยเป็นไข้เลย** เพราะธุดงค์สมัยก่อน คือ มีย่าม มีกาน้ำ มีบาตร ที่จะต้องฉันกลางทาง เช่น มะขามป้อมต้องติดย่ามตลอด เพราะมะขามป้อมในป่าเยอะมาก เอาไม้ไผ่แห้ง ๆ เหวี่ยงให้หล่นแล้วเก็บเอา แล้วใส่ย่ามไป พอเหี่ยว ๆ เอาน้ำร้อนใส่ แล้วเอาเกลือใส่

การธุดงค์นั้น ที่จะต้องติดตัวไว้อยู่ตลอด ได้แก่

๑) ยาแก้ไข มาลาเรีย

๒) ยาแก้ปวดหัว

๓) เวลาจะฉันน้ำ ต้องกรองและต้มตลอด

๔) ยาหม่อง

และสิ่งที่สำคัญที่ติดตัวอยู่ตลอดเวลา คือ มะนาวกับเกลือ ทิ้งไม่ได้ เพราะว่า มะนาวนั้นกันงูได้ เกลือนั้นจะ

แก้พิษได้ ดังนั้น เกลือสมัยก่อนเป็นเกลือเม็ด จะต้องติดไป ถ้าไม่มีไปขอบิณฑบาตจากญาติโยม มะนาวจะต้องติดไป ตลอดอยู่ในย่าม ๕-๗ ลูก ต้องมีอยู่ตลอด ถ้าหมด...ต้อง ไปขอบิณฑบาตจากญาติโยมระหว่างทาง

☺ชะตากรรม...ชีวิตในป่า ๒๙ วัน

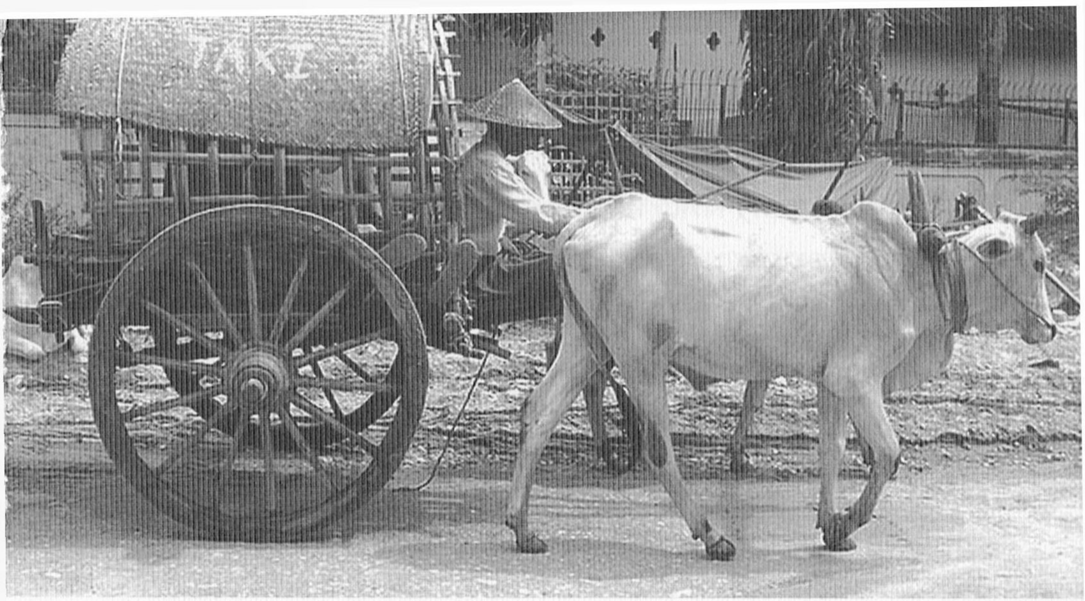
สิ่งที่ลำบากที่สุด คือ บิณฑบาตไม่ได้ ระหว่างที่ใกล้ถึง เมาะกะเนียง ต้องหาหยวกกล้วย จะต้องล้มต้นกล้วย แล้วตัด เป็นท่อน ๆ แล้วใส่น้ำในบาตร แล้วต้ม ต้มเสร็จแล้วจิ้มเกลือ และฉันหน่อไม้ ฉันผักกรูด ฉันมะขามป้อม เรื่องนี้มันเป็นหน้าที่... ที่เราจะต้องประทังชีวิตไว้ว่า...

เมื่อไรจะทะลุป่า การเดินทางตลอด ๒๙ วัน นี่ มันอยู่ ในภูเขาตลอด อยู่ในป่าตลอด จะผ่านหมู่บ้านนาน ๆ จะพบ หมู่บ้าน หมู่บ้านไม่มีใหญ่เลย มี ๓ หลัง ๕ หลัง

ส่วนใหญ่จะมาจากหมู่บ้านลึก ๆ แล้วมาทำไร่ ทำนา มา อยู่ชั่วคราว และกลับ ดังนั้น ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๒๙ วัน จึงถึงเมาะกะเนียง แต่หัวเข่าทั้งสอง จะไม่ไหวแล้ว เพราะว่า มันสีกัน หัวเข่ามันสีกันก๊อก ๆ มันจะไม่ไหว ทายาหม่อง ได้ติด ไป ๓ ตลับ ยาหม่องตราเสือ ติดไป

พอถึงวัดเมาะกะเนียง ได้เอาหนังสือไปส่งให้เจ้าอาวาส ซึ่งเป็นน้องชายของหลวงพ่ออุตตมะ ได้เขียนจดหมายว่า ขอฝาก พระที่ธุดงค์จะไปกราบนมัสการพระเจดีย์ชเวดากอง ขอให้หา คนส่งต่อไป ถึงวัดโลโกด้วย

พอถึงได้เปลี่ยนจีวร เพราะจีวรรู้สึกว่า ขาด รุ่งริ่ง และ

เปียกด้วย เพราะล้มในห้วยบ้าง และข้ามห้วย ไปเหยียบหินมันลื่น จะต้องเสียเวลา บางทีเป็นชั่วโมง เปียกหมดทั้งตัว จึงเอาจีวรนั้นมานุ่ง แล้วเอาสบงซักและไปตากไว้ที่หัวคันนา จากนั้นพอสบงแห้ง ก็นุ่งสบง และเอาจีวรซักไปตากต่อ พอจีวรแห้งเอาสังฆาฏิไปตากต่อ ต้องใช้เวลา บางทีต้องข้ามห้วยน้ำมันลึกมาก มันจำเป็นต้องข้าม และน้ำมันพัด ขาเราทรงตัวไม่ได้ ไปเหยียบหินมันลื่น หงายท้อง ของเปียกหมด เอามาผึ่งมาตาก ก็ต้องใช้เวลา

การเป็นอยู่ในการเดินทาง จะไม่พบผู้คนเลย แต่จะพบผู้คนระหว่างเวลากลางคืน เพราะว่าเขาจะเดินทางมากับเกวียนนั้น จะมาซื้อของที่ด่านเจดีย์สามองค์ และเดินทางมาเป็นขบวนมากันประมาณ ๑๐-๑๕ คน ๑ เกวียนได้มา ๒ คน จะมาซื้อจักร จะมาซื้อผงซักฟอก จะมาซื้อเกี่ยวกับลูกอม จะมาซื้อเกี่ยวกับน้ำมัน ฯลฯ ส่วนใหญ่จะมาซื้อที่ด่านเจดีย์สามองค์

หมายความว่า เขามาพูดคุยด้วย มีอะไรเขาก็หุงข้าวเช้า

เอามาถวาย ถวายเสร็จเรียบร้อย โยมเดินทางต่อ บางทีเกวียนมันสวนกัน ระหว่างที่เราเดินทางเกวียนจะเดินทางมาด่านเจดีย์สามองค์ และเกวียนที่ซื้อของมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

☺ความมีน้ำใจ(บุญ)ของคนพม่า

จะสวนทาง แล้วจะนิมนต์เราขึ้น การนิมนต์เราขึ้นไปนั่งเกวียนนั้น มันแสนลำบาก เพราะมันสะเทือนมาก เพราะเกวียนนี่มันอยู่ในก้อนหิน มันจึงสะเทือน มันจะจุกหมด ท้องจุกหมด

และการเดินทางนั้น ท้องจะบวมเลย เพราะไม้นี่ ไม้เล็กไม้ใหญ่ มันตีท้อง ระหว่างที่เราเดินทาง เพราะมันเป็นทางของเกวียน มันแคบ ไม้เล็ก ๆ มันตีท้องเรา จำเป็นต้องทายาหม่องตลอด

ฉะนั้น การเดินทางหาน้ำก็ไม่ได้ ไปเจอโยม เขาคุยกัน โยมอีกคนอยู่บนต้นมะพร้าว โยมอีกคนหนึ่งอยู่ข้างล่าง เขาพูดภาษามอญว่า...

คนอยู่ข้างบนบอกว่า เอามะพร้าวกี่ลูก คนข้างล่างบอกว่า ให้ถีบมาประมาณ ๓๐ ลูก แล้วคนมอญที่อยู่ข้างบน เอาเท้า

ถีบมะพร้าวลงมา

แล้วอาตมาตระโกนไปว่า ขอมะพร้าวอ่อน ๓ ลูก แล้วคนข้างบนบอกว่า เอามะพร้าวอะไร เขาไม่รู้ว่า ใครเป็นคนพูด อาตมาบอกว่า เอามะพร้าวอ่อน แล้วเขาถีบลงมา เสร็จแล้ว

อาตมาเดินไป คนข้างล่างเห็น เขาก็ถามว่า ท่านอาจารย์จะไปไหน อาตมาจะไปวัดเมาะกะเนียง เพราะหลวงพ่ออุตตมะสั่งมาให้ไปพักที่นั่น เอ้าอย่างนี้นะ ท่านอาจารย์ฉันน้ำมะพร้าวก่อน น้ำมะพร้าวอ่อน ๓ ลูก ฉันทีเดียวหมดเลย แล้วยังไม่พอ เอามะพร้าวแก่ผ่าอีก เพราะมันหิวน้ำมาก หาไม่ได้ มันอยู่บนยอดเขา

เขาจะชี้ว่า พอไปถึงตรงนี้ ระหว่างที่ผมอยู่นี่เดินทางอีกประมาณ ๑ วัน จะไปค้างที่ไหนก็สุดแท้ ให้ท่านอาจารย์นี่ ดูหมู่บ้านแล้วกัน ถ้าถึงเห็นหมู่บ้านขอให้ค้างก่อน เพราะหมู่บ้านที่จะอยู่นั้น มี ๓ หลัง ๔ หลัง แล้วถ้าเลยหมู่บ้านไปนี่ จะหาน้ำหาข้าวไม่ได้

ดังนั้น เมื่อฉันน้ำมะพร้าวเสร็จ คนข้างล่างกำลังผ่ามะพร้าว คนข้างบนเขาลงมา เขาหัวเราะว่า พระสั่งให้เอามะพร้าวอ่อน เขาก็บอกว่า เอากี่ลูก อาตมาบอกว่า...เอา ๓ ลูก

ได้คุยกัน พอสมควร เพราะว่าภาษามอญของเมืองไทยกับมอญพม่านั้นมันแตกต่างกัน แต่เราจะต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณ เนื่องจากมอญในเมืองไทยนั้น จะพูดช้า และพูดชัด มอญในพม่านั้น จะพูดเร็ว แต่ใจความนั้น จะฟังลำบากนิดหนึ่ง เพราะสิ่งของ ภาษามอญเรียกไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นมุ้ง ผ้าขาวม้า ตะเกียง ฯลฯ เขาเรียกไม่เหมือนกัน เราต้องจะต้องใช้ไหวพริบ

ปฏิภาณคอยฟัง

เสร็จแล้วได้ลาจากคนมอญ ๒ คนนั้นไป เดินทางต่ออีกเกือบ ๑ วัน เดินทางไปเรื่อย ๆ ได้เห็นเกวียนมาเรื่อย ๆ เป็นระยะ เกวียนได้หยุดพักมาคุยด้วย เราหยุดพัก แต่รู้สึกว่า...ขาทั้งสองนั้น เริ่มบวมแล้ว เพราะมันเดินมาตลอด ๒๙ วัน ไม่ได้หยุดเลย รองเท้าไม่ได้ใส่ ยาหม่องก็ทาหมดไป ๒ ตลับใหญ่ เหลืออีก ๑ ตลับ

อย่างไรก็ตาม ได้เดินทางไปเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นในป่าและพบทุ่งนาบ้าง เป็นระยะ ๆ จะเป็นป่ามากกว่า พอจะเข้าหมู่บ้าน จะถึงเมาะกะเนียง รู้สึกว่า...ขาทั้งสอง รู้สึก...มันอ่อนแอ และร่างกายรู้สึก...มันอ่อนเพลีย จะเป็นไข้ เริ่มปวดหัว เพราะมันเพลียมาก น้ำก็ไม่ได้ฉัน แล้วเดินทางเดือน ๔-๕-๖ อากาศมันร้อน

☺ถึงวัดเมาะกะเนียง

ไปถึงวัดเมาะกะเนียง ยื่นจดหมายให้แก่เจ้าอาวาส กำลังจัดงาน ขึ้นฉัตรพระเจดีย์ เห็นแล้วก็ดีใจ ได้พูดคุยกันพอสมควร ท่านให้อาตมาไปเปลี่ยนจีวร แล้วมาพัก และท่านไปเอาเหล็กจานมา เอาน้ำยาใส่ขวดมา แล้วมาสักหัวเข่าให้

สมัยที่ธุดงค์นั้น พระพม่าถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยอะไร จะเอาเลือดออก เพราะคิดว่าเลือดมันค้างอยู่ในหัวเข่า ท่านทำให้ ทำให้เสร็จแล้ว ท่านบอกว่า...

ที่เดินทางธุดงค์มานี่ ใช้อะไรทา บอกว่า...ใช้ยาหม่องแท้จริงแล้ว มันมาจากพม่า แล้วเขามาทำที่ประเทศไทย คือ

ยาหม่องตราเสือ ท่านเอามาถวาย ๒ กระปุก แต่ของท่านเปิดมา ตลับขาดเลย เนื่องจากสงสัยไม่เคยใช้ ตลับมันพุ เลยเอายาหม่องของท่านทา ได้พักอยู่ประมาณ ๕ วัน

พอแข็งแรงดี ได้เดินทางต่อเจ้าอาวาสวัดเมาะกะเนียง ได้ขึ้นรถม้า ประมาณสัก ๓๐ นาที ไปสถานีรถไฟที่จะเดินทางไปเมืองมะเลิ่ม แล้วให้ไปค้างที่วัดอาจารย์ชัช ที่นั่นเขาเรียกว่า **"วัดโลโก"** ท่านจะฝากไปเป็นท่อด ๆ แต่ได้รู้จักกับท่านอาจารย์ชัชมาก่อน ท่านมีชื่อเสียงโด่งดัง การเทศน์ภาษามอญ ในเมืองพม่า

และสมัยที่ธุดงค์นั้น จะไม่มีโทรเลขส่งจดหมาย โทรเลขก็ไม่มี จดหมายก็ส่งไม่ได้ เสร็จแล้ว ลาท่าน ขึ้นรถไฟ ตีตั๋วรถไฟให้ อาตมาไม่มีปัจจัย ไม่ได้รับ จากญาติโยมด้วย

รถไฟวิ่งประมาณ ๑ วัน แต่รถไฟนั่น ในพม่ามี ๒ ขบวนเท่านั้น วิ่งมา–วิ่งกลับ คือ มี ๒ ขบวน จะวิ่งสวนกัน ระหว่างที่เดินทาง ๑ วัน พอดี รางรถไฟ มันอยู่หลังวัดโลโก

เพราะว่า วัดโลโกนั้น มี ๒ วัด คือ วัดโลโก ๑ และวัดโลโก ๒ ได้แก่ โลโก ๑ ติดกับรถไฟ, โลโก ๒ อยู่ไม่ไกลกันเท่าไรนัก ประมาณสัก ๒ กิโลเมตร เสร็จเรียบร้อยแล้ว

พอถึงอาจารย์ชัช เจ้าอาวาสวัดเมาะกะเนียง เขียนจดหมายฝากมาว่า...หลวงพ่ออุตตมะกับเจ้าอาวาสวัดเมาะกะเนียง ฝากท่านอาจารย์ที่เดินทางมาจากเมืองไทยเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ออุตตมะ ขอฝากให้คนนี้ ช่วยส่งท่านไปที่ย่างกุ้ง ให้ไปวัดหลวงธาตุ ส่งไปให้เจ้าคุณศีลยันตะ เจ้าอาวาสวัดหลวงธาตุ ที่เมืองย่างกุ้ง

ขณะเดียวกัน พอรถไฟจอด ท่านอาจารย์ชัชเดินมา

สอบถาม สวัสดีท่าน ไปคุยกับท่าน มาอย่างไง ไปอย่างไง ท่านถวายจีวรหนึ่งชุด เพราะการที่เดินทางนี่ จีวรเมืองไทยฝากไว้ให้กับหลวงพ่อเบอร์ที่ด่านเจดีย์สามองค์

ท่านบอกว่า...ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้จงปลงผมตลอด แต่คิ้วห้ามปลง แล้วให้ห่มจีวรสีแดง บาตรไม้ ใช้ร่มเหมือนเชียงใหม่ เป็นร่มกระดาษ

หมายความว่า ขอให้ติดไป แล้วจีวรสีแดง ส่วนใหญ่จะห่มด้วย คุมหัวด้วย คือ ห่มเรียบร้อยไม่มี พระที่โน้นจะห่มอะไรไม่เรียบร้อย รุงรังๆ พาด ๆ เอา ฉันข้าวพาดเอา จะไปไหน ขึ้นรถ ลงเรือก็พาด ๆ เอา ความเรียบร้อยไม่ค่อยมี

ทำเหมือนอย่างกับเขา เวลาสวนกับพระ ห่มแบบไหน เขากางร่มแบบไหน ให้เหมือนและเราจะต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณ

☺มาเจอทหารพม่ากับปฏิภาณที่เอาตัวรอด

ระหว่างที่เดินไม่ถึงวัดเมาะกะเนียง ทหารพม่านี่ เขาปล้นวัว ที่ชาวบ้านเทียมเกวียนมาซื้อของที่ด่านเจดีย์สามองค์ มันฆ่าวัว ข้างริมทาง เขาแบ่งเนื้อกัน แล้วเขาก็ตระโกน เป็นภาษาพม่า อาตมาใช้ไหวพริบปฏิภาณ เราตระโกนหาคนมอญ ใช้ภาษามอญ พูดกับคนมอญว่า...

โยม ! ไปไหนมา มาเมื่อไร ไปเมื่อไร ต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณเอง ไม่งั้น ถ้าเขารู้ว่าเป็นพระไทย เขาต้องฆ่าทิ้ง

เราต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณ เพราะว่าเราไปรูปเดียว เราต้องดูว่า...ช่องทางจะต้องพูดอะไร แล้วต้องดูเขาว่า...

เขาพูดอะไร เขาถามแบบไหน ต้องสังเกต คำพูดภาษา

พม่า แล้วอาตมาก็พูดภาษามอญ หันหน้าไปทางคนมอญ ที่อยู่ข้าง ๆ แล้วคนมอญคุยกับเรา แล้วคุยภาษามอญว่า อาตมานั้นมาจากวัดหลวงพ่ออุตตมะ จะเดินทางไปย่างกุ้ง

ฉะนั้น ตอนนี้ เจ้าอาวาสวัดเมาะกะเนียง ได้ส่งมาให้ไปวัดโลโก อาจารย์ชัช คนมอญ แล้วเขาไปส่ง ดังนั้น ไหวพริบปฏิภาณ ต้องมีมาก ๆ เลย ถ้าเขารู้ว่า...เป็นพระไทย เขาฆ่าทิ้งเลย มีพระในไทยหลายรูปที่ถูกฆ่าตายไม่ได้กลับเมืองไทยเยอะ

การไปรูปเดียว คิดว่า **เสี่ยงทุกเรื่อง...**

๑) ร้ายแรงที่สุด ไม่รู้จะฉันข้าวที่ไหน

๒) เจ็บไข้ได้ป่วย แล้วจะไปเอายาที่ไหน

๓) สิงสาราสัตว์ เมื่อสมัยก่อน ๔๐-๕๐ ปี มันชุกชุมมากกลางทาง

๔) ไข้ป่ารุนแรงมาก ๆ เป็นไข้ป่ากันทั้งนั้น

ดังนั้น ญาติโยม คนต่างด้าว ที่เดินมาจากพม่า มาอยู่เมืองไทย โดยมากนี่ ป่วยเป็นไข้มาลาเรีย สมมุติมา ๑๐๐ คน

เป็นโรคมาลาเรียประมาณ ๗๐ คน

อาตมา เป็นผู้ที่โชคดีคนหนึ่ง เพราะว่าได้ไปคุยกับนายทหารผู้กอง เกิด อยู่เสนารักษ์ พญาไท แล้วนายทหารได้ถวายยาไข้มาลาเรียไป ๗ วัน ฉัน ๒ เม็ด เสนารักษ์ให้ยาไป แก้ไข้ป่าหนึ่งอาทิตย์ก็ฉัน

ช่วงที่ระหว่างที่ถึงวัดโลโก ได้พักอยู่ประมาณสัก ๕ วัน ได้บอกกับอาจารย์ชัชว่า ท่านอาจารย์ครับ กระผมอยากไป ที่ย่างกุ้งแล้ว เอ้า ! อย่างงั้น ขอให้เตรียมตัว คือ ซักจีวร พับใส่บาตร พับใส่ย่าม และวัดโลโกจะมีเจดีย์พระธาตุใหญ่

☺การยึดมั่นต่อสัจจะ...รอดจากระเบิดครั้งที่ ๑

ระหว่างที่เดินจงกรมอยู่ สวดมนต์อยู่ ได้มีโยม เขาไปตัดไม้ไผ่ แล้วแบกมาประมาณ ๑ หอบ เขาได้พูดว่า...**พรุ่งนี้วันพระ พวกเราจะต้องเผาข้าวหลาม แล้วจะได้นำไปถวายพระ**

ตกลงอาตมาได้ยินแล้ว ก็มาคุยกับท่านอาจารย์ชัช ท่านอาจารย์ครับ พรุ่งนี้วันพระใช่ไหมครับ ท่านตอบว่า ใช่ ! **ผมจะถืออยู่ ๒ เรื่อง ถ้าเป็นวันพุธ กับวันพระ กระผมจะไม่เดินทาง**

เอาอย่างนี้ก็แล้วกันว่า **"พรุ่งนี้วันพระ ผมหยุดก่อน ผมจะไม่เดินทาง"** การที่เดินทางไปย่างกุ้งนั้น จะต้องข้ามแม่น้ำ คือ จะต้องลงเรือ เขาเรียกว่า แม่น้ำหรือเมืองมะเลิ่มเลยจากวัดโลโกไป

ระหว่างที่คุยกับท่านอยู่ ท่านบอก...ไม่เป็นไร ตกลงพรุ่งนี้ ไม่ไปก็พักผ่อนก่อนแล้วกัน พอดีเช้าขึ้นมา ญาติโยมเผาข้าวหลามมา ถวายพระ พอฉันข้าวหลามเสร็จเรียบร้อย

ประมาณตอนเที่ยง ๆ รถไฟ

จากเมาะกะเนียง มาโลโก แล้วรถไฟจะต้องตีกลับเมาะกะเนียง และที่จะเดินทางไปย่างกุ้ง ต้องข้ามแม่น้ำ ข้ามแม่น้ำไปแล้วจะไปพบสถานีแล้วขึ้นรถไฟ ระหว่างที่จะต้องเดินทางในวันพรุ่งนี้ ได้บอกกับพระอาจารย์ชัช ว่า...ไม่ไป

ประมาณตอนเที่ยง โทรทัศน์ออก หนังสือพิมพ์ออกว่า... ขบวนที่เดินทางไปย่างกุ้ง ประมาณ ๗ โมงเช้านั่น ได้ถูกลูกระเบิดที่กลางทุ่ง กะเหรี่ยงอิสระ ได้ฝังลูกระเบิดไว้ที่ใต้สะพานรถไฟขบวนที่จะเดินทางไปย่างกุ้งนั้น ได้ตกราง และมีพระมรณภาพ ๗๐ รูป โยมเสียชีวิตประมาณ ๘๐ คน

อาตมากำลังสวดมนต์อยู่ ที่ข้างล่าง เพราะวัดที่โน้นจะอยู่สูง พอลงจากวัด แล้วจะลงไปข้างล่าง แล้วไปเดินจงกรม

อาจารย์ชัช เรียกมาคุยว่า...อยากจะถามท่านสักนิดหนึ่ง ท่านทำไม ! ท่านไม่เดินทาง เพราะอะไร ถ้าท่านเดินทางวันนี้ ท่านตายแน่นอน เพราะว่า...

☺รถไฟถูกลูกระเบิด

รถไฟขบวน ๗ โมงเช้า ตอนเที่ยงนี้ หนังสือพิมพ์ออกข่าวว่า...รถไฟขบวนที่จะเดินทางไปเมืองย่างกุ้ง ได้ถูกลูกระเบิด ตอนนี้รถไฟตกราง อยู่ที่ท้องนา แล้วมีพระมรณภาพประมาณ ๗๐ รูป ขณะนั้น อาจารย์ชัชสงสัยว่า...**ท่านนี้ รู้สึกว่า ท่านจะมีบุญนะ ถ้าผมคิดว่า...ท่านไปขบวนนี้ แล้วท่านต้องตายแน่นอน**

เมื่อคุยกับท่านว่า ผมเป็นคนถือสัจจะมานานแล้วว่า...

วันพุธและวันพระ ถ้าไม่จำเป็น ผมจะไม่เดินทางไปไหน และจะไม่ทำพิธีใด ๆ ทั้งสิ้น

ฉะนั้น คุยกันสักพักหนึ่ง ได้ลาท่านไปสวดมนต์และเดินจงกรม พอเขาประกาศว่า...รางรถไฟซ่อมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ใช้เวลา ๑๑ วัน รถไฟ จึงเดินทางไปย่างกุ้ง

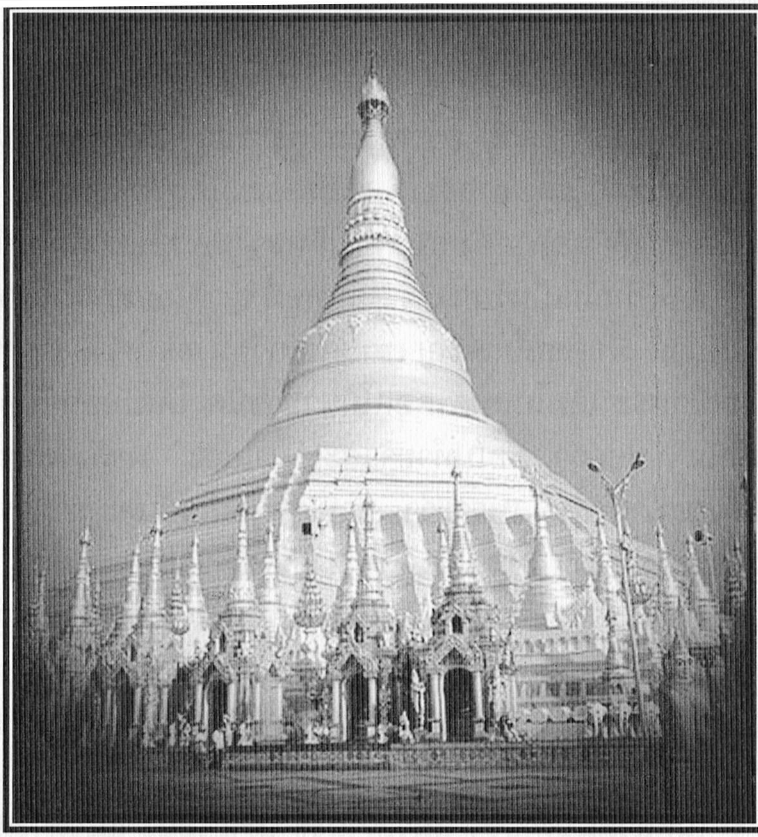
ทางย่างกุ้งก็จะสวนกันมา หมายความว่า ในพม่าจะมีรถไฟทั้งไปและกลับ ๒ ราง เท่านั้นเอง

ท่านอาจารย์ชัย เวลาฉันข้าว จะถามตลอด ผมสงสัยท่านมากนะนี่ ท่านน่ากลัวน่าจะมีของดีอะไรสักอย่าง มีพระมรณภาพทั้ง ๗๐ รูป มันเป็นเรื่องใหญ่ของเขามากนะ เพราะญาติโยมเขาศรัทธา ครูบาอาจารย์ แล้วอยู่เฉย ๆ รถไฟมันถูกลูกระเบิด แล้วได้มีพระมรณภาพในครั้งนี้ เป็นเรื่องใหญ่ของย่างกุ้ง ญาติโยมศรัทธาพระมาก

เสร็จแล้ว เป็นเช่นนั้น ๑๑ วัน ได้ลาท่าน แล้วส่งคนญาติโยมไปส่งให้ถึงย่างกุ้งเลย ขอฝากท่านอาจารย์ไปด้วย ขณะที่รถไฟ ได้เอารถไฟขึ้น และได้ซ่อมรางเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้ง ๑๑ วัน เดินทางไปถึงย่างกุ้ง เมื่อได้พบกับเจ้าคุณศีลยันตะ จึงไปมอบตัวกับท่าน ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ แล้วมีชื่อเสียงโด่งดัง ที่ฉันมังสวิรัติมา ๖๐ ปี ได้ไปฝากเนื้อฝากตัว

และบอกกับท่านว่า...ขอความร่วมมือจากหลวงพ่อ ช่วยรับภาระ ธุระ เพราะตัวกระผม มีความประสงค์ที่อยากจะไปไหว้เจดีย์ชเวดากอง

ดังนั้น อยากจะให้หลวงพ่อนี่ พาผมไปไหว้หน่อย ผมได้ตั้งสัจจะอธิษฐานว่า...การเดินทางของผมมาในครั้งนี้รูปเดียว

ถ้าผมจะล้มหายตายจาก อย่างไรก็สุดแท้ ขอให้ถึงเมืองย่างกุ้ง จะตายก็ไม่เป็นไร...ยอม

☺มาถึงย่างกุ้ง...ไหว้พระเจดีย์ชเวดากอง

บัดนี้ ผมได้เดินทางมาถึงแล้ว ขอฝากหลวงพ่อช่วยรับภาระ ธุระ แล้วส่งหนังสือให้ท่านว่า...ท่านอาจารย์ชัช วัดโลโก

ขอฝากท่านอาจารย์มาจากเมืองไทย ให้หลวงพ่อท่านเจ้าคุณศีลยันตะ ช่วยดูแล แล้วพาไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในเมืองย่างกุ้งทั้งหมด ท่านพาไปหมดเลย อยู่กับท่านประมาณ ๒ เดือน ได้พูดกับท่านว่า...

ท่านอาจารย์ครับ กระผมอยากจะขอลากลับ เพราะมาได้ ๒ เดือนแล้ว แต่อยากจะได้ เกสรดอกไม้ที่ญาติโยมทั่วโลกมาไหว้พระเจดีย์ชเวดากอง อยากจะให้หลวงพ่อ ช่วยพาผมไปที

ตี ๓ วันนั้นเป็นวันกลางเดือนพอดี ญาติโยมเขามาถวายดอกไม้มาก เมื่อก่อนไม่เจริญ เขาใช้ใส่เกวียน พอไหว้ ๑๕ นาทีก็เต็มหน้าพระ เต็มไปหมด ดอกไม้นานาชนิด ได้ไปบอกกับคนงานที่นั่น บอกว่า...ขอไปทำยาและได้มาเยอะ มาถึงวัดท่านท่านก็แนะนำสั่งสอน เพราะว่า...ท่านเจ้าคุณศีลยันตะ สามารถที่จะนำแมวทั้งหมด เป็น ๑๐๐ ตัว มากราบพระได้

พอตีระฆัง แมวเป็น ๑๐๐ ตัว นี่ จะมาหันหน้าไปทางหน้าพระ จะร้อง ท่านเจ้าคุณศีลยันตะ เมื่อสวดมนต์ จะนานขนาดไหน แมวหลับไปก็มี แล้วเท้าหน้าเหยียดไปเหมือนกับพระนอนอยู่เฉย ๆ

เมื่อสวดมนต์เสร็จ แล้วเป่าสังข์ เคาะระฆัง แมวต่างตัว

ต่างไป อย่างนี้ทุกวัน แล้วคุยกับท่าน ท่านให้ข้อคิดเห็น ท่านถ่ายทอดยันต์ตระกร้อ ภาษามอญมา สำหรับทำผ้ายันต์ เสกผ้ายันต์ และแนะแนวทาง บอกว่า...ถ้าท่านกลับไปนี้ อยากจะให้อาตมานั้น ฉันมังสวิรัติเสีย อย่าไปเบียดเบียนสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ เพราะว่าการเบียดเบียนชีวิตเขานั้น ตัวเราจะไม่มีความสุข เพราะไปเบียดเบียนเขา

☺เดินทางกลับ...วัดโลโก

ดังนั้น คิดอยู่ตลอดเวลา ได้เดินทางกลับ ท่านให้ลูกศิษย์มาส่งที่สถานีรถไฟย่างกุ้ง ที่จะเดินกลับไปเมืองมะเลิ่ม กลับไปวัดท่านอาจารย์ชัช ระหว่างที่เดินทางนั้น ใช้เวลา ๑ คืน กับ ๑ วัน ถึงเมืองมะเลิ่ม ประมาณสัก ๖ โมงเย็น แล้วข้ามเรือ พอถึงวัดท่านอาจารย์ชัช ท่านอาจารย์ชัชมารับ มารับได้สอบถามว่า...ไปถึงไหนมาบ้าง ได้บอกท่านว่า...ผมได้เดินทางไปย่างกุ้ง แล้วมัณฑะเลย์ พุกาม เชียงตุง เมืองสะเทิง ท่านพาไปหมดดีแล้ว ไม่เคยมา สมควรไป

ท่านได้ถามสารทุกข์สุกดิบ เจ็บไข้ได้ป่วยบ้างไหมตอนนี้ ปวดหัว ปวดท้องบ้างไหม ผมจะได้จัดยาให้ ไม่เป็นไรครับ ตกลงได้พักอยู่กับท่าน

เมื่อประมาณ ๒ เดือนที่แล้ว (ปี ๒๕๕๘) ได้เดินทางไปที่เมืองโลโก ไปดูสถานที่ที่เคยไปธุดงค์ กอไผ่ยังอยู่ หมายความว่า สถานที่ที่เคยได้นั่งสมาธิ ตอนนี้ยังอยู่ ได้ถ่ายรูปมาว่า...เมื่อครั้งหนึ่งประมาณสัก ๓๐-๔๐ ปี ได้เดินทางไปพม่า แล้วได้ไปไหว้เจดีย์ชเวดากอง เลยไปโลโก สถานที่มีเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย

แต่ยังจำสถานที่ได้อยู่ เคยเอาเสื่อมาปู อ่านหนังสืออยู่ตรงนี้ ก็ยังอยู่

ระหว่างที่กลับมาถึง ท่านอาจารย์ชัช ได้ดูแล ถวายจีวร เสร็จแล้วสรงน้ำ พักผ่อน อยู่ประมาณสัก ๕ วัน ได้ไปเดินจงกรม ที่เจดีย์พระธาตุ เสร็จเรียบร้อย ได้ยินว่า...

☺การยึดมั่นต่อสัจจะ...รอดจากระเบิดครั้งที่ ๒

ญาติโยมเขาคุยกัน...**พรุ่งนี้ต้องมาทำบุญที่วัด เนื่องจากวันสำคัญของหมู่บ้านนั้น พรุ่งนี้ วันพุธ พอดี** บอกท่านอาจารย์ชัชว่า อาจารย์ครับ ที่จะเดินทางไปเมาะกะเนียง ผมคิดว่า...ผมหยุดก่อน

ท่านอาจารย์ชัช เริ่มสงสัยแล้ว เหมือนกับที่ขาไปย่างกุ้ง ท่านอาจารย์ครับ ผมขอเปลี่ยนวันก่อน วันพุธ ไม่ไป ไปวันพฤหัสบดี...ดีกว่า จากนั้นพอดีเอาจีวรออกมาผึ่งตากแดด

ท่านอาจารย์ชัช บอกว่า...ท่านไม่กลับหรือ ผมไม่กลับครับ เพราะถือวันพุธไม่กลับ ธรรมดานี่รถไฟ ออกจากหลังวัด คือ สถานีจะเลยหลังวัดท่านอาจารย์ชัช โลโก ไปประมาณสัก ๒ กิโล รถไฟจะต้องผ่านเปิดแตรปูนๆ หลังวัด ทุกวัน

เสร็จแล้วประมาณสัก ๗ โมงเช้า ธรรมดาต้องออก ๗ โมงเช้า ไม่ออกเดินทางไป แต่ออกมาฉันข้าว เสร็จแล้ว พักผ่อน

ประมาณสักบ่ายโมง ท่านอาจารย์ชัช คือ คนเรียกพระเรียกกันใหญ่โตเลย เรียกท่านอาจารย์ขึ้นมาสิ รถไฟที่จะเดินทางไปเมาะมะเนียง กะเหรี่ยงอิสระ เอาระเบิดไปแขวนไว้ที่สะพาน รถไฟถูกลูกระเบิดตกลงไปในคลอง

ท่านอาจารย์ชัช เรียกพระ เรียกโยม มาคุยว่า...ได้มีพระมรณภาพไป ๓๐ รูป และญาติโยมเสียชีวิตไปประมาณ ๖๐ กว่าคน

ท่านอาจารย์ชัช สงสัยว่า...ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น เอ๊ะ ! ทำไม อาตมาจึงไม่มา นี่เหตุการณ์ระหว่างที่เดินธุดงค์และได้พบสิ่งมหัศจรรย์

ดังนั้น ได้คุยกับท่านอาจารย์ชัชอยู่นาน ผมขอพูดความจริงกับท่านอาจารย์นิดหนึ่ง ผมจะเดินทางไปไหน จะทำอะไรนั้น เพราะครูบาอาจารย์ของผม เป็นเทวดาครับ เทวดาจะต้องบอกอยู่ตลอดเวลา จะไปไหน จะทำอย่างไร สมควรไป ไม่สมควรไป สมควรทำ ไม่สมควรทำ

ผมขอพูดความจริงว่า...ผมมีสัจจะกับตัวเองว่า **วันพุธ วันพระ ถ้าไม่จำเป็น ผมจะไม่เดินทางไปไหนเด็ดขาด** ถ้ามีความจำเป็นจะต้องบอกเล่า จุดธูปและเดินทาง

ท่านอาจารย์ครับ หมายความว่า ท่านอาจารย์ขอให้ดีใจแล้วกันว่า ผมเป็นผู้ที่โชคดี ถ้าไม่งั้น ผมต้องมรณภาพทั้งขาไปย่างกุ้ง และขากลับได้เกิดเหตุอย่างนี้ จะรอเท่าไร ผมจะรอแล้วกัน

รออีกประมาณ ๑๒ วัน เพราะว่ามันคนละเส้นทาง เส้นทางไปย่างกุ้งต้องข้ามแม่น้ำเมืองมะเลิม นี่วัดอาจารย์ชัช อยู่ทางฝั่งทางนี้ จะเดินทางไปเมาะกะเนียง เพื่อจะกลับด่านเจดีย์สามองค์ ฉะนั้น จึงได้อยู่กับอาจารย์ชัชอีก ๑๒ วัน ท่านอาจารย์ชัชถามตลอดเวลา ญาติโยมถามตลอดเวลาว่า...

คือ ถ้าเขามีปัญหาใด ๆ ที่เมืองพม่า เขาจะมีวิทยุ โทรทัศน์

เขาจะส่งเสียงตามสาย จะมีจดหมายอะไรมาบอกว่า...รถไฟเป็นอะไร เกิดอุบัติเหตุด้วยเรื่องอะไร คนตายเท่าไร

เราคิดว่า...การเดินทางของเรา ด้วยความตั้งใจและบริสุทธิ์ใจ เราได้รอดพ้นเกี่ยวกับการเดินทางในครั้งนี้ ด้วยความหวังว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทวดา ครูบาอาจารย์ คงช่วยเหลือเรา

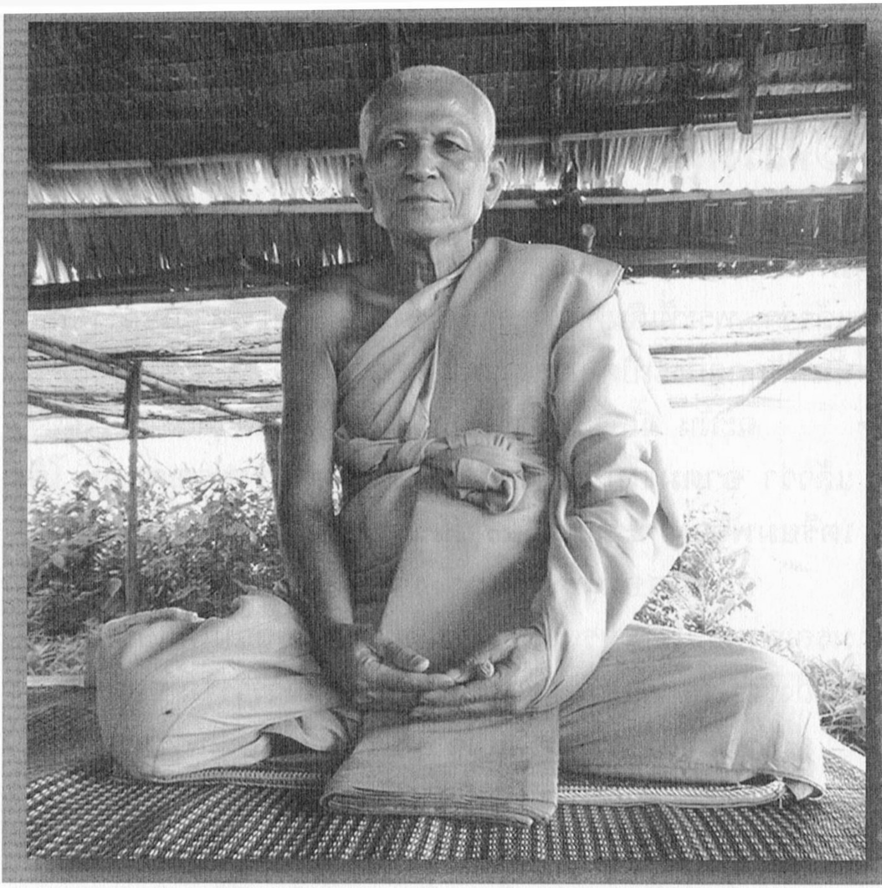
พอครบ ๑๒ วัน ท่านอาจารย์ชัช ได้บอกตอนเย็นว่า...

ท่านอาจารย์ (หลวงพ่อทองกลึง) ตอนนี้รางรถไฟเสร็จแล้ว รถไฟได้มีรถยกรถไฟไปซ่อมแล้ว ประมาณพรุ่งนี้ รถไฟจะทำการเดินทางได้ ดังนั้น ท่านอาจารย์จะกลับไหม ตกลง ท่านอาจารย์ครับ ผมมาเกือบ ๓ เดือนแล้ว ฉะนั้น อยากจะกลับ ท่านอาจารย์ให้จีวร ให้สิ่งของ หลายอย่าง

ท่านอาจารย์ชัชครับ ผมเอาผืนเดียว เพราะเอาไปไม่ไหวหรอกครับ มันไกล เสร็จแล้วท่านไปส่งหลังวัด จะมีต้นไม้เลี้ยวต้นใหญ่มาก ๆ กอไผ่ต้นขนาดนี้ ไม่เคยเห็น เมืองไทยไม่เคยมี อยากจะได้หน่อ คิดว่า...มันลำบาก เลยขึ้นรถไฟ สวัสดีท่าน

☺รอดตาย เกือบโดนรถไฟ...ชน !

เดินทางออกจากโลโก เวลา ๗ โมงเช้า มาถึงเมาะกะเนียง ๑ ทุ่ม มีรถม้า ที่นั่นใช้รถม้า แล้วเกือบจะเสียชีวิตอีก ระหว่าง ๑ ทุ่มนี่ ลงจากรถไฟ และมานั่งรถม้า บอกว่า...ไปวัดเมาะกะเนียง พอดี มันเป็น ๓ แยก ที่หัวรถจักรจะกลับ ได้ยืนค่อมอยู่ ไม่รู้ว่า มันมาเมื่อไร มันสลับราง มันสลัดออก แล้วมา

วน เกือบจะชนเรา ประมาณไม่ถึงศอก เราดีดตัวออกจากราง เกือบจะตายตรงนั้นอีก มันมืดมาก ไม่ได้ยินเสียงเลย

การเดินทางญาติโยมผู้อ่านทั้งหลาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เล็กน้อยเท่านั้นเอง มันยังมีอะไร ที่จะต้องทราบและได้ยิน ที่เข้มข้นมากกว่านี้

ดังนั้น การเดินทางมาจากย่างกุ้งในครั้งนี้ ปลอดภัยไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีอุปสรรคและขึ้นรถม้ามาที่วัดเมาะกะเนียง ประมาณ ๓๐ นาที ท่านอาจารย์ได้ส่งข่าวไปแล้ว ถึงวัดหลวงพ่ออุตตมะ

☺หลวงพ่ออุตตมะ...เตรียมทำบุญ ๗ วัน

และทางวัดหลวงพ่ออุตตมะ เตรียมจะทำบุญ ๗ วันให้ เพราะทางโน้นเขาลือกันหมดแล้ว รถเกวียนไปบอกกันหมดแล้วว่า...พระที่เดินทางมาจากเมืองไทย ๑ รูป ที่หายไป ๒ เดือนนั้น ได้ถูกลูกระเบิด มรณภาพไปแล้ว

ฉะนั้น เมื่อระหว่างเดินทาง ได้ยินตั้งแต่วัดเมาะกะเนียงแล้วว่า **อาตมาไม่มีชีวิตอยู่ แต่ทางวัดหลวงพ่ออุตตมะ ได้เตรียมพร้อม จะทำบุญ ๗ วัน เร็ว ๆ นี้**

กำลังสอบถามกับทางวัดวัดเมาะกะเนียงอยู่ว่ามรณภาพวันไหน มรณภาพตรงไหน จะทำบุญไปให้ เลยส่งข่าวมาถึงวัดปรก วัดปรกเลยส่งข่าวมาถึงวัดชินวราราม บอกว่า...

พระที่ไปธุดงค์เข้าไปในเมืองย่างกุ้งนั้น ได้มีพระมรณภาพ ๗๐ รูป มีพระเมืองไทย มรณภาพด้วย เหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ตกอกตกใจกันเป็นจำนวนมาก

เมื่อถึงวัดเมาะกะเนียง เจ้าอาวาสดีอกดีใจ ท่านรอดมาได้อย่างไง ผมได้ยินข่าวว่า วิทยุออก โทรทัศน์ออก เสียงตามสายออก

ดังนั้น เหตุการณ์ทั้งหมดได้เล่าให้ท่านฟังว่า ผมมีสัจจะครับ วันพุธ วันพระ ถ้าไม่จำเป็น ผมจะไม่เดินทางไปไหน ฉะนั้นขอบุญบารมีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จากพระธาตุเมืองย่างกุ้ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเมืองพม่า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเมืองไทย ตลอดถึงหลวงพ่ออุตตมะ ที่ทำให้ผมได้เดินทางปลอดภัยในครั้งนี้

ผมขอพักอยู่กับท่านอาจารย์สัก ๕ วัน ผมจะเดินทางกลับแล้วครับ อยู่กับท่าน ท่านบอกว่า...ให้พักผ่อนเยอะ ๆ นะ

จะเดินทางวันไหน จะบอกแล้วกัน ท่านเตรียมจีวร เตรียมยา เตรียมยาหม่องให้ เสร็จเรียบร้อยแล้ว พักผ่อนอยู่ ๕ วัน จึงคิดว่า สมควรแก่เวลา

☺เดินทางกลับเมืองไทย

ท่านให้ลูกศิษย์ที่วัด มาส่งกลางทาง เพราะช่วงนี้ รถไม่มีแล้ว ต้องเดินแล้ว เดินจากวัดเลย เดินจากวัดเมาะกะเนียงกลับทางด่านเจดีย์สามองค์ จากเมาะกะเนียงมาถึงด่านเจดีย์สามองค์ ใช้เวลาเดินทางทั้งหมด ๒๙ วัน โดยเดินทางเท้าและมีทางเกวียน เพราะว่ารถมันจะเดินทางกลางคืน เพื่อต้องการเอาสิ่งของจากเมืองพม่า ไปขายกับแม่ค้าด่านเจดีย์สามองค์ แล้วมันจะซื้อจักร ซื้อผ้า ซื้อมอเตอร์ไซด์ ซื้อจักรยาน ฯลฯ เพื่อบรรทุกมา แล้วเขาจะชวนขึ้นเกวียน แต่มันขึ้นไม่ได้ เพราะเกวียนนี่มันจะต้องขึ้นที่เนิน และมันกระแทกรู้สึกว่า มันจุกท้อง แล้วเดินมา ๆ เดินกลางคืนด้วย เพราะมันจะจำวัดก็ไม่ได้ จะปักกลดก็ไม่ได้ มันไม่มีใครเลย ไม่รู้จักใคร เดินทางมาถึงตี ๒

ได้มาพบกับโยมเขาสุ่มไฟอยู่ข้างทาง โยมเขาบอกว่า... ท่านอาจารย์ไปไม่ได้แล้ว เพราะว่าทางนี้เป็นต้นไป ขึ้นเขาสูง เกวียนผมขึ้นไม่ไหว มองไม่เห็น ขอให้จำวัดก่อน พอดีมันคงจะอ่อนแรง อ่อนหล้า เหน็ดเหนื่อย เสร็จแล้วเอาผ้าสบงปูพาดหัวนอน แล้วคนมอญที่มากับเกวียน ได้สุ่มไฟไว้ จึงจำวัดพาดหัวคันนา หัวคันนาที่โน้นจะเตี้ย ๆ พาดหัวคันนา ก็หลับไป

ประมาณสักตี ๕ มันคันที่คอ เอ๊ะ ! มันเป็นอะไร ไหนได้ ไปนอนทับกองขี้วัวอยู่ ขี้วัวมันเต็มคอเลย มันหลับ ง่วงเพลียเลยต้องหาน้ำห้วย ไปล้างต้นคอ เพราะว่า...

ปูทับกองขี้วัวไว้ เลยทำให้คอเราคัน แล้วเช้าขึ้นมา จากนั้นไปสรงน้ำที่ห้วย เสร็จเรียบร้อยแล้ว คนมอญเขา ได้หุงข้าวตี ๕ เขาหุงแล้ว หุงเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระอาจารย์ครับ ไปกับผม ฉันข้าวเสร็จแล้วไปกับผม แล้วขึ้นเกวียนแล้วไปไม่ไหวตกลงเราเดิน แซงเกวียนเลย บอกโยมว่า...เอ้า ! นี่แล้วกันว่า...

อาตมาไปก่อนนะโยมนะ เดี๋ยวไปพบกัน ข้างทางละกัน เราเดินทาง ฉะนั้น การเดินทางขากลับ หรือขาไปนั้น คือ **รองเท้าจะใส่ไม่ได้ มันจะเปียกน้ำตลอด ขึ้นและลงมันผ่านห้วย นับไม่ไหว เป็นร้อย ๆ ห้วย หลาย ๆ ห้วย จะเปียกน้ำตลอด**

ดังนั้น ใช้เวลาพักกลางทางบ้าง แล้วฉันข้าว ที่โยมเขามากับเกวียน แล้วเขาหุงข้าว เขาเอามาถวาย ใช้เวลาทั้งหมดจากเมาะกะเนียงมาถึงด่านเจดีย์สามองค์ นับแล้ว ๒๙ วัน

☺หลวงพ่อเบอร์ตกใจ...เมื่อได้เจอหลวงพ่อ

ตอนเย็นถึง...หลวงพ่อเบอร์ ตกอกตกใจ ถามมาคำหนึ่ง เอ้า ! ผมคิดว่าท่านเสีย(มรณภาพ) แล้วมิใช่หรือ ? ท่านมาได้ไง จีวรของท่านยังห่มอยู่ ท่านตกใจ คุยกัน ดีอกดีใจ นี่ทางหลวงพ่ออุตตมะรู้ ที่ด่านเจดีย์สามองค์ มันมีวัด ๓ วัด อยู่นั้น วัดที่อยู่ข้างล่างติดกับค่ายของมอญอิสระ

ท่านสอบถามพูดคุยกัน เอ้า ! เปลี่ยนจีวร ท่านเอาจีวรมาให้อีก ที่นี่ จีวรเราฝากไว้ที่นั่น เอ้านี่ เดี๋ยวผมขอพักกับหลวงพ่ออยู่สักระยะหนึ่ง แต่ได้ยินข่าวว่า หลวงพ่ออุตตมะรู้แล้วนะ เพราะทหารเขาไปบอกว่า ท่านอาจารย์ที่มาจากเมืองไทย คนแถวนั้นเขาเรียก...อาตมาว่า **"พระเมืองนอก"**

พระเมืองนอก กลับมาแล้ว ไม่เป็นอะไร แต่ที่นั่น เขาเตรียมจะทำบุญ ๗ วัน อยู่แล้ว ทำบุญ ๗ วัน ให้กับพระเมืองนอก (อาตมา) ที่ธุดงค์ไปเมาะกะเนียง โลโก และย่างกุ้ง (ชเวดากอง)

พอมาถึงหลวงพ่อเบอร์ เจ้าอาวาสชื่อว่า...หลวงพ่อเบอร์ ได้พูดคุยเสร็จเรียบร้อย เช้าขึ้นมา ท่านได้ขุดเผือก ขุดมัน ปลูกกล้วยมาก ท่านเอามาถวาย พอฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ท่านอาจารย์ครับ ผมอยากจะกลับแล้ว รู้สึกว่าอยู่ที่นี่ ๕ วันแล้ว ซักจีวรตากอะไรเสร็จเรียบร้อย ได้เดินทางกลับ

เดินทางจากด่านเจดีย์สามองค์ แล้วมาพักที่ซองกาเลีย (อ.สังขละบุรี) ระหว่างที่พักอยู่ซองกาเลีย ได้ขึ้นป่า ขึ้นเขา เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ได้ไปศึกษาหาต้นยา ในป่าในเขา อยู่ประมาณ ๕ วัน จึงได้เดินทางอีก ๑ วัน มาถึงวัดหลวงพ่ออุตตมะ

☺หลวงพ่ออุตตมะ...อยากรู้ความจริงเป็นอย่างไร ?

หลวงพ่ออุตตมะสงสัยข้องใจ ข่าวที่มากับเกวียนนั้นว่า... พระที่มาจากเมืองไทยที่ธุดงค์ไปที่ย่างกุ้ง ได้มรณภาพในการถูกลูกระเบิด และรถไฟได้ตกลงไปในคลอง

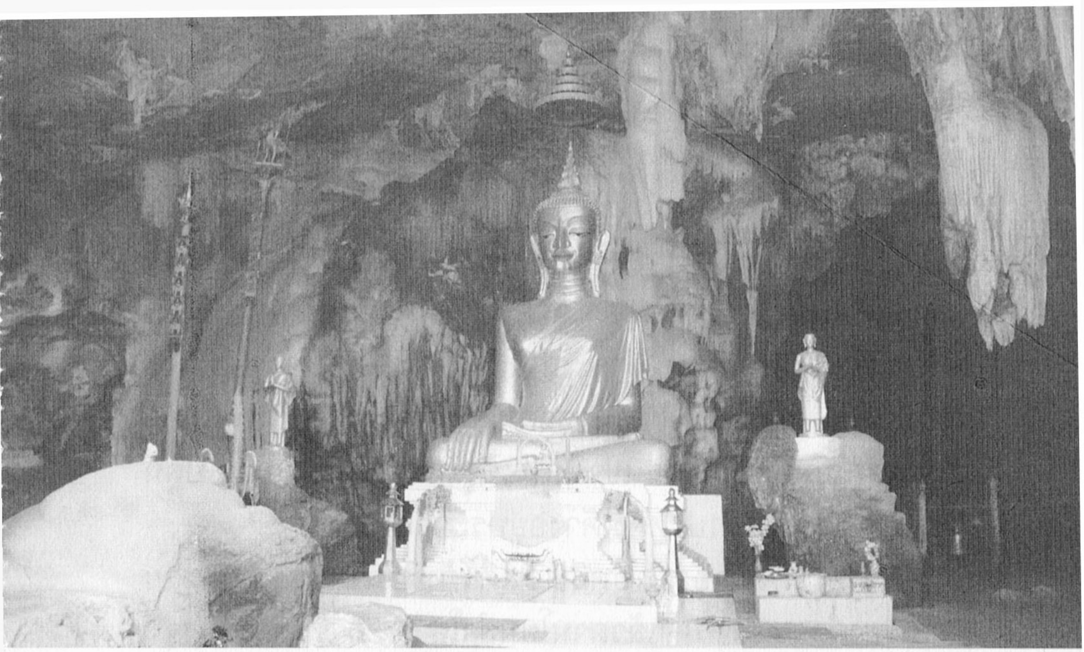
ดังนั้น ข่าวนี้สะพัดมาถึงเมืองไทย มาถึงวัดปรก จึงได้ส่งข่าวมาที่วัดชินวราราม อาตมาได้มรณภาพแล้ว

หลวงพ่ออุตตมะสงสัย ข้องใจได้สอบถาม ญาติโยมแถวสังขละบุรี จึงได้มาสอบถามว่า **เรื่องมันเป็นอย่างไง เพราะว่ามีพระมรณภาพ แล้วท่านรอดมาได้อย่างไง จึงได้เล่าให้ท่านฟัง วันพุธ วันพระ ไม่เดินทาง** เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ได้พักอยู่กับหลวงพ่ออุตตมะ ท่านจึงเรียกไปคุย หลวงพ่อไม่ค่อยได้อยู่ เข้ามาในกรุงเทพฯ เป็นประจำ สมัยหลวงพ่ออุตตมะจะเดินทาง ๒ อย่าง คือ ๑) เดินทางทางเรือ แล้วรถมารับที่ทองผาภูมิ และ ๒) เดินทางด้วยเฮลิคอปเตอร์ของทหารมารับ-ส่ง ที่กรมทหารพล 9.

ฉะนั้น ได้บอกกับหลวงพ่อว่า ผมอยากจะเดินทางกลับแล้วจะเข้าไปปฏิบัติในถ้ำเมืองกาญจน์ บอกกับท่านว่า...ถ้ำองจุ

ได้ลาท่าน และเดินทางต่อ การเดินทางสมัยก่อนรู้สึกลำบากมาก เพราะตอนนั้นเขากำลังตัดไม้กัน ฝุ่นมีจำนวนมาก พอดีได้เดินทางกลับออกจากวัดหลวงพ่ออุตตมะ จากนั้น มาค้างกลางทาง มาค้างที่ทองผาภูมิ และมาค้างที่อำเภอไทรโยค จึงได้ถามญาติโยมว่า...

☺เดินทางไปปฏิบัติธรรมต่อ...ที่ถ้ำองจุ

ถ้าอาตมาจะเดินทางไปอำเภอศรีสวัสดิ์ จะเดินทางไปทางไหน ญาติโยมบอกว่า ขอให้เดินทางเส้นทางเก่า แล้วเข้าทางเขื่อนเจ้าเณร แล้วเดินทางไปที่ถ้ำองจุ

ช่วงระหว่างที่เดินทางไปนั้น ต้องผ่านน้ำตกเอราวัณ แล้วลัดเลาะ เพราะว่าสมัยก่อนเขากำลังทำเขื่อนกันอยู่ และเขื่อนยังไม่ปิด ไม่เหมือนเดี๋ยวนี้ ตอนนี้ ต้องลงแพ สมัยนั้นลัดป่า

เดินทางอยู่เกือบ ๑ อาทิตย์ จึงมาถึงท่าขนุน แล้วได้พบ

กับ ท่านอาจารย์ดุสิต ตอนนั้นยังไม่ได้บวช พบกับแม่ชีสายธาร จึงได้มอบตัวเป็นลูกศิษย์ ขากลับจะเดินทางมาปฏิบัติธรรมด้วย

เมื่ออาตมามาถึงถ้ำองจุแล้ว จะตามไปปฏิบัติด้วย เสร็จแล้ว ได้พบกับโยมลำใย อำเภอศรีสวัสดิ์ ได้บอกว่า...ให้ท่านจำวัดที่นี่ สักคืนก่อน ถ้าจะไปให้ถึงถ้ำวันนี้ รู้สึกว่า...มันจะมืดค่ำ พอดีโยมลำใยได้ซื้อน้ำขวดมาถวาย จากนั้นพักอยู่ในป่า เนื่องจากโยมเขาไปทำไร่ เขาจึงค้างอยู่ในป่า กำลังถางไร่ ปลูกข้าวโพด ปลูกมันสำปะหลัง ค้างอยู่ประมาณ ๑ คืน

พอเข้าเขตอำเภอศรีสวัสดิ์ได้พบกับญาติโยมชาวกะเหรี่ยงจำนวนมาก แล้วถามโยมลำใยว่า ถ้าจะไปถ้ำองจุนี่มันไกลไหม เขาบอกว่า...ประเดี๋ยวเดียว อาตมาเดินทางตั้งแต่ ๗ โมงเช้า ถึง ๖ โมงเย็น ยังเดินไม่ถึงเลย ประเดี๋ยวเดียวของเขานั้น เดินทั้งวัน

ไม่มีบ้านคนเลย ที่ถ้ำองจุไม่มีพระ พอไปถึง จะมีน้ำห้วย จึงได้สรงน้ำ สรงเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้น ได้ตากจีวร แล้วเอามะขามป้อมนี่ ตากแดด แล้วอันไหนเหี่ยว ๆ ก็เอามาใส่แก้ว เอาเกลือใส่ เอาน้ำตาลใส่ เอาน้ำร้อนเทใส่ จึงฉันได้

เช้าขึ้นมา ได้ออกบิณฑบาต ประมาณ ๘ กิโลเมตร ที่พูดนี่ ยังไม่ได้ขึ้นถ้ำ อยู่ที่ข้างล่างก่อน ยังไม่ได้ขึ้นถ้ำ พักอยู่ข้างล่าง

เช้าได้ออกบิณฑบาต ได้ข้าวมานิดหนึ่ง พอที่จะประทังชีวิต ได้น้ำพริกมาก้อนหนึ่ง ได้ปลาแจ่ว เนื้อเก้ง เนื้อกว้าง เนื้อกระทิง มาชิ้นหนึ่ง แล้วได้กล้วยน้ำหว้ามาลูกหนึ่ง ดีใจ เพราะไม่เคยได้พบขนมเลย ไม่ว่าจะเป็นผลไม้ ขนม ไม่เคยเลยในระหว่างที่เดินทาง

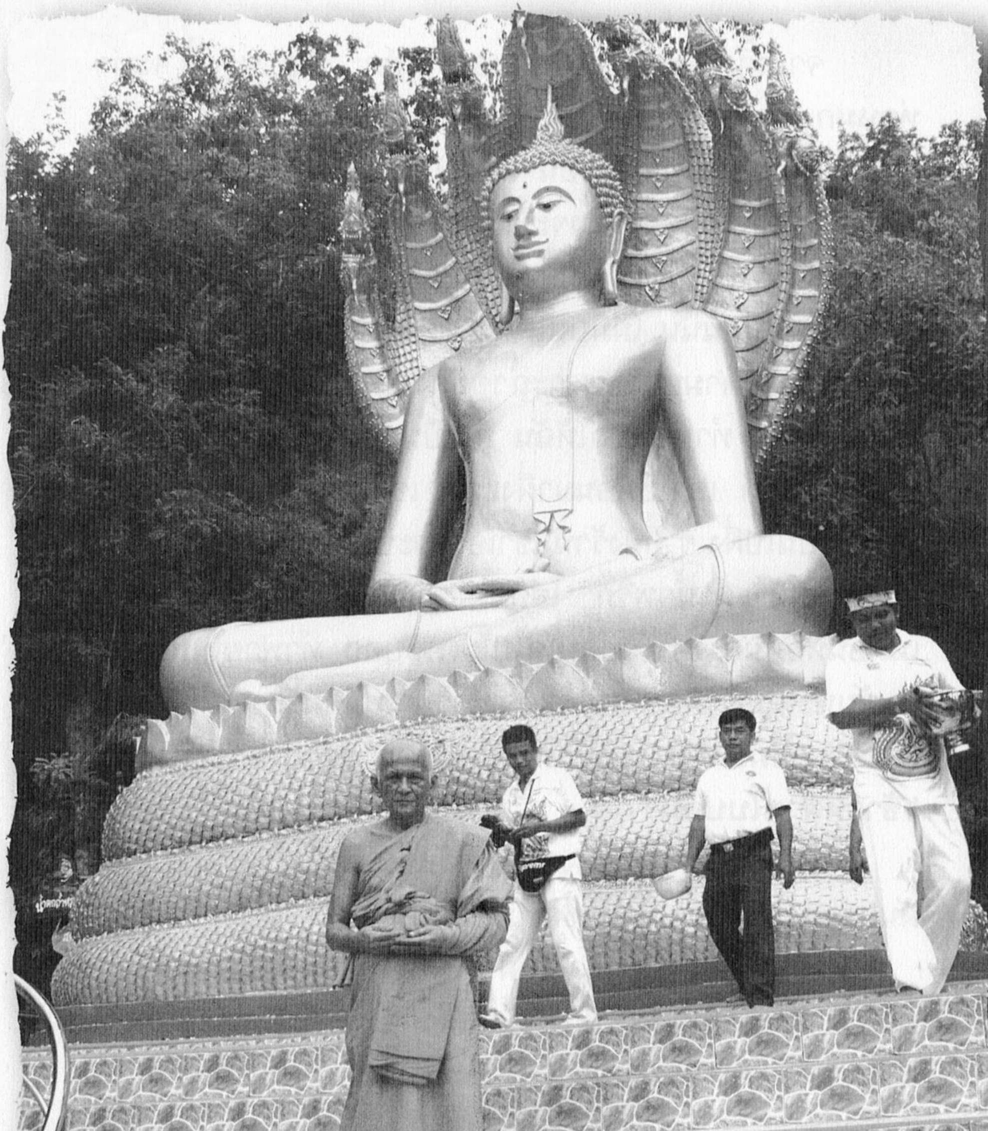
จากนั้น ไปเจอแม่ชี ท่านอาจารย์คะ เดี๋ยวพรุ่งนี้ จะทำห่อหมก ถวายท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์ค้างกี่วัน บอกแม่ชีว่า...อาตมาขอพักอยู่ที่นี่ก่อน เพื่อปฏิบัติธรรมและวันนี้ ขออยู่ตีนเขาก่อน เดี๋ยวพรุ่งนี้ถึงจะขึ้นถ้ำ เพราะว่าขึ้นถ้ำนี่ รู้สึกว่าประมาณ ๘๐๐ กว่าขั้น มันต้องลัดป่า

สมัยก่อนนั้น ไม่มีบันได มันต้องปีนเขาไปตามดงไม้ลวกจึงเลาะ ๆ ไปตามทาง เพราะถ้ำอยู่สูง แม่ชีได้ไปเก็บใบบอนในห้วยมา เพื่อ ทำห่อหมกให้ฉัน มันเป็นของที่แปลกว่า ใบบอนไม่น่าจะฉันได้ เอาใบบอนมาผึ่งแดด เอาไม้ไผ่ทำเป็นนั่งร้านไว้ เอาใบบอนไปผึ่ง ๆ ที่นั่งร้าน เขาเอากระบอกไม้ไผ่มา ประมาณสักข้อมือได้ ตำน้ำพริก ใส่ส้มมะขาม ใส่กากหมู น้ำพริกเหมือนห่อหมก เอาใบบอนใส่ไปในกระบอก ทำฟายในใบบอนปนกับน้ำพริก เมื่อปนเข้าดีแล้ว เขาทำเหมือนข้าวหลาม และเขาเอากาบมะพร้าวห่อกับใบตอง แล้วอุด แล้วเผา เขาเรียกว่า **"ข้าวหลามใบบอน"**

แต่อร่อยมาก มันคงจะไม่ได้ฉันอะไรหรือไง คงไม่รู้ รู้สึกมันอร่อย ไม่เคยฉัน ซึ่งแม่ชีกะเหรี่ยงเป็นคนทำ

ได้อยู่ที่นั่น ๑๕ วัน ฉันผักกรูดหน้าถ้ำหมดไปเป็นก่อ ๆ หน่อไม้ ตัดแถบทุกวัน ขึ้นมาก็ตัด แล้วก็ต้ม และต้นกระถินมีอยู่ประมาณ ๓ กอ ขึ้นมาไม่ทัน ไม่มีอะไรฉันเลย พระไม่มีสักรูป มีแม่ชีอยู่คนหนึ่ง

ขณะเดียวกัน คนแถวนั้นเขากลัวพระมาก เดินไปเห็นแต่คนถือปืน มีแต่คนเข้าป่า จะไปพูดอะไรกับเขาก็พูดไม่ทัน บางทีเห็นเดินมา ๓-๔ คน เดินไปถึงเขาได้เดินลงไปในป่า คือ หลบเรา

แล้วถามกะเหรี่ยงที่นั่นว่า โยมทำไมเขาไม่เดินสวนพระ ตอบว่า...เขากลัวจะพระไปห้าม หรือพระไปทักเขา เพราะคนที่นี่ เขาเป็นคนที่ถือปืนตลอดเวลา เพื่อต้องการล่าสัตว์

เพราะฉะนั้น ระหว่างที่เราพบกับเขา เขาต้องถือปืน เราไปทักเขา เขาจะไม่เฮง เราไปห้ามเขา เขากลัวไม่สบายใจ เขาจึงหลบ อยู่ที่นั่น ๑๕ วัน ไม่ได้ค่อยคุยกับใคร นอกจากจะได้คุยกับแม่ชีที่ทำข้าวหลามคนเดียวเท่านั้น

อยู่ข้างล่างได้สักประมาณคืนหนึ่ง จึงขึ้นไปปฏิบัติอยู่ข้างบน ชีวิตระหว่างที่อยู่ ๑๕ วัน จะได้อยู่กับเสือลายพาดกลอนอยู่ ๑ ตัว ประมาณตี ๒ จะได้ยินอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้น การเดินธุดงค์ในครั้งนี้ คิดว่า สงบมาก ๆ เพราะอยู่รูปเดียวข้างบน แล้วเอาน้ำจากห้วย เอาขึ้นไป ใส่กาไว้ แล้วต้ม ส่วนใหญ่จะฉันน้ำต้มตลอด

ตอนเย็น คงจะไม่มีอะไร มีแต่มะขามป้อม มะขามป้อมที่เจออยู่ตามต้น เอามาตากไว้ พอดีรู้จักแม่ชี ได้ฝากให้แม่ชีช่วยตาก พอมะขามป้อมแห้ง ใส่ไปในแก้ว ประมาณสัก ๕ ลูก เอาเกลือใส่ไปนิดหนึ่ง แล้วน้ำตาลทรายใส่ คน ๆ ฉันน้ำมะขามป้อมอยู่อย่างนี้ตลอด

เนื่องจากจะฉันน้ำดื่ม ฉันอะไร ไม่มีอะไร ในถ้ำไม่มีเพราะเป็นป่าลึก ตอนนี้เจริญแล้ว อยู่ที่ข้างบนจะอยู่กันละเหลือบ เพราะมันจะมีเหลือบที่เตี้ย ๆ และมีเหลือบหลายเหลือบที่อยู่ข้างบน แต่จะมีเสือลายพาดกลอนนอนอยู่ข้างบน ห่างกันน่าจะไม่เกิน ๕๐๐ เมตร ไปดูว่า กลางคืนเสือมันจะนอนอยู่ตรงนี้

☺เดินทาง...ไปสุพรรณบุรี

ส่วนอาตมานอนอยู่ปากถ้ำ อยู่กับเสือประมาณ ๑๔ วัน จึงลาแม่ชี พอดีมีพวกกะเหรี่ยง ขึ้นไปดูขี้ค้างคาว แล้วมีชาวกะเหรี่ยงคนหนึ่ง ขึ้นไปบอกว่า...จะพาท่านอาจารย์ไปดูสามเณรตกจากถ้ำ แล้วมรณภาพไปแล้ว เนื่องจากสามเณร เหตุเกิดประมาณสัก ๒-๓ เดือน ก่อนที่อาตมาไป มีพระจากเมืองกาญจน์ ไปปฏิบัติและสามเณรเอาข้าวไปส่ง ตกลงไปในรูและกระแทกกับหิน จึงมรณภาพ ช่วงที่ระหว่างที่อาตมาขึ้นไป เขาไปชี้ให้ดู

ขณะที่ระหว่างที่เดินทางนั้น กะเหรี่ยงนี่เดินไกล อาตมาเดินใกล้ ๆ ข้างถ้ำ พระอาจารย์ครับ ๆ ดูฝ่ามือด้วย เพราะว่างูนี่ยาวประมาณสักเมตรกว่า ๆ งูตัวนี้เท่าข้อมือ นอนอยู่

อาตมาบอกว่า...ขอสวัสดีครูบาอาจารย์ ช่วยปกปักษ์รักษาคุ้มครองผมด้วย วันนี้ผมจะเดินทางไปอุทัยธานี คือ จะขึ้นเขาโจดและลงที่ตีนตก ที่นั่นเขาเรียกว่า **"เขาโจด"** สูงมาก ห่างจากอำเภอศรีสวัสดิ์ เพื่อจะไปบ่อพลอย อุทัยธานี อ่างน้ำกระเสี้ยว สุพรรณบุรี ตั้งใจว่า...จะไปเยี่ยมพระมหาสุบิน เป็นลูกศิษย์ของสมเด็จฯ วัดปากน้ำ จะไปเยี่ยมท่าน

เมื่อถึงเวลา จึงได้ลาแม่ชี แล้วบอกกับคนที่พาขึ้นถ้ำองจุว่า...อย่าไปทำอะไรเขานะ เป็นครูบาอาจารย์ มาดูแลอาตมา ขณะเดียวกัน เมื่อไปดูสามเณรตก จึงลงจากถ้ำ ประมาณสัก ๘ โมงเช้า

ชาวกะเหรี่ยงคนนั้น ได้บอกว่า...หลวงพ่ออย่าไปทางไหนนะ จะมีทางนี้ตรงไปตลอดเลยและถามโยมไปเรื่อย ๆ ว่า...จะเดิน

ทางไปอุทัยธานี หรือจะไปออกสุพรรณบุรี ออกทางไหน กลางคืนไปปักกลด ได้เห็นทหาร ที่ไปสอนนักเรียน ชาวกะเหรี่ยง จึงได้ไปคุยกับทหาร

จึงถามว่า ทหารพักที่ไหน แคมป์ผมเลยไปสักหนึ่งกิโล หลวงพ่อไปพักใกล้ผมสิ พอเดินไป สักพักหนึ่งอยู่ใกล้แคมป์ อาตมาปักแถวนี้นะ แล้วเขาได้ไปต้มน้ำร้อน รู้สึกอาการไม่ดีและเป็นไข้ จากนั้น ไปงัดไม้พุ ๆ มา แล้วสุ่มไฟไว้

การเดินธุดงค์นั้น หลวงพ่ออุตตมะบอกว่า...อย่าปักใกล้ต้นไม้ อย่าปักใกล้แม่น้ำ อย่าปักใกล้บ่อ สิงสาราสัตว์จะขึ้นมา อย่าปักใกล้ต้นไม้ เพราะว่าตอนกลางคืนนางไม้เขาจะลง ตัวเราจะขวางหรือเกะกะ เราจึงต้องปักห่าง ๆ

พอเช้าขึ้นมา ทหารที่เป็นครูไปสอน เด็กนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ได้เอาข้าวมาถวาย ข้าวที่เอามาถวายนั้น จะใส่กับใบพวงมา ใบตองรองและใบพวงหุ้มมา เอาเชือกมัดมา มีน้ำพริกก้อนหนึ่ง เมื่อฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้ออกเดินทาง

"...การเดินธุดงค์นั้น หลวงพ่ออุตตมะบอกว่า... อย่าปักใกล้ต้นไม้ อย่าปักใกล้แม่น้ำ อย่าปักใกล้บ่อ สิงสาราสัตว์จะขึ้นมา อย่าปักใกล้ต้นไม้ เพราะว่าตอนกลางคืนนางไม้เขาจะลง ตัวเราจะขวางหรือเกะกะ เราจึงต้องปักห่าง ๆ..."

การเดินทางขึ้น...เขาโจด ใช้เวลาทั้งหมด ๖ วัน ขึ้นอย่างเดียว ขึ้นไปเรื่อย ๆ ชาวกะเหรี่ยงบอกว่า ท่านอาจารย์อย่าเลี้ยวไปไหนนะ จะมีทางที่ชาวกะเหรี่ยงนี้ ที่เดินหาสัตว์ กล่าวคือ หาของป่า ให้เดินทางนั้นไปเรื่อย ๆ

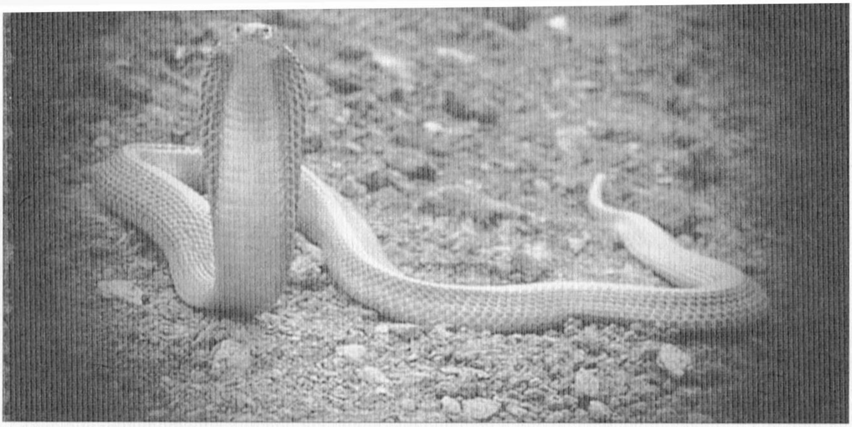
ประมาณสักวันที่ ๗ เริ่มเดินลง...จากเขาโจด เดินสักพักหนึ่ง ขี้ฝุ่นเต็มเลย เนื่องจากคนเขาเดินกัน และเป็นทางเดินของคนหาของป่า

☺เจองูแผ่แม่เบีย ครั้งที่ ๑

ขณะที่กำลังที่เดินทางอยู่นั้น ได้เห็นงูแผ่แม่เบี้ย (งูตัวที่เห็นอยู่ที่ถ้ำองจุก่อนหน้านี้) แผ่แม่เบี้ยซ้ายมือ แล้วอาตมานั่งลง ยกมือขึ้น ได้พูดว่า...

"ผมขอกราบไหว้ ครูบาอาจารย์ที่ดูแล ผมมาตลอดการเดินทางในครั้งนี้ ขอให้ผมนี้เดินทางปลอดภัย ตลอดทาง ดังนั้น ผมขอขอบใจครูบาอาจารย์ที่มาส่งผม ระหว่างการเดินทางมาโดยตลอด ผมขอขอบใจครูอาจารย์ที่ช่วยรับภาระ ธุระ ให้ผมเดินทางธุดงค์ในครั้งนี้ อย่าเจ็บไข้ได้ป่วย เดินทางโดยสวัสดิภาพ และปลอดภัย พอพูดเสร็จ งูเอาแม่เบี้ยลง แล้วหายไป"

เป็นเรื่องที่มหัศจรรย์ ไม่สามารถที่จะคุยกับใครได้ เนื่องจากเรื่องนี้ มันเป็นเรื่องของประสบการณ์ที่ได้เห็นมา เดินไปอีกสักครึ่งชั่วโมง ที่นี้งูมาทางขวา ก่อนหน้านั้นงูอยู่ทางซ้าย การเดินลง (เขาโจด) อย่างเดียวเลย แล้วมาถึงตีนตกและมองเห็นเหมือนวัด ไม่รู้ว่า...วัดอะไร ก็ไม่รู้ มองเห็นไกล ๆ ริบ ๆ เลย

☺เจองูแผ่แม่เบีย ครั้งที่ ๒

คราวนี้งูแผ่แม่เบี้ยด้านขวา **"สวัสดีครับครูบาอาจารย์ที่มาดูแลและส่งผมมาโดยตลอด ผมจึงขอขอบคุณเทวดาพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ผมเดินทางปลอดภัย ครั้งนี้มาจากขวา แผ่แม่เบี้ยเหมือนงูเง่า แต่งูนี้จะเป็นงูสีเหมือนกับงาช้าง พูดเสร็จแล้ว จากนั้นงูเอาแม่เบี้ยลง และหายไป"**

จากนั้น ได้เดินไปสักพักหนึ่ง เอ๊ะ ! ใจ บวชมา ๕ พรรษา ไม่เคยเห็นพระนุ่งกางเกง นี่พระอะไร ? พระอะไรนุ่งกางเกง สงสัย เอ๊ะ ! ทำไม ! ตั้งหลายองค์ เห็นพระ เดินไปแล้วสงสัย พระนุ่งกางเกง คิดไปคิดมา สงสัยพระจีนมั้งเนี่ย คิดอยู่ในใจ เดินไปเรื่อย ๆ พอถึงปับ

สวัสดีครับท่านอาจารย์ สาขาเล่งเน่ยยี่ครับ มาสร้างวัดที่นี้ครับ คุยกัน พร้อมกับได้เอากล้วยตากมาถวายจานหนึ่ง เอามะขามป้อมแช่อิ่ม เค็ม ๆ ฝาด ๆ มาจานหนึ่ง แล้วน้ำหนึ่งแก้ว พอฉันน้ำเสร็จได้พูดคุยกับพระ ซึ่งมีพระประมาณ ๕ รูป และสามเณร ประมาณ ๙ รูป นั่งสนทนากันว่า ผมอยู่ที่วัดชินวรา-รามวรวิหาร (จ.ปทุมธานี) ได้เดินทางธุดงค์เข้าพม่า ตอนนี้ได้

ปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำองจุ ผมจะเดินทางต่อไปจังหวัดสุพรรณบุรี จะไปกราบพระมหาสุบิน ที่เคารพนับถือกัน ที่ด่านช้าง ฉันน้ำก่อน เดี๋ยวเดินทางต่อนะ

และบอกกับท่านว่า กล้วยตากผมไม่ฉันนะ ถ้าฉันแล้วมันจะปวดท้อง ผมฉันมะขามป้อมละกัน เพราะที่ไปมันจะ ๔-๕ โมงแล้ว ฉันน้ำชา ฉันเสร็จแล้ว ผมจึงได้ขอตัวเดินทางต่อ

ต่อมาเดินมาเจอวัดอีกวัดหนึ่ง ท่านอาจารย์ครับ ผมขอนิมนต์ค้างที่นี้สักคืนหนึ่ง เดี๋ยวได้มีญาติโยม พรุ่งนี้เขาจะมาทำบุญวันพระ เขาจะได้ทำบุญกับท่านอาจารย์ด้วย เพราะพระธุดงค์นาน ๆ จะพบสักที ไม่ค่อยได้พบ คุยกัน เสร็จแล้วอยู่หนึ่งคืน เอาน้ำขวด รสชาติเหมือนสไปรท์ แป๊บซี่ ฉันไปครึ่งขวด ก็ขอจำวัด

☺โยมใจบุญ...นิมนต์ขึ้นรถขนถ่าน

เช้าขึ้นมา ญาติโยมมาใส่บาตร ฉันข้าวเสร็จ แล้วเดินทางต่อ จนจะพลบค่ำแล้ว พอดีไปพบกับคุณโยม ๒ คน ผู้หญิงกับผู้ชาย ได้จอดรถ ท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์จะไปไหน อาตมาจะไปด่านช้าง จะไปเยี่ยมพระมหาสุบิน เจ้าอาวาสวัดด่านช้าง

ท่านอาจารย์ครับ ขอให้ท่านอาจารย์ นั่งข้างหน้า แล้วให้แฟนผม นั่งข้างหลัง เขาบรรทุกถ่านมาเต็มเลย ท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์ต้องออกให้พ้นป่านะ ถ้าท่านอาจารย์ออกไม่พ้นป่านะ สิงสาราสัตว์เยอะ บ้านจะไม่มีเลย เพราะตอนนี้อาจารย์อยู่กลางป่า แล้วผมนี่จะเข้าด่านช้าง ขอให้ท่านอาจารย์

ไปกับผม

โยม ! อาตมาได้ตั้งสัจจะว่า...ถ้าไม่นิมนต์จะไม่ขึ้นรถ แต่โยมนิมนต์อาตมาจะขึ้น แต่ไม่ขึ้นข้างหน้า ถ้าขึ้นข้างหน้าแล้วโยมผู้หญิงจะอยู่ข้างหลัง จะไม่ถูกต้อง ให้โยมผู้หญิงอยู่กับโยมให้อาตมาอยู่ข้างหลัง วิ่งประมาณอยู่ ๔ ชั่วโมง แต่ตัวอาตมาดำปิดปี้ เนื่องจากถ่านมันกระทบกัน นั่งอยู่บนถ่าน รถกระเทือนตัวดำ ดำเหมือนถ่าน แล้วโยมเขามองมา เขาหัวเราะ ฝุ่นตลบ

พอมาถึงใกล้ ๆ กับอ่างน้ำกระเสี้ยว วิ่งตั้งแต่ ๘ โมงเช้ามาถึงอ่างน้ำกระเสี้ยว มันเป็นตลาดเล็ก ๆ ยังไม่ถึงด่านช้าง พอประมาณสักหนึ่งทุ่ม เห็นโยมเขาหาบน้ำกันมาคนละ ๆ ๒ ปีบ คือ หาบน้ำมา นิมนต์ให้หาที่ตัก ไกลบ้านพอสมควร ญาติโยมได้เอาตะเกียงมาให้ สรงน้ำเสร็จเรียบร้อย

เช้าขึ้นมา ญาติโยมบอกว่า ท่านอาจารย์ครับ พวกกระผมในหมู่บ้านแถวนี้ได้คุยกันเสร็จเรียบร้อยแล้วว่า...ท่านอาจารย์ไม่ต้องออกบิณฑบาตนะครับ เดี๋ยวจะมาตักบาตรที่นี่เลย ทีแรกอาตมาตั้งใจว่า จะออกบิณฑบาต แต่ญาติโยมบอกว่า ไม่ต้องออกนะครับ พวกผมจะมาถวายเอง เพราะได้ยินข่าวจากรถถ่านบอกว่า พระอาจารย์เดินทางมาหลายวันแล้ว มาจากเมืองกาญจน์ เสร็จเรียบร้อย ได้ฉันน้ำหวาน เสร็จแล้วสะบัดน้ำเอาไว้

กลางคืนนี้ ใต้ที่นอน เสียงอะไรไม่รู้ทั้งคืนเลย ได้มาเปิดตอนเช้า เพราะเราเอาน้ำสะบัดไว้ มดแดงไฟ มันอยู่ใต้พลาสติกเอาผ้าอาบปูเอาไว้ พอเปิดมา มดแดงไฟ เต็มไปหมดเลย

☺เจอเสือมเหศวร...แบบไม่ได้ตั้งใจ

ก่อนจะนอนต้องบอกกับเจ้าที่ เจ้าทาง ไม่ว่าจะได้ปัสสาวะ อุจจาระ หรือว่าได้ทำอะไร ขออภัยแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในป่า ในเขา หรือในสถานที่ตรงนี้ ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้ปูเหมือนเก่า ฉันเสร็จเก็บ จากนั้น ไปคุยกับพระมหาสุบิน

ขณะเดียวกันได้พบกับเสือบ่อย ๆ จะพบกับเสือมเหศวร รูปหล่อมาก นุ่งโสร่ง ใส่แหวน หวีผม หน้าตาดี แล้วถือไม้ตะพด

และได้พบกับเสือฝ้าย กระผมเสือฝ้ายครับ เป็นเพื่อนกับเสือใบ ตอนนี้เสือใบอยู่ที่พระแท่นดงรัง ไปอยู่กับลูกสาว ไปคุยกับพระมหาสุบิน แล้วเสือฝ้ายเขามาคุยด้วย ตอนนั้นเสือฝ้าย อายุประมาณ ๕๐ ปี เสือฝ้ายอายุคิดว่าน่าใกล้ ๆ ๕๐ ปีได้ เดา ๆ เอา

พอไปคุยกับพระมหาสุบิน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของสมเด็จฯ วัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ) ลูกศิษย์ของหลวงพ่อสด ได้พูดภาษาสุพรรณว่า ให้ค้าง ให้หายเหนื่อยเสียก่อน ค่อยเดินทางต่อ ดังนั้น จึงได้อยู่ประมาณสัก ๒ คืน ได้ลากลับ เดินวกมาที่ดอนเจดีย์

ระหว่างที่เดินวกมาในใจคิดอยู่ตลอดเวลาว่า เราได้เดินทางมาทั้งหมดนี่ เกือบ ๘ เดือนแล้วนะ เดี๋ยวกลับไปวัดชิน–วราราม จะต้องบอกกับโยมพี่สาวว่า อยากจะฉันข้าวเหนียวหัวงอก ข้าวเหนียวเขาหุงเสร็จ แล้วเอามาคลุกกับมะพร้าวอ่อน ๆ มะพร้าวที่คลุกข้าวเม่า ให้โยมพี่สาวดูปลาสลิด กลับไปนี้ อยากจะฉันไข่หวานในใจมันคิดอยู่ในใจ

แล้วเดินทางต่อมาถึงดอนเจดีย์ (จ.สุพรรณบุรี) จึงมา

อธิษฐานที่วัดดอนเจดีย์ ได้บอกเล่ากับสมเด็จพระนเรศวร แล้วได้ข้ามดอนเจดีย์ จะพบกับถนนหลังเต่า ช่วงเวลาตอนเที่ยง ๆ เกือบบ่าย ๆ ได้จะเดินลัดมาทางอ่างทอง อยุธยา บางปะหัน และกลับเข้าทางรังสิต

☺มีเหตุเกิดขึ้น...จึงได้เสกคาถา

ช่วงที่เดินทางมา ลงจากถนน มาเหยียบยางมะตอยเต็มเท้าเลย เหมือนกับทอดปลากระดี่เสียงแซด ๆ ยกเท้าขึ้นเช็ด ๆ กับหญ้า แล้วเอามือซ้ายจับดู

ความจริงแล้ว ก่อนจะเดินทางต้องเสก จับขาทั้ง ๒ ขา ว่าคาถา...

"พุทธัง ช้างเหยียบ, ธัมมัง ช้างเหยียบ, สังฆัง ช้างเหยียบ"

กลั้นใจ แล้วพูดอย่างนี้ตลอด แล้วเอามือปิดตา...

"พุทธัง บังจักขุ, ธัมมัง บังจักขุ, สังฆัง บังจักขุ, แคล้วคลาด ปลอดภัย"

และจะต้องท่องคาถาตลอดว่า...

"ชนะชัย ภัยนิรันดร์ สุวรรณลาภ ปราบพระนคร จรลิขสิทธิ์ เศวตฉัตร พุทโธ นะโมพุทธายะ กันหะ เนหะ" ดังนี้ ตลอด

และ ๒ ขานี้ มีแต่ยางมะตอยครึ่งตาตุ่ม เสร็จแล้วได้เช็ดขา แล้วยกขาขวาดู ไม่เป็นไร จึงเดินทางต่อ ได้เห็นโยมอยู่ในสวน (เข้าเขตอ่างทองแล้ว) เข้าไปในสวนเสร็จ ท่านอาจารย์ครับ ตอนนี้จะทุ่มหนึ่งแล้ว ท่านอาจารย์อย่าเดินต่อไปเลย

เพราะเดินต่อไปแล้วนี่ มันจะหาที่พักลำบาก พักอยู่ที่สวนผมนี่แหละ

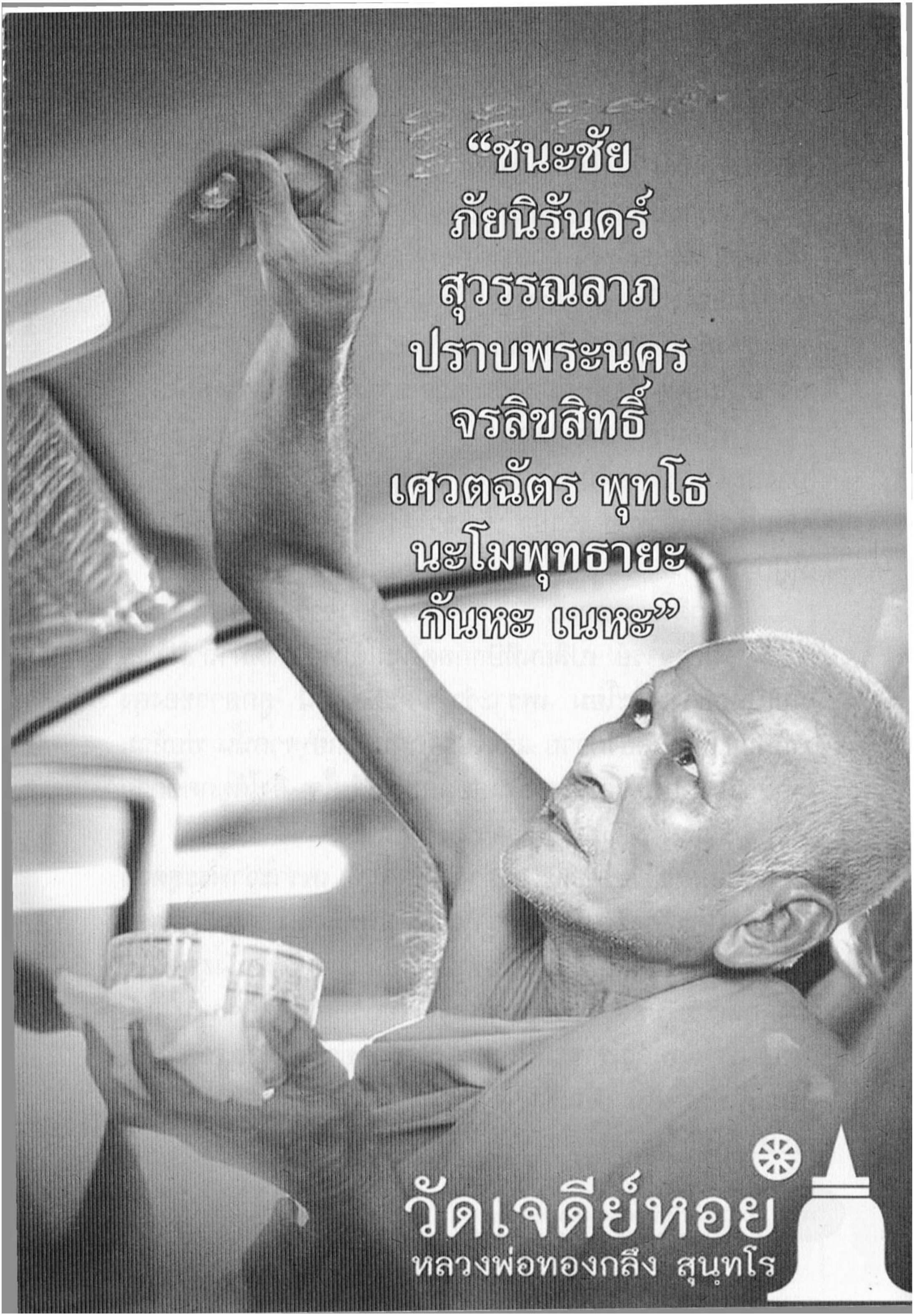
เช้าขึ้นมา ผมจะถวายอาหารบิณฑบาต แล้วพระอาจารย์ได้เดินต่อ พักอยู่กลางทุ่ง เพราะลัดทุ่งมา ฉันเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ศีล ให้พร หลวงพ่อจะไปไม่มีอะไรจะให้ มีแต่ธรรมะ มีแต่ความสามารถล้วน ๆ เจ็บไข้ป่วย จะได้บอกให้ตัวยาและไปทำยา

ช่วงที่อยู่ถ้ำองจุ ตัดสบงเหลือครึ่งเดียว เพราะโยมเขาถูกไม้ทับ แล้วเคี้ยวน้ำมันอยู่ในป่า จากนั้น เอาสบงเราฟัน และตัดกิ่งไม้ไผ่ดาม รักษาไว้ จะใช้ความสามารถ ไม่ได้ติดเครื่องรางของขลังมา มีอย่างเดียว สวดมนต์ นั่งสมาธิ ระหว่างที่ออกจากบ้านโยม สวนกลางทุ่งเสร็จ

ได้เดินทางมุ่งไปบางปะหันที่นั่น เขียนไว้ที่ศาลา "ศาลาสรพงษ์ ชาตรี" ศาลาหลังนี้ เขาได้สร้างไว้นานแล้วอยู่ที่บางปะหัน คิดว่า เอ้อ ! รู้จักญาติโยมแถว ๆ นั่น อยากจะถามว่า โยมประนอมอยู่แถวนี้ เมื่อตอนเป็นหนุ่มเคยไปเล่นรำวง รู้จัก อยากจะไปสอบถามว่า จะมาเยี่ยม

เสร็จแล้วระหว่างที่เดินทางมากลางทุ่ง เห็นควายฝูงขนาดใหญ่

อาตมาอยากจะลองอะไรสักอย่างหนึ่งว่า พระพุทธเจ้าท่านได้ทรงตรัสไว้ว่า **"ถ้าให้เห็นสิงสาราสัตว์ ขอให้ท่องคาถาพาหุง"** เมื่อได้ท่องคาถาพาหุงจบ ควายได้มองและน้ำลายเป็นฟองเลย ควายได้มองกันทั้งฝูงเลยอยู่กลางทุ่งนา ไปถึงได้เดินเข้าไปหา ไม่คิดว่า ควายนี้มันจะขวิดไหม เพราะ

“ชนะชัย
ภัยนิรันดร์
สุวรรณลาภ
ปราบพระนคร
จรลิขสิทธิ์
เศวตฉัตร พุทโธ
นะโมพุทธายะ
กันหะ เนหะ”
วัดเจดีย์หอย
หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร

ว่าควายมีประมาณ ๓๐ กว่าตัว มันอยู่เรียงรายกันอยู่ ไปถึงแล้วไปจับเชือกสะพายควายเลย

ควายให้จับเชือกอย่างดีเลย ถ้าจะขวิดหรือไม่ขวิด ไม่ได้กลัวแล้ว พระธุดงค์นี้ ถ้ายอดเยี่ยมที่สุด จะไม่กลัวเลย ไม่กลัวตาย ไม่กลัวเจ็บ ไม่กลัวป่วย ไม่กลัวอด มันอยู่ในสันดานของพระธุดงค์ จับเชือกเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงปล่อยควายไป แล้วควายได้มองดู สักพักก้มลงกินหญ้า อาตมาจึงเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงแถวๆ ศาลา สรพงษ์ ชาตรี แถวนั้นอยู่ในเขตบางปะหัน ไปเจอต้นสะตือใหญ่ ปักกลดที่ต้นสะตือเสร็จ จึงได้บอกเจ้าที่ เจ้าทาง เจ้าป่า เจ้าเขา มีทางเลยไป และมีทางเข้าหมู่บ้าน

ญาติโยมออกมา ๖-๗ คน ท่านอาจารย์ครับ ผมอยากจะให้ท่านอาจารย์ เปลี่ยนที่ปักกลดใหม่ได้ไหม อาตมาถามว่า...มันเป็นอย่างไงละโยม เพราะว่าต้นสะตือต้นนี้ ลูกสาวของลุงคนนั้น เขาไปเลี้ยงควาย แล้วไปรู้จักกับผู้ชาย จากนั้น พ่อห้ามลูกสาวไม่ให้ไปยุ่งกับผู้ชาย เลยลูกสาวเสียใจ จึงได้ผูกคอตายเมื่อ ๖ วันที่แล้วครับ ท่านอาจารย์ย้ายเถอะ !

โยม ! โยมฟังนะ อย่างไรก็สุดแท้ เพราะว่าพระธุดงค์ถ้าปักกลดแล้ว ต้องมีสัจจะว่า หนึ่งคืนก็หนึ่งคืน สองคืนก็สองคืน เอ้าอย่างนี้ละโยม อาตมาขออยู่ก่อน แต่อาตมาบังสุกุลเป็นบังสุกุลตาย บอกเจ้าที่ จุดธูปเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้น โยมก็อ่อนใจ แกกลัวเราจะมีปัญหาอะไรสักอย่าง ถึงเวลากลางคืนโยมได้เดินทั้งคืน เดินเข้า เดินออก นึกว่าอาตมาจะอยู่หรือว่าจะไป ก็ไม่รู้

☺ไม่ได้ตั้งใจเจอที่นี้...แต่สมปรารถนาที่ตั้งใจ

แล้วเช้าขึ้นมา เคยได้คิดไว้ สมความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ทุกอย่าง ไปอยู่ตรงนั่นมันดงไข่เลย แถวบางปะหันดงเสือขาว แถว ๆ วัดมหาราชเลยดงเสือขาว มีไข่ต้ม ไข่เจียว ไข่ตุ๋น ไข่ลูกเขย และข้าวเหนียวเป็นจาน ๆ เลย

ที่เคยคิดไว้ที่ด่านช้าง กลับมาเจอหมดที่บางปะหัน ข้าวเหนียวคลุกใส่เกลือ ใส่มะพร้าว มีปลาสลิด ปลาช่อน โอโฮ้ วันนั้น เอ๊ะ ! ทำไม จึงเป็นไปอย่างที่คิด กลับบ้านต้องจะบอกโยมพี่สาว ที่มันอยากจะฉันเหลือเกินในใจคิด ตรงนั้นรวมทีเดียวเลย ทั้งไข่ ครบ แล้วกับข้าวเยอะมาก ๆ รูปเดียว อาตมาฉันทุกถ้วยเลย ตักใส่บาตร ๆ ที่เหลือนั้น เสกให้โยมไป...

อายุ วัณณะ สุขะ พะละ, อายุ วัณณะ สุขะ พะละ, อายุ วัณณะ สุขะ พะละ. ข้าวปลาอาหารทั้งหวานทั้งคาว ขนม นม เนย เป็นว่าน เป็นยา รักษาโรคภัยไข้เจ็บในร่างกายทั้งปวง.

จากนั้น ที่เหลือได้มอบกับข้าวให้โยมไป ส่วนอาตมาใส่ลงบาตร กะดูประมาณ ๓๒ คำ แล้วต้องเหลือ ให้มดสักกำมือหนึ่ง ถ้ามีบ่อก็หว่านสักกำมือหนึ่ง ถ้ามีไก่ก็ให้ไก่ มีหมาก็แบ่งให้หมาไป นอกจากนั้น ให้พรตรงนั้นเลย เริ่มฉันตั้งแต่ ๗ โมงเช้า ไปถึง ๑๑ โมง

ญาติโยมเขาบอกว่า ท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์ต้องมีของดี เพราะว่าต้นสะตือต้นนี้ ไม่มีใครที่จะเดินผ่าน เดินมาก็มีคนเดินออกมา ต้นสะตือนี้เป็นศพคนที่สองแล้ว ที่มีคนมาผูกคอตาย

สอบถามว่า ท่านอาจารย์อยู่วัดไหน ตอบว่า...อยู่วัดชิน–

วรารามวรวิหาร จ.ปทุมธานี ท่านอาจารย์จะไปทางไหน อาตมาจะเดินตามทางรถไฟ จะไปทางประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ รังสิต กี่วันก็สุดแท้ ถ้าเข้าหมู่บ้าน รู้สึกว่า มันจะหนาแน่น จะเดินตามทางรถไฟไปก่อน

โยมรู้จัก โยมประนอมไหม อยู่แถว ๆ บางปะหันนี่ รู้จักครับ ที่เลี้ยงเป็ดใช่ไหม ใช่ ๆ สมัยอาตมาเป็นหนุ่ม เคยมาเที่ยวเล่นรำวงอยู่แถวนี้ เขาไปตามมา โยมประนอมวิ่งมา ด้วยความดีอกดีใจ เพราะไม่พบกันนี่ เกือบ ๒๐ กว่าปี ดีใจได้นิมนต์ไปปักกลดข้าง ๆ บ้าน เดินไปประมาณ ๑ กิโลเมตร แล้วแถวนั้น มีมะขามเทศเยอะมาก

เช้าขึ้นมา ถวายข้าวเหนียว ถวายไข่ ที่นั่น มันดงไข่ ไข่เป็ด เสร็จเรียบร้อยแล้ว

โยมประนอมพูดมาว่า โยมประนอมเรียก อาตมาว่าหลวงพี่ ๆ เอ้า ! อย่างนี้ได้ไหม หนูจะตีตั๋วรถไฟให้หลวงพี่ไปลงรังสิต

เอ้า ! สุดแท้ เขามาส่งที่สถานีรถไฟพระนครศรีอยุธยา ได้ขึ้นรถไฟ แล้วมาลงที่สถานีประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ หลังตลาดรังสิต ปักกลดอยู่ที่รังสิต ๑ คืน ญาติโยมเชื้อสายจีนมาเยี่ยมมาถวาย สิ่งของ เสร็จแล้ว ฉันข้าว

ฉันข้าวเสร็จ จึงได้ออกเดินทางเข้าหมู่บ้านเกริน เป็นบ้านกำเนิด แต่มีความประสงค์ว่า...**อยากจะไปทดสอบอารมณ์ว่า จิตใจของเรามันคงขนาดไหน**

☺คืนนี้...อยากจะจำวัดที่ป่าช้า

วันนี้ขอไปนอนที่กองฟอน เนื่องจากตาเอี่ยม ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ได้ตายแล้วลอยน้ำมา แล้วเอามาฝังไว้ที่กองฟอนนี่ แล้วกองฟอนนี่สมัยก่อนเขาเผาศพในป่า เขาเรียกว่า "ป่าช้า" พอดี เจอเด็กออกมาจากวัดเกริน ได้ถามว่า...มีมีดไหม ขอยืมมีดสักเล่มนึ่ง เนื่องจากไม้อ้อมันรกมาก ถาง ๆ เข้าไป

ไปปฏิบัติอยู่ในป่าช้ากองฟอน วัดศาลาแดง วัดร้าง อยู่ประมาณ ๗ คืน ด้วยกัน ญาติโยมแถวนั้น โยมพี่สาวทราบข่าวเขาออกมา เขาถามว่า...อยากจะฉันอะไร อาตมาอยากฉันข้าวเหนียว แต่มันฉันไปหมดแล้ว ตอนนั้นเคยคิดเอาไว้ แต่ตอนนี้ไม่คิดแล้ว ไข่ฉันไปแล้ว

ช่วงที่ไปธุดงค์ต้องปลงผมเอง ต้องโกนคิ้วเอง แต่ไปพม่าประมาณ ๓-๔ เดือน คิ้วนี้ต้องเก็บไว้ ๒ วันโกน ๓ วันโกน ต้องการเก็บคิ้วไว้ ต้องการเป็นพระพม่า และนุ่งห่มจีวรสีแดง การไปอยู่ป่าช้า ปฏิบัติได้บอกเล่ากับเจ้าที่ เจ้าทาง เจ้าป่า เจ้าเขา ผีสางนางไม้ บังสุกุลเป็น บังสุกุลตาย จากนั้น จำวัด บางคืนเสียง หมายความว่า มีอะไรวิ่งทั้งคืนเลย อาตมาได้เปิดกลดเห็นหนูพุก ๓ ตัว เห็นนกกวัก ๓ ตัว นกกระปูด ๑ ตัว วิ่งไป วิ่งมา แต่ถ้าเรากลัว คงจะลำบาก แต่มันไม่กลัว ได้เปิดกลดดู มันมืด เพราะอยู่ใต้ยางใหญ่ ๒ ต้น

พอถึง ๗ วัน เช้าขึ้นมา ออกบิณฑบาต พอฉันข้าวเสร็จ ได้เอาข้าวหว่านให้มด หว่านเข้าไปในคลองศาลาแดง เพราะป่าช้าศาลาแดงไม่มีใครเข้า เนื่องจากดุมาก ๆ มีต้นยางเยอะ

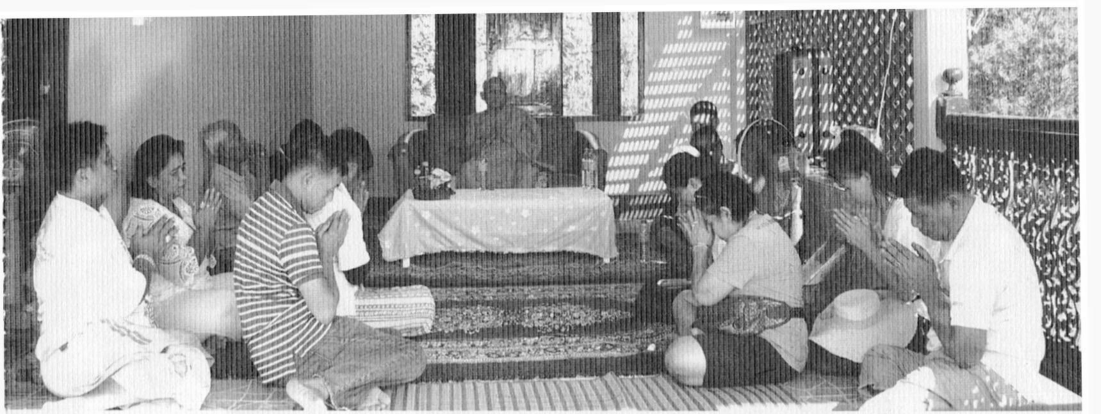
☺มีดโกนเป็นเหตุ

ก่อนจะเดินทางกลับวัดชินวราราม เราต้องเดินทางลัดทุ่งนา มาวัดบางกระดี่ทอง วัดบางกระดี่ไทย วัดมะขาม และข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา เพราะสะพานยังไม่มี ได้ไปตักน้ำฝาบาตรมาหนึ่งฝา เอาสบู่ที่ติดมาด้วย เหลือก้อนนิดเดียว นำมาล้างผม แล้วเอามีดโกน มีดโกนสมัยก่อนนั้นไม่ค่อยคม โกนอยู่ตั้งนาน โกนเท่าไร ก็โกนไม่เข้าเลย เสร็จแล้ว แล้วล้างหัว ตกลงปลงผมไม่ได้แล้ว มันไม่เข้า มันเป็นขยุ้ม ๆ จากนั้น มาเจอคนเลี้ยงควาย พระอาจารย์ผมเป็นอะไร เมื่อเช้าปลงผมแล้วไม่เข้า เดี๋ยวจะไปปลงผมที่วัด

ผ่านมาเรื่อย ๆ มาถึงแม่น้ำเจ้าพระยา ได้บอกกับโชว์เฟอร์ว่า คุณโยมโชว์เฟอร์อาตมาขอบิณฑบาตนะ ขอข้ามไปปทุมธานี เพราะว่าอาตมาธุดงค์ไม่ได้ติดปัจจัยมา โยมพูดว่า หลวงพี่ ๆ ขึ้นเลย พอมาถึงเมืองปทุมธานี ปักกลดอีก ๑ คืน แถว ๆ วัดโคก พอปักกลดเสร็จเรียบร้อยแล้ว สวดมนต์ไหว้พระ อยู่ในดงตาล หลังวัดโคก แล้วฉันเสร็จ จากนั้นเดินทางกลับวัดชินวรา-รามวรวิหาร

วันนั้น ญาติโยมรู้สึกว่า เงียบไปหมดเลย ไม่รู้เป็นไง ในวัดไม่มีพระ เสร็จแล้วไปเอาเศษกระดาษเขียนไว้ว่า...

อาตมากลับมาจากธุดงค์ ขอพักผ่อน ๗ วัน ห้ามรบกวน ได้ปิดประตู แต่จะมีตะกร้าหวายอยู่ จีวรนี้ละไปหมดแล้ว สีซีดไปหมดแล้ว ได้สักพัก อาจารย์ปุ่น มาเคาะประตู อาจารย์ปุ่นคือ รองเจ้าอาวาส วัดชินวราราม ท่าน ๆ เปิดประตู อาตมากำลังจะเอนหลังพอดี ตอนนั้นมันจะบ่าย ๓ โมงแล้วละ

เอ้า ! ท่านอาจารย์ สวัสดีครับ พระอาจารย์ว่าไง จะไปไหน แต่งตัวห่มคลุม นี่พระขาดรูปหนึ่ง เอ้า ! ผมจะไปได้ไงท่านอาจารย์ จีวรผมใส่ตะกร้าแล้ว

เดี่ยวผมไปเอาจีวรมาให้ แล้วไปที่ตึก ไปเอาจีวรมาให้ เอ๊ะ ! งง พระ ๙ รูปทำงานไหมถึงขาดเรา งงไปหมดเลย จีวรเปื้อนไปหมด คิดว่า สรงน้ำเสร็จจะเอนหลังว่างั้น อาจารย์ปุ่นรู้ได้ไง มาถึงห่มจีวรเลย ห่มจีวรเสร็จเรียบร้อยแล้วได้เดินทางไปกับอาจารย์ปุ่น ถ้าเราไม่มาจะเอาพระที่ไหน เมื่อไปถึงพระที่วัดทั้งหมด พระอาจารย์สวัสดิ์ยิ้ม และสวัสดี พระอาจารย์สวัสดิ์ก็นั่ง

☺ขึ้นชุมนุมเทวดา...จนจานแตก/ถาดบุบ

บ้านทรงไทย อยู่ที่บางขะแยง ระหว่างที่เดินทางไปนี่ จะถึงบ้าน ได้เห็นเขาเอาไม้ไผ่ผูกไว้ที่ใต้ถุนบ้าน แล้วเอาถาดไปกองไว้ที่ใต้ถุน เขาผูกไม้ไผ่กันมาลำใหญ่ ๆ ผูกหัว ผูกท้าย เอาถาดวาง จานกระเบื้องวาง แล้วคนขึ้นไปข้างบนประมาณ ๗-๘ คน

บันไดทรงไทย เขาขึ้น พอขึ้น พระรออยู่ อาจารย์ปุ่นอยู่ที่ ๒ อาตมาอยู่คอที่ ๓ พอเขาอาราธนาศีลเรียบร้อยแล้ว

อาจารย์ปุ่นพยักหน้า ให้ชุมนุมเทวดา แม้รู้สึกว่า...เสียง

มันก้องกังวานที่สุดเลย เพราะเราสวด ๗-๘ เดือน มันสวดอยู่ในป่า สวดเป็นประจำ เขาส่งไมค์มา พอชุมนุมเริ่ม **"ผะริต์วานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา ฯลฯ"** ใต้ถุนเสียงโคม เพราะคนที่นั่งอยู่กับถาดแล้วเขาลุก ถาดมันกระดก จาน ๒๐๐ ใบแตกหมด แล้วถาดไหลลงมากองข้างล่าง เพราะคนเขาขึ้นบันได มาฟัง อยากรู้ว่า...พระองค์ไหน ชุมชุมเทวดาก็ไม่รู้ ตกลงกระดานกระดก วันนั้นจานแตกไป ๑๐๐ กว่าใบ ร้าวอีกประมาณ ๑๐๐ กว่า ถาดบุบหมด

เลยชาวบ้านลือกันว่า เสียงของพระอาจารย์ทองกลึง ทำให้จานแตกเป็น ๑๐๐ และถาดบุบ ๒๐๐ กว่าใบ บุบไปหมด เพราะเสียงอาตมา

อาตมา...งงไปหมด มันเกิดอะไรมหัศจรรย์ ขณะที่สวดมนต์ ได้สวดดัง ๆ เลย สุดยอดไปหมดละ เพราะมันโชว์เสียงในป่ามา นี่มันโชว์ในหมู่บ้าน เราสวดในป่ารูปเดียวนี่ สวดให้เทวดาฟัง

สวดนี่ สวดให้โยมฟัง แล้วมีไมค์ด้วย โอโฮ้ ! นี่มันสุดยอดเลย อาจารย์สวัสดิ์ อาจารย์ปุ่น พระงง ว่า ทำไม ชามแตก พอดีเขารับใช้ทั้งหมด

เพราะเขารอเรารูปเดียว เขามีงานสวดมนต์เย็น นิมนต์ ๙ รูป แล้วไป ๘ รูป แล้วอีกรูปอยู่ไหน เรากลับเมื่อไร เขาจะรู้หรือ

การเดินธุดงค์ในครั้งนี้ เป็นปีแรก ที่ได้เล่ามาทั้งหมดนี้ เป็นปีแรก ญาติโยมได้สอบถาม ตอนรุ่งเช้าว่า...

☺ญาติโยมมาสอบถามข่าวลือว่า...มรณภาพไปแล้ว

ได้ยินเสียงข่าวเขาลือกันว่า...พระที่ธุดงค์มาจากเมืองไทย ไม่น่าจะคิดว่า ไม่น่าจะมีใคร เขาบอกว่า...มรณภาพแล้ว ญาติโยมและญาติ ๆ เตรียมจะทำบุญ เตรียมสอบถาม มาพูดคุยกัน

ดังนั้น เรื่องราวการเดินธุดงค์ ๑ ปีแรก ได้พบอุปสรรคนานาชนิด อุปสรรคทั้งหมดนี่ **"แคล้วคลาด ปลอดภัย" เพราะเรามีความมั่นคงถาวร ในหน้าที่ที่เราปฏิบัติอยู่** เช่น

๑) สวดมนต์ไหว้พระ ทุกคืน

๒) บอกเล่าเจ้าที่ เจ้าทาง ทุกคืน

๓) ระลึกถึงพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ทุกคืน

๔) กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในเมืองไทย ได้บอกเล่า เป็นประจำ

ท้ายที่สุดนี้ การเดินธุดงค์ปีแรก ได้พบปัญหาอุปสรรคนานาชนิด ขอให้บันทึกไว้ ต่อไปข้างหน้า จะได้จารึก หรือบันทึกไว้ในหนังสือ

ญาติโยมหรือพระที่จะธุดงค์ หรือญาติโยมทั้งหลาย จะได้อ่านว่า **พระธุดงค์นั้น ถ้าให้ธุดงค์จริง ๆ นั้น จะธุดงค์ออกป่า แล้วจะต้องไปอยู่ป่าตลอด ไม่ใช่พระธุดงค์จะมาเดินอยู่ในกรุงเทพฯ หรือที่เจริญนั้น เป็นไปไม่ได้**

สมัยที่อาตมาได้เดินธุดงค์ ได้พบกับครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมากมายของเมืองไทยที่พบกัน โดยมากจะพบ ๒ รูป, ๓ รูป, ๔ รูป, ๕ รูป

หลวงพ่ออุตตมะ ได้พูดไว้ว่า ถ้าจะให้พระธุดงค์ จะธุดงค์นั้นจริง ๆ นั้น **"ถ้าไปสามองค์ เสือกิน, ถ้าไปสององค์ ผีหลอก, ถ้าแน่ ๆ ให้ไปองค์เดียว"**

อาตมาได้เดินทางธุดงค์มา ๑๓ ปี ที่ได้เล่ามานี้ ปีแรกไปธุดงค์รูปเดียว ไม่ใส่รองเท้า ฉันข้าวมื้อเดียว

ฉะนั้น วันนี้ ได้เล่าเรื่องที่ได้ธุดงค์มาปีนี้ ขอจบเพียงเท่านี้ **ขอเจริญพร.**

ตอนที่ ๒

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์ขึ้นภาคอีสานและภาคเหนือ

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนที่ ๒ ปีที่ ๒ ได้อธิษฐานที่วัดชินวรารามวรวิหาร ได้เตรียมตัวที่จะธุดงค์ขึ้นอีสาน หรือจะไปเหนือ ๒ รายการนี้ ตั้งใจที่จะเดินทาง จึงได้ตั้งสัจจะอธิษฐานกับหลวงพ่อทองคำ (พระประธานประดิษฐานประจำพระอุโบสถ) วัดชินวรารามวรวิหาร กระผมจะขอไปธุดงค์ในครั้งนี้ ขอให้เดินทางแคล้วคลาดปลอดภัย ได้จุดธูปอธิษฐาน กราบหลวงพ่อทองคำในพระอุโบสถวัดชิน-

วรารามวรวิหาร ๓ ครั้ง เสร็จแล้วออกมานอกโบสถ์ มากราบแม่ธรณี ๓ ครั้ง กระผมขอตั้งสัจจะอธิษฐาน กราบพระแม่ทั้ง ๕ พระแม่ธรณี พระแม่คงคา พระแม่พระพาย พระแม่พระเพลิง พระแม่โพสพ กระผมขอธุดงค์ขึ้นอีสานและไปเหนือ

ขอให้กระผมเดินทางไป-กลับ โดยสวัสดิภาพปลอดภัย ระหว่างนั้น แดดกำลังร้อน แดดร่มทันทีเลย ประมาณ ๗ โมงเช้า จากนั้น มุ่งหน้าธุดงค์สู่อีสาน ปักกลดไปเรื่อย ๆ

ดังนั้น การที่ปักกลดนั้น เราจะต้องหาสถานที่ไกลจากหมู่บ้าน โดยมากจะปักกลดในป่า กลางทุ่ง ที่ไกลจากหมู่บ้าน จะไม่ปักกลดใกล้หมู่บ้าน เพราะเขามีขอบเขตว่า **ให้ไกลจากเสียงตำน้ำพริกไม่ได้ยิน หรือไกลผู้คน** แล้วออกบิณฑบาต บิณฑบาตพอสมควร จึงกลับ บิณฑบาตสัก ๔-๕ บ้าน พอฉันแล้วกลับ และสวดมนต์ไหว้พระ จากนั้น เดินทางต่อไป

ปีที่ ๒ ตอนที่ ๒ ได้เดินทางไป อยากจะมีความประสงค์ที่จะกราบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่ลพบุรี, พระพุทธบาท จ.สระบุรี, โคราช, เขาพระพนมรุ้ง จ.บุรีรัมย์, เขาพระวิหาร จ.ศรีสะเกษ, ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย กราบไหว้ไปเรื่อย ๆ ธุดงค์ไปเรื่อย เริ่มต้นตั้งแต่พระพุทธบาทไปเลย กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปเรื่อย โดยมากนี่ จะผ่านสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กราบไหว้ทุกสถานที่ไป

☺สนทนาธรรมกับหลวงปู่เทศก์ เทศรังสี

มีความมุ่งหวังว่า จะไปกราบนมัสการหลวงปู่เทสก์ เทศรังสี (จ.หนองคาย) ที่อยู่ติดกับแม่น้ำโขง พอไป ไหว้ พระสุก พระใส (วัดโพธิ์ชัย จ.หนองคาย) พอไหว้เรียบร้อยจะเดินทาง

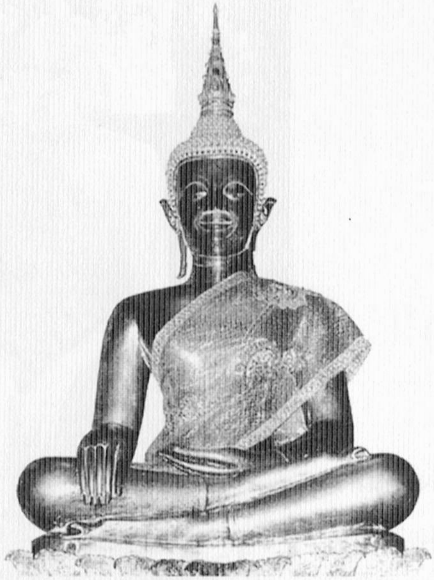
พระราชนิโรธรังสีคัมภีร-
ปัญญาวิศิษฏ์
(หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี)
วัดหินหมากเป้ง
จ.หนองคาย

ไปไหว้หลวงปู่เทสก์ เทศรังสี

เดินทางอยู่ประมาณ ๑๘ วัน พอถึงวัดหลวงปู่เทสก์ เมื่อระหว่างที่เดินทางไปถึงหลวงปู่เทสก์ ท่านนั่งอยู่บนเตียงไม้สักโยกได้ ท่านโยกไป...โยกมา

อาตมาไปถึงได้วางกลดค่อย ๆ คลาน ไปกราบท่าน ท่านได้ลุกขึ้นไปหยิบสาด ภาษากลางเรียกว่าเสื่อ ผืนเล็ก ๆ ท่านสะบัด แล้วมาปูให้นั่ง ตัวของท่านเป็นพระผู้ใหญ่ ท่านน่าจะนั่งบนเตียง ท่านได้ลุกไปเอาสาดอีกผืนหนึ่ง นั่งใกล้ ๆ ไกลกันประมาณ ๓ ศอก

อาตมาได้รายงานว่า กระผมพระอาจารย์ทองกลึง ได้ธุดงค์ทั้งหมดมา ๑๓ วันแล้ว จนถึงวัดหลวงปู่ ได้เดินทางมา

หลวงพ่อพระใส

จากวัดชินวรารามวริหาร

การเดินทางมาในครั้งนี้ เจ้าคณะอำเภอเมืองปทุมธานี เป็นพระอุปัชฌาย์ ชื่อว่า "พระครูปทุมคณารักษ์ หรือท่านอาจารย์พร" วัดบางโพธิ์ใน ได้เขียนหนังสือให้เดินทางธุดงค์วัตรว่า เจ้าคณะอำเภอ เป็นผู้รับรองในการเดินทางในครั้งนี้ เป็นพระที่อยู่ในสังกัดวัดชินวรารามวรวิหาร

เพราะฉะนั้น วันนี้กระผมมีความประสงค์ มากราบไหว้พระพุทธรูป พระสุก พระใส และมาไหว้หลวงปู่ในครั้งนี้

อยากจะขอธรรมะจากหลวงปู่ว่า...**การธุดงค์ในครั้งนี้ จะให้ผมนี่ปฏิบัติอย่างไร ที่จะทำให้จิตสงบ จะปฏิบัติแบบไหน เกี่ยวกับแนวของวิปัสสนากรรมฐาน หลวงปู่พูดเท่านั้น...ได้หยุดลง**

หลวงปู่เทสก์ บอกว่า ท่านนี่สุดยอดแล้วนะ ที่มาหาผม อยู่จังหวัดปทุมธานี มาถึงจังหวัดหนองคาย เดินมาหาผมตั้ง ๑๓ วัน ผมคิดว่า ท่านนะ...สุดยอดแล้ว

ฉะนั้น ผมจะให้ธรรมะว่า **"ให้ท่านอดทน"** หลวงปู่เทสก์ให้มาเท่านี้ กี่รูป ๆ ได้มาเท่านี้ พระอุปัชฌาย์ คู่สวด ครูบาอาจารย์ที่ไปศึกษาเล่าเรียน ท่านไม่เคยพูดอะไรมากกว่านี้ ท่านบอกว่า **ขอให้ท่านอดทน**

เสร็จแล้วคุยกับท่านพอสมควร อาตมาจึงม้วนเสื่อ แล้วท่านมาแย่งเสื่อจากมือ จากนั้น ไปพิงไว้ แล้วท่านม้วนเสื่อของท่านแล้วไปพิงไว้ข้างฝาและยืน อาตมากราบเสร็จเรียบร้อย กราบลากลับ

ท่านถามว่า จะไปลาวหรือ บอกว่า ผมไม่ได้ไปครับ ผมจะขอเดินทางวนกลับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจที่จะไปสุโขทัย เสร็จแล้วก็เดินทางกลับ ไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาเรื่อย ๆ ทุกที่ จะแวะ พอเย็นขึ้นมาจะหาสถานที่เหมาะสมปักกลด

ดังนั้น การเดินทางมาสุโขทัย ใช้เวลาทั้งหมดอาทิตย์กว่า ๆ อยู่ในเกณฑ์ของ ๘-๙ วัน ถึงสุโขทัย พอมาถึงสุโขทัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเดินทางไปจังหวัดนครนายก ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมหลวงพ่อเคน วัดถ้ำเขาอีโต้ จ.ปราจีนบุรี

ในใจคิดอย่างนั้น จึงเดินทางเฉียงไปนครนายก เดินทางอยู่หลายวัน ไปปักกลด ข้างกอไผ่ มีคุณนายของนายอำเภอ (อ.บ้านนา จ.นครนายก) ชื่อคุณนายบุญเรือง ได้มาพูดคุยด้วย

☺สนทนาธรรมกับญาติโยมที่มาทำบุญ

เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงมาสอบถาม ว่ามาจากไหนอะไรอย่างไง เพราะกอไผ่อยู่ในเขตของบ้านคุณนายบุญเรือง มีผู้หลักผู้ใหญ่มาคุยหลายคน ก็บอกว่า เอาอย่างนี้ คุณนายอาตมาจะพักอยู่ที่นี่ ๓ คืน เดี๋ยวจะขอจุดธูป อธิษฐานว่าจะพักกี่คืน เพราะเดินทางมา ส่วนมากจะพักคืนเดียว

เสร็จแล้วตอนเย็น ได้มีญาติโยมมาเยี่ยมเยอะ แล้วมาพบกับหลวงพ่อยงยุทธ วัดเขาไม้แดง เดินทางธุดงค์ ท่านมากับรถ และลูกศิษย์ของท่าน พระประมาณ ๑๓ รูป สามเณรประมาณ ๔-๕ รูป ท่านได้ชวน ท่านอาจารย์ เดี๋ยวถอนกลดแล้วไปกับผมนะ หมายความว่า พระอาจารย์วัดเขาไม้แดง จะได้พาไปหลาย ๆ ที่ ไปทางอ่างทอง เดินไปอยู่ประมาณ ๑ อาทิตย์ ไปโปรดสัตว์ ญาติโยมที่ท่านรู้จัก ไปทางสุพรรณบุรี ไปทางลพบุรี แล้วท่านได้เดินทางกลับวัดเขาไม้แดง จังหวัดชลบุรี

ท่านอาจารย์ครับ ผมขอลงกลางทาง ที่จะเดินทางไปวัดถ้ำเขาอีโต้ต่อเลยเดินไปกระทั่ง ๑ อาทิตย์ ท่านจึงกลับวัดเขาไม้แดง จังหวัดชลบุรี

จากนั้น อาตมา จึงเดินทางไปที่วัดถ้ำเขาอีโต้ ตอนนั้น หลวงพ่อเคน ยังมีชีวิตอยู่ มีโอกาสได้พูดคุยกับท่าน ท่านอยู่ในถ้ำเล็ก ๆ มีทรายเงิน ทรายทองเยอะไปหมด พอคุยกับท่านได้ขออนุญาต หลวงพ่อครับ กระผมขออนุญาตพักอยู่ที่นี่ ๑ คืน ท่านวานให้แม่ชี หาน้ำร้อน หาอะไรมาถวาย

เช้าขึ้นมาจึงเดินทางต่อ ไปปักกลดที่เขาฉกรรจ์ เขตวังน้ำเย็น กลางคืนมีแต่เสียงปืน แล้วคนแถวโน้นจะเป็นลาวโซ่งทั้งหมด รูปร่างขาว ๆ ล้ำ ๆ เขาเรียกว่า “ลาวโซ่ง”

ทั้งนี้ ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะว่าดินแดนแห่งภาคตะวันออก จะพบกับยาเบื่อ–ยาสั่ง เป็นจำนวนมาก หมายความว่า ประมาทไม่ได้เลย ประวัติของพระที่ธุดงค์ พระที่อวดอิทธิฤทธิ์หรืออวดเก่ง โดยมากจะโดนยาเบื่อ–ยาสั่ง ทั้งนั้น เขตนั้น เป็นเขตเข้าอรัญประเทศ จะไปสวนส้ม จะไปโคกสูง ท่าสะแบง เขตเขมร ยาเบื่อ–ยาสั่ง จะเยอะมาก

ลาท่านแล้ว เดินทางลงจากเขา (วัดถ้ำเขาอีโต้) เดินทางไปแถวปราจีนบุรี แล้วไปปักกลด เขาฉกรรจ์ วังน้ำเย็น ๑ คืน กลางคืนได้ยินเสียงปืนทั้งคืนเลย ไม่ทราบว่า ใครยิงปืน

แล้วถามโยม ประมาณสักตี ๒ โยมเขาผ่านมา เขาเอากาแฟมาถวาย ๑ ถุง ยามวิกาล เราจะฉันกาแฟเย็นคงไม่ปลอดภัย เสร็จแล้วได้แขวนไว้กับต้นกระทุ่ม แล้วเอาตะเกียบที่ได้ลงยันต์ไว้จุ่มไป จุ่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าสิ่งของที่เราจุ่มไป ถ้ามันเป็น

ยางยืดแสดงว่า ไม่ปลอดภัยแล้ว ต้องเป็นยาเบื่อ–ยาสั่ง อย่างใดอย่างหนึ่ง จึงได้จุ่มไปสองอัน หมายความว่า ยกตะเกียบขึ้นมา ยางยืดเหมือนยางมะตอยเลย เสร็จแล้วไม่ปลอดภัย เลยเอาโอเลี้ยงนั้นเททิ้งไป

เช้าขึ้นมา บิณฑบาตฉันเช้าเสร็จ ได้มีญาติโยมมาคุยด้วย แต่นี้ถอนกลดแล้วเดินทางต่อ จึงไปถึงใกล้ ๆ กับวังน้ำเย็น ทางที่จะเข้าสวนส้ม ไปปักกลด อยู่ข้างทางห่าง ๆ ต้นไม้ ได้มีญาติโยมมาพูดคุย ไกลจากบ้านสักครึ่งกิโลเมตร ญาติโยมเอาตะเกียงที่โปะยาว ๆ มาจุด แล้วบอกว่า ท่านให้อยู่หลาย ๆ คืน อาตมาตอบว่า...อยู่ไม่ได้หรอกโยม เพราะอธิษฐานไว้ประมาณสัก ๒ คืน จะเข้าอรัญประเทศ เสร็จเรียบร้อยเขาให้ตะเกียงไว้

เช้าขึ้นมานี่ กาน้ำต้องเทน้ำออกให้หมด แก้วน้ำก็เทออกให้หมด สิ่งของที่ใส่น้ำอะไรไว้ไม่ได้เลยต้องเทให้หมดเลย เดี๋ยวมีคนมาใส่ จะไม่ปลอดภัย ก็เอาย่ามไปด้วย เอากลดวางเอาไว้ พอกลับมา มาดูแก้ว ล้างแก้ว ล้างกาน้ำ ต้องระมัดระวัง เพราะว่าที่นั่นมันดง...ยาเบื่อ–ยาสั่ง

เสร็จเรียบร้อย ได้นั่งฉันข้าวอยู่ ส่วนใหญ่จะฉันในบาตร ข้าวนั้นญาติโยมจะใส่มากับปิ่นโต มากับชามบ้าง มากับกะละมัง ก็กะตักให้ทั่วถึง เสร็จแล้วให้พรโยม พอให้พรเสร็จเรียบร้อยแล้ว

☺ขณะที่ไปธุดงค์...ถูกลองของ

ไปธุดงค์โดยมากจะฉันด้วยมือ ฝาบาตรจะใส่น้ำล้างมือ ระหว่างที่ฉันอยู่นั้น ไม่ทราบว่า หัวหอมนั้นมันมาจากไหน มันชนโปะตะเกียงขาดไปซีกหนึ่ง เพราะโปะนี่เป็นตะเกียงใส่น้ำมันก๊าด

โปะนี่เหมือน ตะเกียงพระบวชใหม่ เขาจะถวายพระบวชใหม่ดูหนังสืออะไรต่าง ๆ โยมเอาจากบ้าน เอามาตั้งไว้ ขณะที่ฉันข้าวอยู่ มีเสียงหัวหอม ไม่รู้มาจากที่ไหน ๑ หัว เสร็จเรียบร้อยแล้วชนโปะ แล้วหัวหอมหมุนอยู่ใกล้ ๆ ตะเกียง ถ้าถูกเราไม่ดีแน่ เอาน้ำที่ฝาบาตร เหวี่ยงน้ำทิ้ง แล้วจึงครอบหัวหอมว่าพระคาถา **"คัจฉะมุมหิ เอกาเสติ ตัสสะ สัพพัง"** แล้วก็ตบไปที่ฝาบาตร ฝาบาตรนี่นูนขึ้นมา ระหว่างที่นูนขึ้นมานี่ หัวหอมที่เห็น มันหัวเดียว ที่นูนขึ้นมาเสร็จ จึงท่องต่อว่า **"ตัสสะสัพพัง"** จึงยกฝาบาตร หัวหอมที่ชาวบ้านแขวนไว้ที่ครัว ที่เขาขมวดหัวเอาไว้ แบบนั้นเลย แล้วมาได้อย่างไร เพราะว่าชาวเขมรหรือคนเขมรที่เขาเล่นของ เขาเล่นพวกเกี่ยวกับหนังควายหรือสารพัดตะปู เราต้องพร้อมที่จะป้องกัน เสร็จแล้วโยมก็...งงกันไปหมด โยมยังนั่งอยู่เลย งง และบอกว่า ขอได้ไหม ขอไม่ได้มีอย่างเดียว จะต้องบังสุกุลเป็น–ตาย แล้วฝังดินไปเลย

เสร็จเรียบร้อยแล้ว ญาติโยมก็...งง แต่โยมเขางงกับหมา หมาเขาตามมาแล้วไม่กลับ เสกข้าวให้หมากิน แล้วมีบ่อได้ให้ปลากิน ถ้ามีโคนต้นไม้ก็มดกิน ข้าวก้นบาตร หมาไม่กลับ อยู่ที่นั่น ๒ คืน หมาตามไป สงสารหมา หมามองมาทางเรา หมามองทางโยม โยมจะร้องไห้ เพราะอาตมาจะไปจันทบุรีแล้ว ที่นั่นจะมีทางไปวังน้ำเย็น ทางเขาสอยดาวได้ เราต้องตัดสินใจไปแล้วก็ไปเลย ไปปักกลดทางที่จะไปทางเขาสอยดาว ไปปักกลดเสร็จ ออกบิณฑบาต สวดมนต์ไหว้พระ เข้าไปทางจันทบุรี บ่อไร่ หนองบอน ที่เขาขุดพลอยกัน ไปถึงเขตของเกาะกง ปักกลดอยู่ ๑ คืน จึงเดินทางกลับ

เดินทางกลับมา...ทางจันทบุรี ได้มาเจอกับเศรษฐีคนหนึ่ง ชื่อคุณชัยยันต์ เศรษฐีแห่งจันทบุรี เพราะลูกน้องเป็นคนพูดว่า นี่เถ้าแก่ชัยยันต์ เป็นเศรษฐีที่นี่ ระหว่างที่เดินทางมาตามถนน ก็มาเจอกำแพงหินศิลาแรง ที่มาจากอีสาน เขามาทำกำแพง ล้อมรอบ แต่ข้างในมีต้นทุเรียน ต้นเงาะ มีเถาวัลย์ แล้วลูกน้อง ก็นิมนต์ ท่านอาจารย์ขา ขอให้ท่านอาจารย์นี่ มาปักกลด อยาก จะทำบุญกับพระธุดงค์ ปักกลดที่นี่สักคืนเถอะ อาตมาตั้งใจที แรกว่า มัน ๓ โมงเย็น มันยังไปได้อีก ตกลงก็พัก เขาเอาน้ำมา ถวาย เพราะเห็นที่เหมาะสม จึงปักระหว่างต้นทุเรียนกับต้นเงาะ

ตอนเย็นเศรษฐี คุณชัยยันต์ เขาได้มาคุย อาตมาจึงบอก เขาว่า คุณโยม บ้านของคุณโยม หลังใหม่เนี่ย เสร็จหรือยัง ? เขาถามมาว่า พระอาจารย์ท่านรู้ได้อย่างไง ว่าผมปลูกบ้านหลัง ใหม่ อาตมาคิดว่า น่าจะปลูกใหม่ จึงถามโยม

☺แนะนำเรื่องบ้าน...เมื่ออาศัยอยู่แล้วจะมีเรื่อง

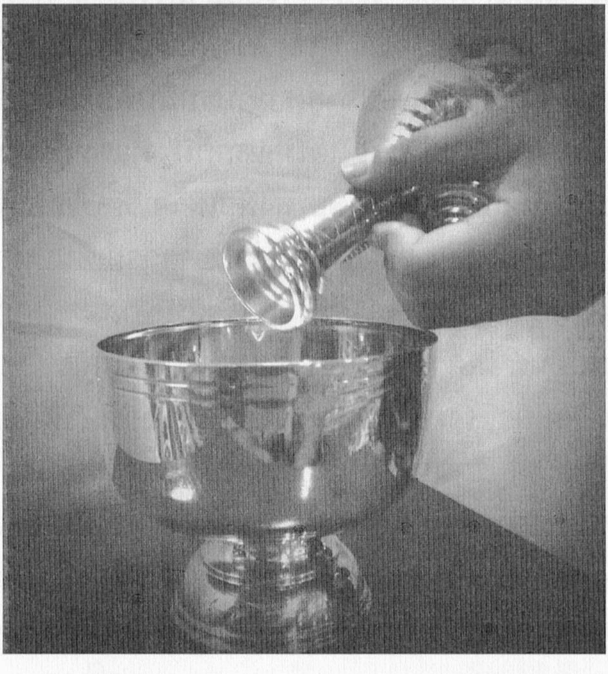
อาตมาคิดว่า บ้านของคุณโยมนี่ ไม้ประดู่ ไม้ชิงชัน ทั้ง หลังนี่ มันจะอยู่ไม่ได้นะ คุณโยมนะ เพราะว่า ถ้าอยู่แล้วนี่มัน จะมีเรื่อง

แล้วคุณชัยยันต์พูดกับลูกน้องว่า พวกเอ็งได้บอกกับพระอาจารย์หรือ ? ปลูกบ้านด้วยไม้ประดู ไม้ชิงชัน บ้านหลังใหญ่ มากทั้งหลัง ไม้ประดู่ ไม้พยุง บันได ราวบันได

อาตมาบอกว่า **คุณโยม ไม้นี่เป็นไม้ที่ศักดิ์สิทธิ์และสูง อาตมาคิดว่า คุณโยมจะอยู่ไม่ได้ ฉะนั้น ถ้าปลูกไว้โชว์ได้ ถ้าจะอยู่ ให้เป็นบ้านส่วนตัว มันจะอยู่ไม่ได้**

เสร็จแล้วกลางคืน ประมาณสัก ตี ๒ มีผู้หญิงมายืนอยู่ข้างกลด เพราะอาตมาจะอยู่ที่แจ้ง และพลาสติกจะคุมฝนไว้บนกลด และข้างล่างจะเป็นมุ้งสีย้อมด้วยแก่นขนุน ผู้หญิงนี่หน้าตาดี ใส่เสื้อแขนกระบอก นุ่งผ้าแบบรัดเหมือนกันกับทรงไทยมาถึงตาตุ่ม มาแล้วยืนก้มแล้วมอง ยืนตัวตรงแล้วมอง พอลืมตา เห็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว

กรวดน้ำ **แผ่ส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร อุทิศส่วนกุศลให้สัมภเวสี ผีไม่มีญาติ เจ้าของที่ เจ้าของทาง ได้รับบุญกุศลไปผุดไปเกิดสู่สุคติ เทอญฯ**

หน้าตาดีด้วย มองข้างกลดนี่ มองไปอย่างนี้เห็นเลย นอนอยู่ ทีแรกนั่งสมาธิอยู่ นอนได้สักพักหนึ่งตี ๒ พอดี เสียง แก๊ก ๆ เหมือนคนเดินเบา ๆ แต่มองไปผู้หญิงนี่ นุ่งผ้าถึงตาตุ่ม เลย ใส่เสื่อแขนกระบอก ใส่เสื่อรัด ยืนมองอยู่

แต่อาตมาให้พรเสร็จ พอลุกขึ้นนั่ง เปิดกลดดู แสงไฟฟ้า ของบ้านที่เขาดูแลสวน มันก็มองเห็นอยู่ ไม่มีคน ไม่เป็นไร เพราะว่าความกลัวมันไม่มี เสร็จแล้วตื่นเช้า ประมาณสัก ตี ๕ แปรงพันเสร็จ ได้เอากลดขึ้น

ออกบิณฑบาต เสร็จแล้วไปเจอรถแป๊บซี่กำลังชนกันอยู่ ที่เลยบ้านสวนของคุณชัยยันต์ ชนกันกระเบื้องนั้นเต็มไปหมด เสร็จแล้ว แล้วอาตมาบิณฑบาตเดินข้ามกระเบื้องไป และโยม ๓-๔ คน วิ่งตาม ท่านพระอาจารย์อย่าเพิ่งไป ๆ พระอาจารย์ เดินบนกระเบื้องได้อย่างไง กระเบื้องมันเต็มถนนเลย รถมันวิ่ง ไม่ได้ เพราะรถบรรทุกแป๊บซี่มันชนกับรถสิบล้อ แล้วรถนี่มันพัง อยู่ข้างถนน แต่โค้กแป๊บซี่ แต่ไม่แตกก็มี ที่แตกก็เรี่ยราด แต่ เราเดินไป เดินผ่าน เขาก็สงสัย สงสัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ เรียกคุย ได้คุยกับเขา ๒-๓ คำ ท่านอาจารย์เดินบนกระเบื้อง ได้อย่างไงเนี่ย พระอาจารย์ปักกลดอยู่ที่ไหนนะ ปักกลดอยู่ที่ สวนคุณชัยยันต์ นี่เศรษฐีจันทบุรีนะ เขาเป็นคนพูด

เสร็จแล้ว จึงคุยกัน ๒-๓ คำ แล้วอาตมาได้เดินต่อ ไป เห็นหมู่บ้าน เดินข้ามถนน เลี้ยวเข้าไปในหมู่บ้าน เขาใส่บาตร ๔-๕ บ้าน ก็กลับ กลับมา อาตมาไม่ได้เดินตรงนั้น อาตมาข้าม ไปฝั่งทางโน้น มันเป็นถนนแฝด ตอนมาเดินทางนี้ เดินข้ามไป ก็เข้าสวน ไปฉันอะไรเสร็จเรียบร้อย ญาติโยมมาคุยเยอะแยะ

สอบถามนี่มันกระเบื้อง พระอาจารย์เดินไปได้อย่างไง เอ้อ ! เห็นรถมันชนกัน เราเดินไป นี่กระเบื้องทั้งนั้น จึงจบไป

☺หมาดุ...แต่เจอหลวงพ่อกลับนิ่งเฉย

ตอนเย็นได้มีคนมาคุย ประมาณ ๒-๓ ทุ่ม จำวัด ตอนเช้า อาตมาออกบิณฑบาต ออกทางสวนเลย ไม่ไปทางถนนแล้ว ออกทางสวน เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปเห็นสวนคนจีนเขาทำกระท่อมเอาไว้ เหมือนบ้านทำสวนผัก เขาเลี้ยงปลาอยู่ ผักบุ้งก็งามมาก ๆ เลย แล้วปลากำลังผลุบ ๆ โผล่ ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็ออกทางลัด จะไปออกทางบิณฑบาตเมื่อวานนี้ ญาติโยมเขามา ๔-๕ คน ตระโกนใหญ่เลย พระอาจารย์ให้รีบออกมาไว ๆ เราก็เฉย ๆ เพราะอะไร

ก่อนที่จะเดินทางเราต้องเสก...

"พุทธัง ช้างเหยียบ, ธัมมัง ช้างเหยียบ, สังฆัง ช้างเหยียบ, เหยียบ เหยียบ เหยียบ."

"พุทธัง บังจักขุ, ธัมมัง บังจักขุ, สังฆัง บังจักขุ."

เราจะเสก เสกเสร็จแล้ว จึงจะเสกพระคาถาว่า...

"ชนะชัย ภัยนิรันดร์ สุวรรณลาภ ปราบพระนคร จรลิขสิทธิ์ เศวตฉัตร พุทโธ นะโม พุทธายะ กันหะ เนหะ."

บ้านของคนจีน เขาจะมีไม้ เขาเรียกว่า ธรณีประตู หมา ๓-๔ ตัว มันนอนพาดธรณีประตูอยู่เฉย ๆ เสร็จแล้วเขาตระโกนอยู่ข้างนอก เพราะหน้าบ้าน มันมีทางมะพร้าว ประตูเขาปิดอยู่ อาตมาต้องเอาทางมะพร้าวนั้น วางไว้บนลวดหนาม แล้วดึงลวดหนามขึ้น แล้วดันเอาบาตรออก เอาตัวออกมา ญาติโยมมุ่งกันเต็มเลย บอกว่า หมาบ้านนี้ กัดคน เดือน ๆ หนึ่ง ตั้ง ๓-๔ ครั้ง เจ้าของบ้านนี่...หมดเงินไม่รู้เท่าไร

หลวงพ่อเห็นหมาไหม ญาติโยมเขาตกใจกันใหญ่ ตกใจ เขาโวยวาย เขากลัวหมาจะกัดอาตมา อาตมาไม่สนใจ อาตมาท่องพุทโธ ๆ บิณฑบาตเรื่อยมา ทางศรีราชา

นี่เรื่องที่อาตมาได้พบ ถ้าพูดจริง ๆ หมา ๓-๔ ตัว กัดอาตมา อยู่ไม่ไหวแล้วมั้ง ตัวใหญ่ทั้งนั้นเลย เขาปิดประตูเจ้าของเขาไปตลาด เขาเลี้ยงปลาอยู่ในบ่อผักบุ้งยอดกำลังขึ้นเต็ม แล้วหมา ๓-๔ ตัวมันยืนอยู่นี่ ถ้าหมากัดอาตมา ๓-๔ ตัว มันคงจะแย่ โยมเขาได้เป็นห่วง โยมเขามารุมใหญ่เลย มารุม คือ มานิมนต์ให้อยู่ที่ต้นไม้ ให้มาปักกลดที่นั่นหนึ่งคืน กลางคืนคนเต็มเลย คืนที่ ๓ ปักกลด ตรงหมู่บ้าน มี ๔-๕ บ้าน มาถามไถ่

ฉะนั้น **เรื่องราวที่ไปธุดงค์ในครั้งนี้ ได้พบอุปสรรคนานาชนิด แล้วจึงได้เดินต่อเพื่อต้องการกลับมา...เขาไม้แดง ศรีราชา จังหวัดชลบุรี ธุดงค์กลับวัด**

การที่ธุดงค์นั้น โดยมากจะแนะนำญาติโยม เจ็บไข้ได้ป่วย จะบอกยา หรือว่าเป็นเริม เป็นผี รักษาให้ เราก็ได้

บรรยายธรรมะ แนะนำสั่งสอนญาติโยม และคนที่มากที่สุดคือนครนายก ตอนเย็นเขามากันเยอะมาก มาทั้งแป๊บซี่ โคลล่า น้ำแดง น้ำเขียว มาถวาย ส่วนใหญ่เราฉันไม่มาก เพราะโดยมากนี่ในย่าม หลัก ๆ จะมี มะนาว จะมีเกลือ มีมะขามป้อม เจอกลางป่า ก็เอาไม้รวกแห้ง ๆ เนี่ย หักเป็นท่อนแล้วเหวี่ยง มะขามป้อมจะหล่นลงมา เราจึงเก็บไว้ ส่วนมากมันจะชุ่มคอ

เคล็ดลับในการธุดงค์ เขาจะไม่ทิ้งเกลือ มะนาวหั่นไปจิ้มกับเกลือ ให้เคี้ยวทั้งเปลือก มันจะทำให้ไม่เมื่อย เพราะการธุดงค์นี้ บางทีไต่ขึ้นเขา ขาไม่อยากไปแล้ว เพราะขาปวดเมื่อยล้า

เพราะฉะนั้น **การธุดงค์ในครั้งนี้ ได้ทำตามหน้าที่ ได้บวชแล้ว ได้มาเรียน ออกบิณฑบาต โปรดสัตว์ญาติโยม สวดมนต์ไหว้พระ อยู่ปริวาสกรรม ธุดงควัตร เราเป็นพระได้ทำหน้าที่ธุดงค์**

ฉะนั้น เหตุการณ์ที่ได้พบอีกครั้ง ได้มาพบเลยนครนายกมาหน่อย พวกชาวเขมร ขอตังค์ มีตังค์เท่าไร ขอให้หมด มากัน ๓ คน มีเอ็ม ๑๖ คนละกระบอก มันเอาหลังพิงต้นกอไผ่ เพราะเดือนเมษายนนี่มันแห้งแล้ง มันพิง มันง้าง มันบอกว่า ท่านจะให้หรือไม่ให้ บอกโยม ! จะทำอะไรก็ทำไปเลย เพราะอาตมานี่มันคงพลีชีพไปแล้ว

...อาตมามีสัจจะว่า...

๑) เป็นพระไม่ได้เอาเครื่องรางของขลังมา

๒) ปัจจัยไม่สามารถที่จะติดมาได้

☺สัจจะในการเดินธุดงค์ของหลวงพ่อ

ทั้งนี้ อาตมามีสัจจะว่า...

๑) เป็นพระไม่ได้เอาเครื่องรางของขลังมา

๒) ปัจจัยไม่สามารถที่จะติดมาได้

เพราะเราอธิษฐานมา โยมจะทำอะไรก็ตามอัธยาศัย

แต่ในใจคิดว่า "อุดธังอัด อัดธังอุด อุดธัง อะโธ อุดด้วยนะโมพุทธายะ กันหะ เนหะ แคล้วคลาด ปลอดภัย" ว่าในใจ เสร็จแล้ว มันได้ยินตรง เอามือออกมา แล้วมันจึงหายไป

พูดจริง ๆ ถ้ามันจะยิงหรือไม่ยิง ความรู้สึกของเราเนี่ย ไม่ได้คิดเลยว่า เขาจะยิงไหม ยิงก็ยิงไป ไม่ยิงก็ไม่ยิง ก็จบไปเลย

เพราะการที่เราออกธุดงค์ในครั้งนี้ เรามาหาโมกขธรรม เรามาหาความสงบ แล้วหมายความว่า ที่เราพบอุปสรรคต่าง ๆ นี่ เป็นอุปสรรคที่เฉพาะหน้า แล้วเราต้องแก้เหตุการณ์เฉพาะหน้า และสิ่งที่สำคัญ พระธุดงค์ ๑๐๐ % ต้องมีสัจจะ ไม่ว่าจะญาติโยมจะถวายปัจจัย อย่างไรก็รับไม่ได้ แล้วเครื่องรางของขลัง จะไปแจกไม่ได้ อยากได้อะไรบอกมา ทำให้ อยากได้ตระกรุด ก็ลงให้ อยากได้เชือกแขวนผูกคอ จะลงให้

พร้อมกันนี้ จีวรที่หลังจากธุดงค์ ญาติโยมเขาอยากจะได้เอาเชือกแขวนผูกคอเด็ก เราต้องตัดสินใจ เอาขวานนี่เลาะชายจีวร แล้วขมวด ๆ แขวนผูกคอเด็ก เด็กตกน้ำลอยนี่เป็น

ชั่วโมง นี่เขาส่งข่าวมา

แต่เรานี่**มีสัจจะ ศีลบริสุทธิ์** แล้วสัจจะประจำใจ บางที ญาติโยม นี่อยากให้ไปจำวัดที่บ้าน บอกว่า...ไม่ได้โยม พระธุดงค์จะไม่นอนที่บ้าน

แล้วการบิณฑบาตไม่เกิน ๕ บ้าน ไม่ใช่บิณฑบาตจนล้นบาตร ไม่ ๆ บิณฑบาตแล้ววกกลับเลย ญาติโยมเขาขอร้องให้ไปอีก เพราะเราบิณฑบาตเพื่อเลี้ยงชีพเท่านี้ แล้วไปถึงที่กลด ญาติโยมไปทำบุญเต็มเลย หิ้วปิ่นโตมา ใส่กับ ใส่กะละมังมา ใส่บาตรมา แล้วเราได้เสก โดยมากญาติโยมทานไปแล้ว รักษาโรค อาตมาจะบอกว่า ขอบุญบารมีจากพระแม่โพสพ ข้าวปลาอาหารทั้งหวานและคาว...

อายุ วัณณะ สุขะ พละ, อายุ วัณณะ สุขะ พละ, อายุ วัณณะ สุขะ พละ : ขอให้ข้าวปลาอาหารหวานและคาว ขนม นม เนย จงเป็นว่านและยา รักษาโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง แล้วก็เป่า ๓ ครั้ง แล้วให้โยมไปรับประทาน

เพราะชีวิตของอาตมา ได้บวชและธุดงค์มา ธุดงค์มา ๑๓ ปี บวชมา ๕๑ พรรษา ปีที่ ๒ ธุดงค์ทั้งหมดนี้ไปหลาย ๆ ภาค ไปหลาย ๆ ที่ ๑๓ ปีนี่ เดินทางไกล ถึงลาว ถึงปอยเปต ถึงภาคใต้ ถึงมาเลเซีย ถึงสิงคโปร์ เพราะไปรู้จักกรมศุลกากร เขาอยู่ชายแดน เขาได้พาไป เราจึงไป ไปกับโยมเขา

แต่อย่างไรก็ดี การธุดงค์ ๑๓ ปีนี่ ไม่เคยเห็นก็เห็น ไม่เคยพบก็พบ แต่ขอบอกว่า พระธุดงค์ทุกองค์นั้น ถ้าจะธุดงค์ให้ได้บุญ ได้กุศล ต้องจิตใจแน่วแน่เด็ดขาด และมีความอดทนสูง

หมายความว่า บ่านี่ สำหรับแบกกลด กลดสมัยก่อนไม่ใช่สะพายบ่า กลดสมัยก่อน คือ ร่มแม่ค้าอย่างดี เหล็ก คือสำหรับสวมเหล็กอยู่ในไม้ มีน้ำหนักไม่เกิน ๓ กิโลกรัม

ฉะนั้น บ่านี่ ยุบไปประมาณเซ็นต์ครึ่ง หมอนวดก็นวดอยู่ประมาณเกือบ ๓ เดือน แล้วหนังก็ลอกหมด ตัวนี้ดำ

☺เราเป็นผู้ให้...และเราจะเป็นผู้รับ

การธุดงค์ในครั้งนี้ อาตมาได้เดินทางตามหลักของพระพุทธศาสนา ได้บอกว่า หมายความว่า **เป็นพระ จะต้องตั้งสติ ต้องมีสมาธิ และจะทำอย่างไรก็สุดแท้ ต้องใช้ปัญญาคิด แล้วทำอะไร...**

ต้องมีความเชื่อมั่นในบาปบุญคุณโทษ ต้องมีความเชื่อมั่นในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ได้ทรงตรัสไว้ว่า **"เราเป็นผู้ให้ แล้วเราจะเป็นผู้รับ"** และ **"เราไม่ให้ แล้วใครจะให้เรา เราต้องเป็นผู้ให้ก่อน"** การยึดมั่นถือมั่นเป็นมงคลอย่างยิ่ง ที่เราจะต้องมีสัจจะ...

สิ่งสำคัญการที่เราจะไปธุดงค์นั้น ได้มีความเชื่อมั่น หลวงพ่ออุตตมะ ได้แนะนำสั่งสอนมา แล้วครูบาอาจารย์หลาย ๆ รูป ที่ได้แนะนำมา

แต่อาตมา...พระครูสุนทรคุณธาดา หรือหลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร เป็นพระองค์แรกของเมืองปทุมธานี ที่ออกธุดงค์มา ๑๓ ปี เพราะพระในจังหวัดปทุมธานีนั้น ไม่มีใครที่จะออกไปธุดงค์เลย

ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ หรือเกจิอาจารย์ ที่มั่นคงถาวรหรือยอดเยี่ยมนั้น ต้องผ่านมาจากธุดงค์ ถ้าไม่ผ่านมาจากธุดงค์เลย จะไม่เข้าใจเลยว่า การธุดงค์นั้นเราพบกับอะไร เราเจออะไรที่ไหน เมื่อไร...

๑) เจ็บไข้ได้ป่วย อยู่ในป่าเจ็บป่วยจะรักษาอย่างไร

๒) แล้วพบกับผีสางนางไม้ อะไรบ้าง

ท้ายที่สุด วันนี้ ตอนที่ ๒ ขอบอกว่า **ทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้ากรรมนายเวรมีจริง สัมภเวสี ผีไม่มีญาติมีจริง ผีสางนางไม้มีจริง** แต่มาไม่ใช่มาหลอกหลอน แต่จะมาด้วยอาการต่าง ๆ มาแบบเสียง มาแบบเปิดประตู หรือมาแบบเสียงแปลก ๆ แต่จะมาแบบหลอกหลอนแลบลิ้น ปลิ้นตาไม่มี เขาเรียกว่า ผีหลอน ถ้าผีหลอกจริง ๆ ใครเห็นเป็นลมตายหมด

เพราะฉะนั้น การธุดงค์ปีที่ ๒ จึงขอจบลงเพียงเท่านี้ **ขอเจริญพร.**

"...เมื่อได้บวชมาเป็นพระแล้ว
จะต้องปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด
และจะต้องเป็นผู้สันโดษ..."

ตอนที่ ๓

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์สู่ภาคใต้และมาเลเซีย-สิงคโปร์

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนที่ ๓ อาตมาภาพ เดินธุดงค์ลงภาคใต้สุด เดินธุดงค์ปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐานให้จิตสงบ แล้วทำตามสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้ว่า **"เมื่อได้บวชมาเป็นพระแล้ว จะต้องปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด และจะต้องเป็นผู้สันโดษ"**

ฉะนั้น สมควรที่จะสวดมนต์ไหว้พระ และนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ให้ภาวนาทุกวัน

ข้อที่หนึ่ง ภาวนาว่า **"พุทโธ"**

ข้อที่สอง ภาวนาว่า **"สัมมา พระอรหัง"**

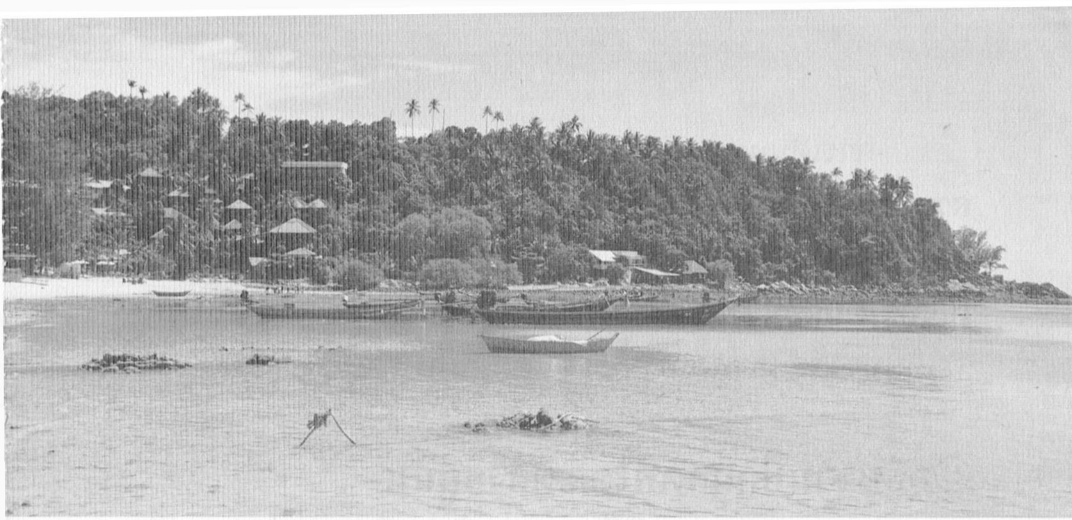
และได้อธิษฐานตลอดเวลา ยืน เดิน นั่งนอน ให้มีสติตลอด หนึ่งจะได้มีสติ, สองให้มีสมาธิ จะได้เกิดปัญญา

ในฐานะที่เราเป็นพระ เราจะต้องมีเมตตา เป็นผู้ให้ตลอด เป็นผู้ช่วยตลอด เป็นผู้รับผิดชอบตลอด สิ่งที่สำคัญนั้น เราต้องช่วยสังคม แบ่งปัน ของกินของใช้ แล้วให้กับผู้ยากไร้ ที่อยู่ในสถานที่กันดาร ทั่ว ๆ ไป

อย่างไรก็ตาม การได้เดินทางสู่ภาคใต้สุด ปฏิบัติธรรมตามป่า ตามเขา และอดทนทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ได้พบอุปสรรคที่จังหวัดชุมพร ได้อยู่ในสถานที่ในป่า ความร้อน ความกันดาร เมื่อ ๔๐-๕๐ ปี ชุมพร รู้สึกกันดารมาก ร้อนมาก

☺ปักกลด...กับความมีน้ำใจของคนอิสลาม

วันหนึ่งได้ปักกลดอยู่ที่ชายทะเลชุมพร วันนั้นไม่สามารถที่จะออกบิณฑบาตตอนเช้าได้ เพราะฝนตกหนัก กำลังนั่งสมาธิและอธิษฐานว่า...ถ้าวันนี้ไม่ได้ออกบิณฑบาตหรือไม่มีญาติโยมมาใส่บาตร ก็ต้องอธิษฐานว่า เอาน้ำที่โยมถวายไว้ เทลงไปในก้นบาตร แล้วอธิษฐานในวันนี้ ขออธิษฐานว่า น้ำที่อยู่ก้นบาตรนี่ จะได้ล่อเลี้ยงชีวิต ของเราไป ๑ วัน พอเตรียมจะเอาใส่บาตร ฝนกำลังตก มีชาวอิสลามได้หิ้วปิ่นโตมาหนึ่งเถา มีข้าวหนึ่งปิ่นโต มีเนื้ออย่าง ๓ ชิ้น และมีเนื้อต้มยำมาครึ่งปิ่นโต แล้วก็ผัดเนื้อกับขิงมาครึ่งปิ่นโต เอามาวางไว้ข้างกลด และไม่ได้พูดใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เอาปิ่นโตมาวางไว้ ฝนเริ่มปอย ๆ จึงได้ออกจากกลด

ขณะนั้นมีโยมกำลังเดินลงเบ็ดราวที่ริมทะเล ได้คุยกับโยมว่า โยม ! โยมเป็นคนไทย หรือคนอิสลาม ผมเป็นคนไทยครับ อาตมาจึงได้เรียกโยมมาประเคนปิ่นโต ในฐานะที่เราไม่ฉันเนื้อสัตว์ใหญ่ แต่บางครั้งต้องตัดสินใจอะไรบ้างอย่าง ตามตำรา ไม่กินเนื้อ แต่กินแต่น้ำ เพื่อเลี้ยงชีพให้อยู่ต่อไปได้ เมื่อโยมประเคนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้เอาน้ำต้มยำ เนื้อราดไปที่ข้าว แล้วฉันกับข้าว พอควร เพราะข้าวนี้ เขาอัดมาในปิ่นโต จนแน่น ฉันไปครึ่งปิ่นโตก็อิ่ม หลังจากนั้น เอาด้ามกลดจิ้มเข้าไปในทราย แล้วได้เอาเนื้อนั้นฝังเข้าไปในใต้ดิน ถ้าเรานี่คืนเขาไป เขาจะหาว่าเราไม่ฉลองศรัทธา เก็บไว้ชิ้นสองชิ้นไว้ติดปิ่นโต และนำเอาปิ่นโตใส่ไว้เหมือนเดิมและวางไว้

อีกสักครู่หนึ่ง กำลังนั่งสมาธิอยู่ โยมเขาก็มาเอาปิ่นโตคืนไป อันนี้คนอิสลามยังคิดว่า พระนี่ยังฉันข้าว เพราะที่อยู่ชายทะเลนั้น มันไกลหมู่บ้าน แต่โยมอาจจะอยู่แถวนั้น แต่ทางชุมพรแถวชายทะเลส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาอิสลาม

การเดินทางระหว่างปักกลดบางที นี่มืดค่ำ เราไปปักหัวสวนบ้าง คนอิสลามได้เดินมา ท่านอาจารย์ครับ ที่นี่เป็นที่ของอิสลาม โยมขอปักหนึ่งคืนนะ เพราะว่าได้อธิษฐาน ได้ปักกลดไปแล้ว มันถอนไม่ได้ แล้วพรุ่งนี้เช้า อาตมาฉันเช้าเสร็จ แล้วก็จะเดินทางต่อ เขาพูดเท่านั้น เขาได้กลับไป

☺อธิษฐานปักกลดที่ใด...ต้องอยู่นั่น

เพราะว่า...**เรานี่ปักกลด ต้องอธิษฐานว่าจะอยู่กี่คืน ต้องอยู่ตามนั้น แล้วจะอยู่เพื่อจะรอเอกลาภ หรือรออาหาร หรือรอพบคนนั้นคนนี้ ไม่ได้ ต้องไปตามเวลาของเรา หนึ่งคืนก็ต้องหนึ่งคืน**

ถ้าคิดว่าไม่สบายตัว จะเป็นไข้หนาวร้อน ๆ เราต้องสัจจะเลยว่า ขอปักตรงนี้สัก ๒ คืน แต่ไม่เกิน ๓ คืน ที่ไปมาไม่เกินอย่างมากบางที มันไกลมาก ๆ เลย ไกลหมู่บ้าน เราจะไปไม่ถึงแล้ว บางทีเนี่ยเกือบ ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่ม เราต้องปักกลด พรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่

เช้าขึ้นมา แล้วได้ออกบิณฑบาต ไปโปรดสัตว์ญาติโยมทุกวัน เราจะมีสัจจะ ญาติโยมจะให้ทำพิธีอะไรที่บ้าน เราจะไปไม่ได้ เพราะเราเป็นพระป่า เราเป็นพระธุดงค์ จะไปทำอะไรพิธีต่าง ๆ ให้กับญาติโยมนั้น ทำไม่ได้ ไม่ว่าจะนิมนต์ ไปสวดมนต์ที่บ้าน หรือไปฉันเช้าหรือฉันเพล ไม่สมควรจะรับกิจนิมนต์ เพราะเราเป็นพระต้องอยู่นอกบ้าน ต้องอยู่นอกวัด ต้องอยู่ในสถานที่เหมาะสม คือ อยู่ป่าอย่างเดียว

ได้เดินธุดงค์ไปเรื่อย ๆ ไปจนถึง จ.สงขลา อ.หาดใหญ่

อ.นาทวี (ด่านสะเดา) ปักกลดอยู่ที่นั่น จะมีญาติโยมทั้งพุทธและอิสลาม แล้วพบกับเจ้าหน้าที่กรมศุลกากร ที่อยู่ชายแดนถวายแอปเปิ้ลเยอะแยะ และพาเข้าไปมาเลเซีย พาไปสิงคโปร์ จากนั้น ได้เดินทางกลับ

พระธุดงค์นั้น มีประสบการณ์ ที่ได้สัมผัสกับญาติโยม ได้คุยกับญาติโยม ทั่วสารทิศเมืองไทย

อุปสรรคที่ได้พบนั้น โดยมาก อิ่มบ้าง อดบ้าง มันเป็นของธรรมดา แต่เราต้องมีความอดทน ในฐานะที่เราเดินทางแล้วเดินหน้าและถอยหลังไม่ได้ แล้วสิ่งที่สำคัญ เราจะเป็นผู้ให้ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง **ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายธรรมะแนะนำให้ญาติโยม ให้พูดดี ให้ทำดี ให้คิดดี ทำให้ดี มองให้ไกล ไปให้ถึง แล้วให้มีความอดทน ให้รักพ่อรักแม่ ให้เคารพครูบาอาจารย์ ให้ทำบุญสุนทาน ให้เป็นผู้ที่สุจริต อย่าทุจริต จะทำงานให้ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ จะให้ทำไร่ ทำสวน ขอให้ทำงานที่ใจรัก และแนะนำให้รักครอบครัว ให้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ตลอดเวลา ๑๓ ปีที่ได้ธุดงค์มา**

การธุดงค์สู่ภาคใต้ และได้ไปสู่ไหโกลกสุดใต้ สุดแดน แล้วขากลับไปเดินตามรางรถไฟบ้าง ลัดสวนบ้าง โดยมากนี่ลัดป่า ลัดเขา และจะไม่ค่อยไปพักตามวัด จะมีบ้างเข้าห้องน้ำทางผ่าน ก็เข้าที่วัด จะไม่จำวัดที่วัดนี่ มันคงไม่ได้ เพราะเราออกจากวัดแล้ว เราเข้าป่า เราจะออกป่าตลอด จะไปธุดงค์ที่ชุมชน ที่เจริญ จะไม่เข้าเด็ดขาด จะไม่เข้าไปในเมือง หรือจะไปบิณฑบาตในเมืองจะไม่มี โดยมากจะออกนอกเมือง จะอยู่ตามป่า ตามเขา จะอยู่ตามบ้านนอก

> "...เราสมควรที่จะไปทำหน้าที่ในฐานะที่เราเป็นพระ ต้องหยุด ละ เลิก วาง และต้องต่อสู้อดทน หาโมกขธรรม หาความสงบ เงียบสงัด..."

☺เดินธุดงค์สัมผัสกับความหลากหลายวัฒนธรรม

อย่างไรก็ดี เราจะไปสัมผัสกับคนภาคใต้ ทุกจังหวัด และจะไปสัมผัสกับคนเหนือ คนอีสาน คนจีน คนไทย คนมอญ โดยมากที่ธุดงค์มา จะไม่เข้าในที่เจริญ เราไปอยู่ ตามชายเขา ตามชายป่า ลัดทุ่ง ลัดป่า ส่วนใหญ่จะไปอย่างนั้น

การเดินธุดงค์ เราได้ทำตามหน้าที่ที่พระพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้ว่า **"ในฐานะที่เราเป็นพระ เราต้องหยุด ละ เลิก วาง เราต้องถือสันโดษ"** แล้วการเดินทาง ๑๓ ปี เราไปทุกภาค เราพบกับญาติโยมทุกที่ แล้วได้มีโอกาส ปราศรัย และได้บอกเล่า เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้น **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** มันอยู่ที่การกระทำ

เพราะฉะนั้น **"คนเราเกิดมา เกิดมาไม่ได้อะไรมา ตายไป ไม่ได้อะไรไป ความดีไม่มีขาย ต้องหาเอาและทำเอา" แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด เราเกิดมาต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว ต้องอดทน ต้องขยัน ต้องขยัน ต้องประหยัด**

และสิ่งที่สำคัญที่สุด เลี้ยงพ่อแม่ ดูแลพ่อแม่ เคารพครูบาอาจารย์ ทำบุญสุนทาน เข้าวัดเข้าวา ช่วยสังคมที่เดือดร้อน หรือตกระกำลำบาก หรืออดอยากปากแห้ง เราสมควรที่จะเป็นผู้ให้ ในฐานะที่เราเป็นพระ เป็นสมณะ เราต้องเป็นผู้ให้ตลอดมาและตลอดไป

ดังนั้น การธุดงค์สู่ภาคใต้ จะพักทุกจังหวัด ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ ๘ เดือน ตั้งแต่หลังปีใหม่ บางทีกลับมาถึงวัดชินวรารามวรวิหาร ใกล้ ๆ จะเข้าพรรษา บางทีเหลืออีก ๓-๔ วัน จะเข้าพรรษา เราต้องมาให้ถึงวัด

การไปธุดงค์ในครั้งนี้ ไปทำหน้าที่ ไปหาโมกขธรรม ไปหาความรู้ ไปทำให้จิตสงบ ทำไปให้ใจว่าง แล้วเราเป็นพระ เราเคร่งครัดในหน้าที่ ระเบียบวินัยของพระ และจะไม่กังวลใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อออกจากวัดแล้ว เราจะต้องอยู่ป่าอยู่เขา จะเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ต้องไปคำนึงถึงแล้ว แล้วไม่เคยคิดเลยว่า มันจะต้องเจ็บป่วย อดอยาก ลำบาก หรือเป็นไข้ มันไม่มีความกลัวอะไร ๆ ทั้งสิ้น

การที่ไปธุดงค์ในครั้งนี้ มันเป็นกิจวัตรที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่า **"เราสมควรที่จะไปทำหน้าที่ ในฐานะที่เราเป็นพระ ต้องหยุด ละ เลิก วาง และต้องต่อสู้ อดทน หาโมกขธรรม หาความสงบ เงียบสงัด"**

การเดินทางธุดงค์สู่ภาคใต้ ทุกจังหวัด จะรู้จัก ทุกจังหวัด มีโอกาสได้คุยกับคนปักใต้ และได้คุยกับญาติโยมทุกภาค

ฉะนั้น คนภาคใต้ อยากมาภาคกลาง อยากมาภาคเหนือ อยากมาภาคอีสาน แต่คนเหนือ คนอีสาน อยากจะไปอยู่ภาคใต้ จึงเปลี่ยนกัน

บางทีได้สอบถาม โยม ! โยม...ทำอะไร ทำสวน มาจากไหน ผมอยู่โคราช แต่หมายความว่า ไปทำสวนอยู่ชุมพร ทำสวนอยู่ประจวบคีรีขันธ์

ดังนั้น ขอบอกได้เลยว่า ญาติโยมทุกคน ทุกท่าน เป็นคนใจบุญ ใจกุศล ทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นชาวอิสลาม ไม่ว่าจะเป็นชาวคริสต์ หรือไม่ว่าจะเป็นคนนับถือโยเร หรือว่าจะเป็นชาติไหน

อาตมา ได้สัมผัสมาหมดแล้ว เป็นคนที่ใจดีทุกคน คนเราในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ หรือโตแล้ว หรือเป็นข้าราชการ หรือจะเป็นพระ เราจะต้องแนะนำ ชี้แจง ว่าบุคคลผู้นั้น เขาชอบทางไหน เขาชอบการค้า เราก็คุยเรื่องการค้า ให้ทำมาค้าขายด้วยใจรัก ถ้าเขาชอบข้าราชการ ต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริต ถ้าเขาทำไร่ทำสวน เขาต้องรู้จักพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงตรัสไว้ว่า **"ทุกสิ่งอย่าง เราต้องพอเพียงและเพียงพอ รู้จักกิน รู้จักใช้ รู้จักประหยัด"**

เราต้องคิดอยู่ตลอดเวลาว่า อดีตเราคือใคร มาจากไหน

ทำอะไรอยู่ ดีหรือชั่ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ฉะนั้น **ทำดีเราน่าจะทำ ทำชั่วเราไม่น่าทำ**

การธุดงค์สู่ภาคใต้ ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ ๘ เดือน ว่าเราได้สัมผัสกับคนภาคใต้ เราได้สัมผัสกับผลไม้นานาชนิด ที่อุดมสมบูรณ์ และต้นไม้ ป่า ยังอุดมสมบูรณ์อยู่

อาตมาได้พบกับญาติโยม หมายความว่า ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด ในเมืองไทย ที่ได้พบปะ ได้พบมาหมดทุกอย่าง ป่า เขา ลำเนา ไพร ถ้ำ เหว ห้วย หนอง คลอง บึง ทะเล ตลอดถึง ช่วงที่เดินธุดงค์ เราแวะกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเมืองไทย ไม่ว่าจะเป็นพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช, พระธาตุไชยสุราษฎร์ธานี, ไปไหว้หลวงพ่อทวด วัดช้างให้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เราจะไปนี่ เราต้องถามจุดหมายปลายทางว่า ได้ถามโยมว่า จังหวัดนี้ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่ไหนบ้าง เช่น หลวงพ่อทวด วัดช้างให้ ไกลไหม เดินทางประมาณกี่ชั่วโมง โดยมากจะเดินไป กราบไหว้เสร็จ เราต้องถามจุดหมายปลายทาง จะถึงนี่มันจะถึงไหน จะถึงนี่ไปที่ไหน เราต้องถามเพราะว่า...

การเดินธุดงค์ ไม่มีไฟฉาย ไม่มีนาฬิกา เราต้องดูตะวันว่า ตอนนี้เพลแล้ว ตอนนี้เที่ยงแล้ว ตอนนี้กี่โมง แล้วกลางค่ำกลางคืน เราจะต้องคิดว่า ถ้าเราจะไปต้องไปห้องน้ำ กลางคืน จะไปตรงไหน ถ้าเราลุกไปตอนกลางคืน เดี๋ยวไปเจอกับสิงสาราสัตว์ที่อยู่ในป่า จะทำร้ายเรา เราต้องดู หมายความว่าก่อนจะปักกลด ต้องดูทิศทางก่อน

สมมุติว่า เราปวดท้อง เราจะต้องไปตรงไหน ไหวพริบปฏิภาณนี่ ต้องเตรียมไว้ตลอดเวลา แล้วสถานที่นี้ เป็นสถานที่

ของใคร และเราสมควรที่จะปักกลดหรือไม่ สมควรจะไปให้เลย นี่ไหม ดึกดื่นขนาดไหน บางที ตี ๑ ตี ๒ ต้องเดินเลย เพราะว่ามันแวะไม่ได้ เพราะมันใกล้สถานที่ไม่ค่อยปลอดภัย สถานที่ทหารเขาห่วงห้าม เราต้องเดินทางผ่านไปให้ได้ ดึกขนาดไหนเราจะต้องเดิน เดินองค์เดียว อยู่กลางถนน รถราไม่มี เราก็จะต้องเดิน เพื่อต้องการให้เดินพ้นขีดอันตราย ภาคใต้เขามีเขตอันตรายหลาย ๆ จังหวัด เช่น ปัตตานี ยะลา นราธิวาส เป็นต้น

เราไม่สมควรที่จะเดินไปกลางคืน เราสมควรจะหยุดกลางวันไป ๓ โมง ต้องแวะแล้ว เลยจากนั้นไป จะไม่ปลอดภัย

เพราะฉะนั้น การที่เป็นพระธุดงค์นั้น จะธุดงค์จะไปภาคไหนก็สุดแท้ เราจะได้สัมผัสกับญาติโยมทุกจังหวัด ที่มีเมตตาเคารพนับถือพระ มาพูดคุย มาสอบถาม แล้วเอาน้ำมาถวาย

บางทีกำลังเดินทางอยู่ โยมได้ขับรถมอเตอร์ไซด์มาสะกัดจักรยานถีบมา มาสะกัด ขอถวายน้ำครับ พระอาจารย์ มาจากไหน มาจากวัดไหน มากี่วันแล้ว มากี่องค์

ญาติโยมได้มาขอคุยด้วย แล้วอาตมาให้พร **"อะภิวา–ทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน, จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง"** ให้พรโยม แล้วเดินทางต่อไป ฉะนั้น การแต่งตัวห่มดอง เหมือนพระสิวลี หมายความว่า...

☺คนปักษ์ใต้...เป็นคนใจบุญใจกุศล

๑๓ ปี ได้สัมผัสกับญาติโยมทุกภาค โดยเฉพาะการเดินทางธุดงค์ในภาคใต้ ใช้เวลาประมาณ ๘ เดือน เราได้ความรู้กับคนใต้ ได้รู้กับชาวสวน ได้รู้ว่าคนปักษ์ใต้ เป็นคนใจบุญใจกุศล

เหมือนทุกภาค ที่เราได้ไปมา

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่เห็นพระกราบไหว้ด้วยความเคารพ สอบถามด้วยความเคารพ และถวายสิ่งของ น้ำ เครื่องดื่ม ด้วยความเคารพ แล้วพูดจาด้วยความมีน้ำใจ

คนในประเทศไทยทั้งหมด ไม่ว่าจะนับถือศาสนาไหนศาสนา ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ดีหรือไม่ดี มันอยู่ที่บุคคล

ฉะนั้น อาตมาภาพได้กำไร ได้ความรู้ อะไรกับการธุดงค์นั้น ไม่สามารถที่จะคณานับได้ว่า มันได้อะไรมานี่ มันมากมายเหลือเกิน ที่มาใช้เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ของพระ หรือญาติโยมแต่ละภาค รวมไปถึงศิลปะ การเป็นอยู่ เช่น รวยบ้าง จนบ้าง ทำไร่ ทำสวน ทำนา และทำมาค้าขาย แต่อัธยาศัยของญาติโยมที่พบมา ๑๓ ปี คิดว่าน่ารัก น่าศรัทธา ว่าญาติโยมมีความมั่นคงกับพระพุทธศาสนา กับพระ แล้วมาพูดคุย มาสอบถาม ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย

บางทีนี่ปักกลดอยู่ที่กันดาร โยมก็หาบน้ำ บางทีนี่เป็นกิโล ๆ บอกว่าหาบมาไกลมาก จากบ่อในหมู่บ้าน หาบมาให้พระกลัวพระ จะไม่มีน้ำอาบ หรือน้ำสรง พร้อมกับการเตรียม ธูปเทียน ดอกไม้ ยารักษาโรค มาถวาย

สิ่งเหล่านี้ได้มีโอกาส ถ้าจะเป็นเกจิอาจารย์ หมายความว่า ต้องทำหน้าที่...

๑) ธุดงควัตร

๒) อยู่ปริวาสกรรม

๓) ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ญาติโยม และ

๔) สอนธรรมะให้แก่ญาติโยม ที่อยู่ในสถานที่กันดาร ไม่ว่าจะอยู่ภาคไหน ญาติโยมจะนับถือศาสนาไหนก็สุดแท้ ถ้าได้สัมผัส ได้คุยแล้วนี่ เขาน่าจะพึงพอใจ

ในฐานะที่เรากลับมาถึงวัด ญาติโยมได้เดินทางมาจากต่างจังหวัด จะมาเยี่ยมว่า เคยไปพบจังหวัดไหน ๆ แล้วโยมอิสลาม ยะลา นราธิวาส ปัตตานี สงขลา ฯลฯ ได้มากันบ่อย ๆ ที่เคยได้พบปะ แล้วพูดคุยกัน

ในฐานะที่เป็นพระธุดงค์นั้น เราได้ สิ่งที่ได้มานี่ ไม่สามารถที่จะหาได้ ที่เราได้มากราบสถานที่ สถานที่สงบ สถานที่ที่วิเวก หมายความว่า ในสถานที่นั้น ๆ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเราจะเดินทางไป บางสิ่งบางอย่าง จะไปไม่ถึง และจะไปไม่ได้

คุณค่าและประโยชน์ที่เราได้รับ มาจากจังหวัดทุกจังหวัดของเมืองไทย ถ้ำของเมืองไทย น้ำตกของเมืองไทย หมายความว่า สามารถที่จะตอบได้ว่า อาตมาเคยไปที่ไหน ไปพบกับตรงไหน อันตรายแบบ

ไหน แล้วได้พบกับอะไรบ้าง น้ำตกที่ไหนสวยที่สุด ถ้ำที่ไหนสวยที่สุด แม่น้ำที่ไหนสวยที่สุด ทะเลที่ไหนสวยที่สุด

การที่ได้บวชเป็นพระมา ๕๐ กว่าพรรษา เราได้ธุดงควัตร เราได้สัมผัสกับญาติโยมทุกที่ ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด และได้พบกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกสถานที่ของเมืองไทย ได้กราบไหว้

การธุดงค์ไปภาคใต้ในครั้งนี้ เราได้มีโอกาสได้พูดคุยกับญาติโยม ระหว่างที่ธุดงค์นั้น โดยมากญาติโยมอยากจะคุยกับพระธุดงค์ เพราะอยากจะขอของดีหรือเครื่องรางของขลัง

☺สอนธรรมะ...เรื่องหน้าที่ของโยม

อาตมาบอกกับโยมว่า การที่จะให้ของดีแก่ญาติโยมนั้น ญาติโยมเอาธรรมะไปก็แล้วกัน ถ้าญาติโยมมีความประสงค์จะได้ขอให้ไปที่วัด แล้วจะมอบให้ แต่หมายความว่าวันนี้ ให้ญาติโยมนั้น ให้รับธรรมะไปก่อน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้ญาติโยมทั้งหลาย พิจารณาว่า ชีวิตเกิดมานั้น มันเลือกที่เกิดไม่ได้ แต่เลือก

“...จิตของเรา
จะต้องเอาชนะ ถ้าเรา
เอาชนะใจตัวเองไม่ได้
แล้วเราจะเอาชนะใจใคร...”

ที่จะทำความดีได้ ความดีไม่มีขาย ต้องหาเอา ต้องทำเอา โยมต้องอดทน โยมต้องขยัน โยมต้องประหยัด และโยมต้องทำหน้าที่ของโยม ให้เต็มที่...

๑) ให้รักพ่อรักแม่

๒) เคารพครูบาอาจารย์ และ

๓) ให้ทำบุญสุนทาน

แล้วโยมจะทำอะไรก็สุดแท้ **โยมต้องตั้งสติ โยมต้องมีสมาธิ และโยมทำงานด้วยปัญญา โยมไม่มีปัญญา โยมจะทำงานได้อย่างไง โยมไม่อดทนจะอยู่ได้ไง โยมไม่อดทนจะเป็นผู้นำที่ดีได้อย่างไง โยมไม่อดทนโยมจะเป็นครูบาอาจารย์คนได้อย่างไง**

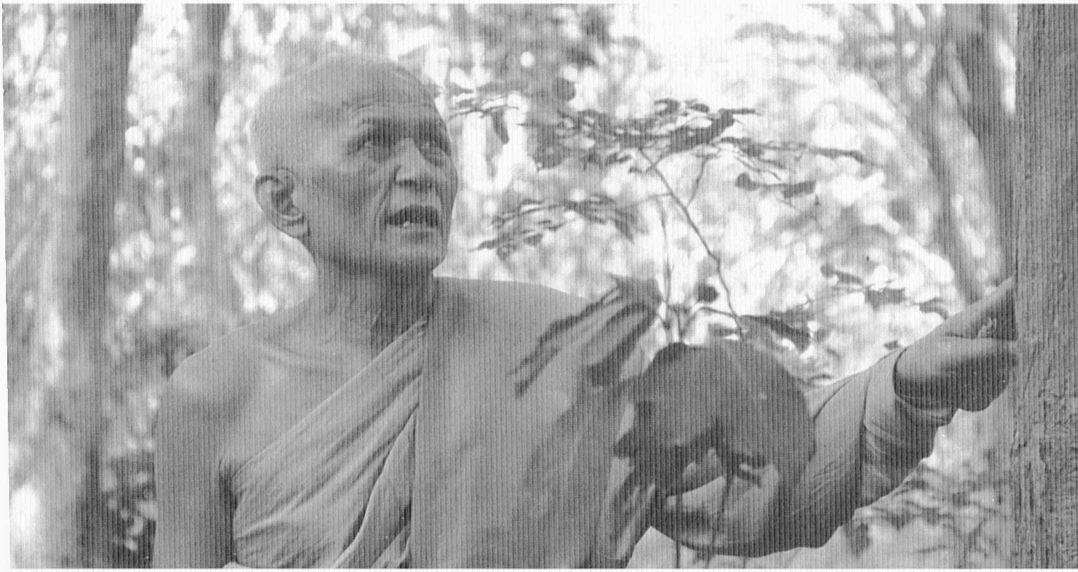
ดังนั้น โยมจะทำอะไรก็สุดแท้ โยมจะต้องเข้าใจว่า โยมต้องคิดก่อนแล้วทำ คิดก่อนแล้วพูด คิดก่อนแล้วไป คิดก่อนแล้ว โยมจะทำอะไร ฉะนั้น โยมต้องคิดก่อน

การที่เดินทางธุดงค์ไปภาคใต้ ทุกจังหวัด เราได้สัมผัสกับชาวใต้ จังหวัดทุกจังหวัดในภาคใต้ เดินทางประมาณ ๓ ครั้งที่ธุดงค์ไป

นอกจากนั้น เราไปจังหวัดทั่ว ๆ ไป ทุกภาค เพื่อเราไปหาความสงบ แล้วเราไปเอาชนะใจตนเอง เรานั่งสมาธิทุกสถานที่ ทุกจังหวัด ทุกป่า **“ชั่วช้างกระดิกหู ชั่วงูแลบลิ้น ชั่วไก่ขบปลีก” อานิสงส์ ทำจิตให้สงบ ทำใจให้สบาย จะทำให้เรานี่ เกิดปัญญาญาณและได้ความคิดเห็น จากความสงบ ทุกสถานที่**

ญาติโยมทั้งหลาย คิดอยู่ตลอดเวลา ว่า อยากจะอยู่คน

"ศาสนาใคร ใครก็นับถือ ศาสนาใคร ใครก็รัก ศาสนาใคร ใครก็ต้องดูแลรับผิดชอบ"

เดียว รับรองว่า ในโลกนี้อยู่ไม่ได้แน่นอน จะอยู่ในสถานที่ใดก็ได้ จะไปนั่งปฏิบัติอยู่ที่ท้องสนามหลวงก็ได้ หรือสวนจตุจักร หรือที่ไหนก็ได้ ดังนั้น ถ้าจิตสงบแล้วนี่ มันจะไม่ฟุ้งซ่าน มันจะไม่สับสน เพราะเราจะต้องเอาชนะจิตของเราให้มันสงบ จนได้

จิตของเราเหมือนลิง ลิงมันจะอยู่ในเขาดินหรือจะอยู่ในป่า มันไม่สงบ มันจะยุกยิกยักอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น **จิตของเรา จะต้องเอาชนะ ถ้าเราเอาชนะใจตัวเองไม่ได้ แล้วเราจะเอาชนะใจใคร**

การเดินธุดงค์ในครั้งนี้ ตั้งแต่ จ.ชุมพร เข้า จ.สงขลา อ.หาดใหญ่ อ.นาทวี แล้ววกกลับ ไปสุไหโกลก ใช้เวลาทั้งหมด ๘ เดือนกว่า แล้วเดินทางกลับ จ.ชุมพร จ.ประจวบคีรีขันธ์ มา จ.ราชบุรี จ.นครปฐม และ จ.ปทุมธานี

☺ศาสนาใคร...ใครก็รักและต้องดูแลรับผิดชอบ

แต่การธุดงค์ในภาคใต้ครั้งนี้ โดยมากจะให้ธรรมะแก่คนนับถือศาสนาพุทธ เป็นจำนวนมาก แล้วให้ธรรมะ ให้ข้อคิดเห็นแนะนำสั่งสอน เทศน์ บรรยายธรรมะให้แก่ญาติโยม

แต่เราจะต้องใช้จิตวิทยา ถ้าเป็นคนอิสลาม เราต้องพูดเป็นกลาง ๆ ว่า **โยม...ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี ดีหรือไม่ดี มันอยู่ที่ตัวบุคคล**

ฉะนั้น เราไม่ต้องไปดูถูกศาสนา **"ศาสนาใคร ใครก็นับถือ ศาสนาใคร ใครก็รัก ศาสนาใคร ใครก็ต้องดูแลรับผิดชอบ"**

การที่ล่องภาคใต้ ต้องใช้จิตวิทยา ต้องใช้ความสามารถสูง ต้องคิดพิจารณาว่า คนนี้คือใคร คนนี้ผู้หญิง คนนี้ผู้ชาย เขานับถือศาสนาอะไร เราจะไม่หลบหลู่ดูถูก แต่สิ่งที่สำคัญ เราจะต้องพูดเป็นกลาง ๆ เราจะไม่ถามไถ่เกี่ยวกับเหตุการณ์ภาคใต้ จะอยู่แบบไหน ไม่สงบ เพราะอะไร ไม่พูดเลย

มีอย่างเดียว **"อยากจะให้เขา ทำหน้าที่ของเขา เขารู้จักพ่อแม่เขาไหม เขารู้จักครูบาอาจารย์เขาไหม รู้จักหน้าที่การงานเขาไหม รู้จักอาชีพเขาไหม เขาทำอะไรอยู่แล้วทุกวันนี้ถูกต้องอยู่หรือไหม เขาเบียดเบียนผู้อื่นไหม**

เขาเอาเปรียบผู้อื่นไหม เขาให้กับคนอื่นบ้างหรือเปล่า แล้วทุกวันนี้เขาวางตัวแบบไหน เขาพูดแบบไหน เขาอยู่อย่างไร แล้วการเป็นอยู่ของเขานั้น เขาได้เอาเปรียบใครบ้างหรือเปล่า หรือเขาทำให้พ่อแม่เขาเดือดร้อนไหม เขาทำให้ครอบครัวเขาเดือดร้อนไหม เขาทำหน้าที่สายการงานเขาเดือดร้อนไหม เขาอยู่ทุกวันนี้เขาสุจริตหรือทุจริต เขาทำแบบไหน เขาอยู่อย่างไง เขาวางตัวแบบไหน เขาเป็นผู้สร้างบารมีเมตตาไหม เขาเป็นผู้ให้ไหม หรือ เขาเอาอย่างเดียว เขาเคยให้ใครหรือเปล่า ถ้าเขาไม่เคยให้ใคร ตัวเขาต้องหัดให้ เราไม่ให้เขา แล้วใครจะให้เรา”

สิ่งที่ได้ คือ บุญกุศล เราเป็นผู้เจตนาดีกับคน เจตนาดีนั้น ๆ ทำให้เรามีความสุข ถ้าเราคิดประทุษร้ายกับเขา ดังนั้นตัวเราเป็นผู้คิด ไม่ดี เบื้องต้นแล้ว ความดี มันจะมาหาเราได้อย่างไง **“เราคิดดีกับผู้ใด ผู้นั้นก็จะคิดดีกับเรา”**

เราเป็นผู้ให้ เขาต้องให้เรา เราอย่าหวังสิ่งตอบแทน แล้วเราอยู่ที่ไหน เราต้องสร้างบารมีเมตตา เป็นผู้ให้

จะทำอะไรก็สุดแท้ การให้นี่มันมีความสุขอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะให้ข้าวปลาอาหาร หรือให้กำลังวังชา ให้สติปัญญา ให้ข้าวให้น้ำ ให้ขนม นม เนย อานิสงส์นั้น ทำให้เรานี่ไม่อดไม่อยาก ไม่ยากไม่จน และอยู่เย็น เป็นสุข จะไปอยู่สถานที่ใดก็ตาม ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

การที่เป็นผู้ให้ ไม่ว่าจะเป็นโยมก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นสมณะ ชี พราหมณ์ หรือ ไม่ว่าจะเป็นพระก็ตาม การเป็นผู้ให้จะเป็นความสุขอย่างยิ่ง

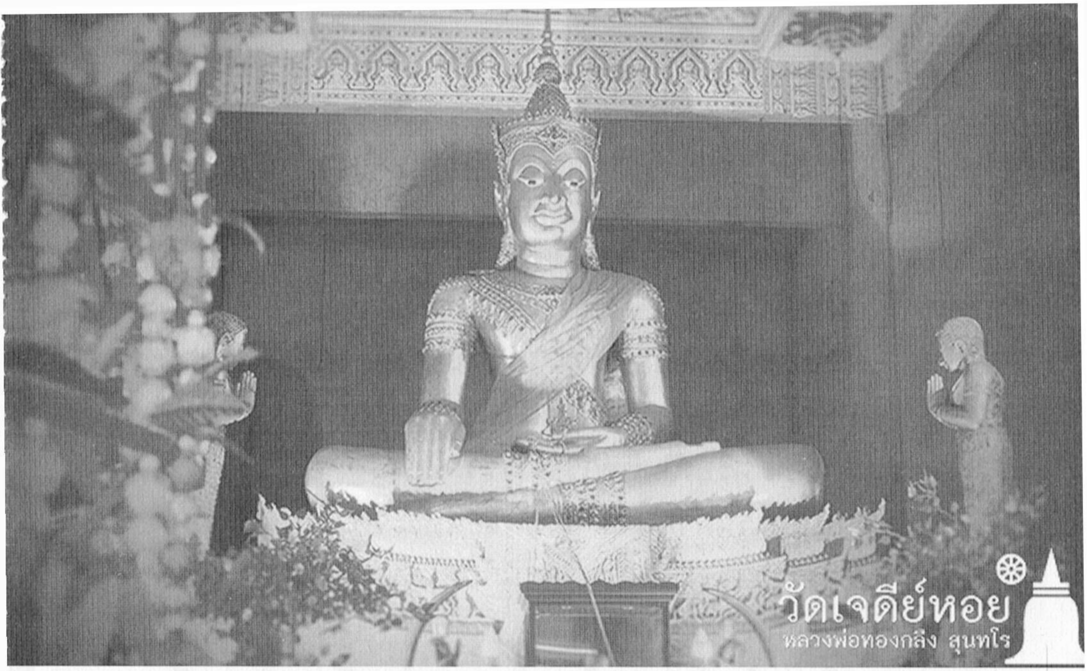
ญาติโยมทั้งหลาย การเดินทางไปภาคใต้นี่ มันหลายจังหวัดเหลือเกิน ได้เป็นผู้ให้ธรรมะ กับคนภาคใต้หรือได้ให้ธรรมะกับญาติโยมที่ได้พบเห็นกลางทาง หรือได้ปักกลดที่ใด ได้พูดคุยกับข้าราชการ เป็นครูก็ตาม เป็นทหารก็ตาม เป็นตำรวจก็ตาม

☺ธุดงค์ไม่มีใครสงสัยว่า...พระจริงหรือพระปลอม

ฉะนั้น การเดินทางในครั้งนี้ ไม่มีอะไรที่ใครสงสัยว่า เราเป็นพระปลอม หรือพระจริง มีใบสุทธิไหม หรือมีใบเดินทางไหม โชคดีที่สุด ธุดงค์ ๑๓ ปี ไม่มีเจ้าหน้าที่มาขอดูใบสุทธิ ไม่มีเจ้าหน้าที่หน่วยไหน หรือจะเป็นทหาร ตำรวจ มาขอดูใบสุทธิว่าพระจริง พระปลอม เพราะว่าเจ้าหน้าที่เขาดูออก และเราในฐานะเป็นพระ เป็นผู้บริสุทธิ์ เราแสดงได้ทุกหน้าที่ เราพร้อมที่จะชี้แจง เพราะว่าการเดินทางของเรา มีใบเดินทาง จากอุปัชฌาย์ เจ้าคณะอำเภอ เป็นผู้รับรองว่า พระคุณเจ้าองค์นี้ได้ออกธุดงค์จากวันที่นี้ มาจากวัดนี้ จะเดินทางไปภาคนี้ แล้วตีตราของเจ้าคณะอำเภอ

การที่เป็นพระธุดงค์นั้น ต้องขอพร ขอพระบารมีจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่เราเดินทางผ่านทุกสถานที่ ขอให้ปลอดภัย แต่อาตมภาพคิดว่าเป็นผู้ที่โชคดี การธุดงค์ ๑๓ ปี ปลอดภัยทุกเรื่อง เจ็บไข้ได้ป่วยไม่มี ถึงจะลำบากขนาดไหน หมายความว่า ปลอดภัยทุกที่

การธุดงค์ภาคใต้ ในครั้งนี้ จะให้ธรรมะกับญาติโยม ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด ไม่ว่าจะพบกับครูบาอาจารย์ ไม่ว่าจะพบกับ

เด็กนักเรียน และสิ่งสำคัญคือชาวอิสลามจะมาคุยด้วยตอนเย็น ประมาณ ๑-๒ ทุ่ม จะมาคุยถามไถ่ ว่า มาจากไหน แล้วจะไปไหน มาเพื่ออะไร แล้วมาแล้วได้อะไร เขาจะสอบถาม เราก็จะชี้แจง

มาในครั้งนี้ มาหาความสงบ มาทำจิตใจสงบ มาหาที่วิเวก มาหาสถานที่สงบ มาทำสมาธิ มาฝึกวิปัสสนากรรมฐาน มาทำจิตใจให้เข้มแข็ง แล้วการเดินทางในครั้งนี้สรุปแล้ว ไม่มีอะไรกลัวเลย ทุกสถานที่ จะนอนที่ป่าช้า จะนอนที่ชาวอิสลามเขาฝังศพ นอนไปหมดแล้ว หรือจะนอนที่ข้างโล่งศพที่อยู่ในสถานที่ต่าง ๆ

สมัยก่อนในภาคอีสานนี้เขาจะทำสถานที่เผาศพไว้กลางทุ่ง หรือกลางป่า แล้วใคร ๆ ก็เอามาเผา แล้วเราพักนอน ๑ คืน ทุกสถานที่ของเมืองไทย ได้ไปมา ๑๓ ปี เราได้รู้ ได้ทราบ ได้สัมผัส กับญาติโยมทุกภาค ด้วยความภูมิใจ

แล้วไปทางภาคใต้ ๘ เดือน ฉันสะตอทั้ง ๘ เดือน เพราะทางภาคใต้จะมีผักเยอะ ญาติโยมเขาเอาผักมาถวาย เอาน้ำพริกมาถวาย แล้วเราฉันพอสมควร ที่เหลือได้เสก จากนั้น จึงมอบให้โยมไป

เพราะฉะนั้น วันนี้ อาตมาได้เดินทางธุดงค์ภาคใต้ และได้พูดคุยกับญาติโยมทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนรวย เจ้าของโรงสีเจ้าของโรงเรียน หรือเป็นทหาร ตำรวจ

ได้พบอะไรนี่มากมาย จึงได้เขียนประวัติ ไว้ให้ญาติโยมได้อ่าน หวังว่าอาจจะเป็นประโยชน์กับคนรุ่นหลังว่า ในสมัยนี้พระธุดงค์นี้ยังมีความสำคัญ

แต่สิ่งสำคัญนั้น จะเป็นเกจิอาจารย์ หรือจะช่วยเหลือญาติโยม อย่างไรก็สุดแท้ **ถ้าจะให้แน่นอนที่สุด คือต้องผ่านการธุดงค์มาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะเข้าใจ จะทราบจิตใจของญาติโยมได้ดี**

วันนี้ อาตมาภาพ ขออนุโมทนาสาธุ ญาติโยมทั้งหลายที่อยู่ภาคใต้ ได้ถวายข้าวปลาอาหาร ถวายขนม ถวายสะตอถวายลูกเงาะ–ทุเรียน อาตมาภาพเจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย ขออนุโมทนาสาธุ ญาติโยมชาวปักใต้และภาคใต้ทั้งหมด

ตอนที่ ๓ การธุดงค์สู่ภาคใต้ ขอยุติลงแต่เพียงเท่านี้ **ขอเจริญพร.**

ตอนที่ ๔

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์ขึ้นภาคเหนือและภาคอีสาน

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนนี้ เป็นตอนที่ ๔ ธุดงค์สู่ภาคเหนือ และภาคอีสาน การเดินธุดงค์เริ่มต้นตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร ธุดงค์มีความมุ่งหมายจะเดินทางไปจังหวัดกำแพงเพชร อย่างไรก็ดี การธุดงค์นั้น ส่วนมากจะไม่เดินตามถนนใหญ่ จะไปตามป่าเขาลำเนาไพร และผ่านหมู่บ้านที่กันดาร ๆ เพราะว่าส่วนมากที่จะเดินทางถนนใหญ่ ๔ เลน ๘ เลน นั้น โอกาสน้อยมาก เพราะว่า

๔๐-๕๐ ปีนั้น ถนนที่ดีที่สุด แต่รู้สึกว่า ๔ เลน เท่านั้นเอง ขาไป ๒ เลน ขามา ๒ เลน เป็น ๔ เลน

ธุดงค์ไปทางจังหวัดนครสวรรค์ กำแพงเพชร ที่จะไปตามเส้นทางเก่า เพื่อจะเดินทางอ้อมไปจังหวัดตาก

การเดินทางไป โดยมากจะเข้าหมู่บ้าน และไปตามป่า บางทีเดินทางตามถนนรถไฟ รังสิต เราไปจังหวัดนครสวรรค์

ดังนั้น การเดินทางธุดงค์ตามภาคเหนือนั้น โดยมากจะไปบรรยายธรรมะ จะไปสอนญาติโยม และส่วนใหญ่จะปักกลดในกลางทุ่ง เป็นส่วนมาก

การที่ปักกลดกลางทุ่งนั้น โดยมากจะเป็น ต้นกระทุ่ม ต้นยาง หรือหัวไร่ปลายนา และญาติโยมเขา บางทีเขาเห็น ตอนเย็นเขาจะมาคุย

ช่วงที่ระหว่างการเดินทางธุดงค์ไปเรื่อย ๆ ไปถึงจังหวัดกำแพงเพชร จะไปปักกลดแถวแม่น้ำปิง แม่น้ำยม แม่น้ำน่าน หรือไปเกาะสบ่า ปักนครชุม ปักแถวสลกบาตร ปักแถว ๆ สวนกล้วยไข่ ส่วนใหญ่จะพบกับญาติโยมนี่มาคุยกัน ซึ่งจะเป็นคนแถว ๆ กำแพงเพชร มาคุย มาสอบถาม มาจากไหน

และที่ไปมาทุกสถานที่นี่ โยมส่วนใหญ่เขาชอบขอเลขขอหวย เราก็จะให้ไม่ได้ โดยมากจะขอโชคอย่างเดียว จะขอเครื่องรางของขลัง จะขอของดี เราจะไม่ไปพูดเรื่องนั้น

เราจะบอกว่า โยม ! พระธุดงค์นั้น จะให้หวยไม่ได้ จะให้วัตถุมงคลอะไรนี่เอามาไม่ได้ ถ้าโยมอยากได้อะไร จะทำให้ บางทีเขาได้เอาแผ่นทองแดงมา อาตมาลงตะกรุดให้ เขาเอาสายสิญจน์มา อาตมาทำเชือกผูกแขวนคอให้ เขาเอาวัตถุมงคล

มา ปลุกเสกไม่ได้

ฉะนั้น **การที่พระธุดงค์นั้น จะปฏิเสธอะไรไม่ได้เลย การมีข้อแม้ว่า จะให้หวย ให้เลข ให้เบอร์ไม่ได้ ไม่ถูกต้อง**

☺ให้ธรรมะ...อยากรวยต้องทำงาน

เราจะให้ธรรมะแทน ทุกสิ่งทุกอย่าง เราจะพูดให้เขารับทราบว่า ถ้าโยมอยากรวย โยมต้องทำงาน โยมจะต้องมีงานทำ โยมต้องหางานทำ ถ้าโยมอยากสวย ต้องแต่งตัว ให้ดูเรียบร้อย

ดังนั้น การทำอะไรก็สุดแท้ ถ้าโยมไม่ทำงาน โยมจะเอาตังค์ที่ไหน โยมจะต้องขยัน โยมจึงมีตังค์ หมายความว่า โยมอยากรวย โยมจะก็ต้องขยัน ถ้าโยมอยากขี้เกียจ โยมก็ต้องจนต่อไป โยมจะต้องขยันทำมากิน ขยันทำมาค้าขาย

การที่ได้เดินทางไปธุดงค์นั้น ส่วนใหญ่จะให้ธรรมะ จะสอนธรรมะ จะบรรยายธรรมะ แล้วจะสอนให้ญาติโยม ให้ทำหน้าที่ จะต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต อดทน ขยันแล้วทำตัวให้เป็นที่รักของพี่น้องและครอบครัว แล้วจะต้องไม่เจ้าชู้ ไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน และสิ่งที่สำคัญ คือ เป็นคนต่อสู้อดทน

และแนะแนวให้โยมเขาทำบุญ ให้โยมเขาให้ทาน ให้โยมเขาใส่บาตร ให้โยมเขาทำหน้าที่ให้รักพ่อรักแม่ เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ เคารพครูบาอาจารย์ ทำบุญสุนทาน ทั่วสารทิศเมืองไทย จะไปในแนวรักพ่อรักแม่ ทำบุญสุนทาน ทุกสถานที่

การเดินทางไปธุดงค์ภาคเหนือในครั้งนี้ จะไปทางจังหวัดอ่างทอง สิงห์บุรี นครสวรรค์ เข้ากำแพงเพชร เลี่ยงเมือง แล้วไปปักกลด แถววัดสิงคาราม ไปปักกลดที่นครชุม ไปปักกลดที่เกาะสบ่า ไปปักกลดที่จังหวัดกำแพงเพชร เมืองเก่า และปักกลดจังหวัดตาก จะไปเขื่อนภูมิพล และจะเดินไปทางเถิน

จากนั้น ได้แวะที่สุโขทัย ไปกราบหลวงพ่อใหญ่(พระพุทธชินราช) ที่จังหวัดพิษณุโลก และออกจากสุโขทัย ศรีสัชนาลัย ไปบ้านด่านลานหอย ไปศรีสำโรง ส่วนใหญ่จะถามจุดมุ่งหมาย ว่าคุณโยม ที่นี่ จากนี้ไป จะไปเจออะไรบ้าง ถ้าจะไปวัดหลวงพ่อพระพุทธชินราช กี่กิโล อีกไกลไหม และจะศรีสัชนาลัย อีกไกลไหม ความมุ่งหมายจะอยู่ข้างหน้า ถามโยมตลอด แล้วจะโน้ต ๆ ไว้ในใจ ไม่ได้โน้ตไว้ใส่สมุด

เสร็จแล้ว เราจะดูสถานที่ว่า เดินทางอีก ๑ ชั่วโมง จะถึงไหน จะปักกลดที่ไหน และปักกลด จะอยู่ใกล้น้ำไหม ส่วนใหญ่ปักกลดจะอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสม

ฉะนั้น การเดินธุดงค์ขึ้นภาคเหนือ ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ ๗ เดือนกว่า จึงจะถึงจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อถึงจังหวัดเชียงใหม่ ได้แวะไหว้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางภาคเหนือ เคยขึ้นไปดอยสุเทพ ไปไหว้ครูบาศรีวิชัย

เสร็จแล้ว จะขึ้นไปดอยปุย แล้วลงมาจะไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่จังหวัดเชียงใหม่เรียบร้อยแล้ว จึงจะเดินมาทางจังหวัดลำปาง เมื่อออกทางจังหวัดลำปางแล้ว จะเดินลงเลาะมาเรื่อย ๆ โดยมากจะอยู่ในป่าหมด จะไม่ได้ไปในสถานที่ถนนใหญ่เลยจะออกป่าหมด

และสุดท้าย จะวกกลับมาทางจังหวัดในภาคอีสาน แล้วจะไปเขาพระวิหาร แล้วจะมาที่เขาพระพนมรุ้ง ส่วนมากจะไปที่เมืองเก่า ๆ ไปกราบไหว้พระที่เจดีย์เก่า ๆ สถานที่ที่เก่า ๆ และเราจะหาสถานที่ไกลคน แล้วปักกลด

เช้าขึ้นมา จะออกบิณฑบาต พอฉันเรียบร้อยแล้ว ให้พรเสร็จ จึงจะออกเดินทางต่อ จะปักกลดอยู่ ๓ คืนจะน้อยมาก ๆ ส่วนใหญ่จะปักกลด ๑ คืน กับ ๒ คืน บางทีนี่ปวดเนื้อปวดตัวแล้วเหนื่อย จะหยุดพัก หยุดพักเสร็จ

ส่วนใหญ่การธุดงค์นี่ การรู้สึก การหลับนอนจะน้อยมาก ๆ จะนั่งสมาธินี่มากที่สุด สวดมนต์นี่มากที่สุด และการที่จะบรรยายธรรมะทั่ว ๆ ไป ในแต่ละภาค จะพูดถึงว่า ภาคนี้อาชีพปลูกกล้วยไข่ ปลูกลำไย ไปจังหวัดลำปาง จะปลูกผัก

“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี”

☺จะไปธุดงค์ที่ไหน...โยมจะขอเครื่องรางของขลัง

ฉะนั้น ทุกภาคในเมืองไทยนี้ มีความสำคัญในการบรรยายธรรมะทุกสถานที่ และญาติโยมทุกภาคนี่ จะสนใจ โดยมากสนใจที่สุด อยากจะขอของดี เครื่องรางของขลัง เราเป็นพระธุดงค์ไม่สามารถที่จะเอาของไปจำหน่ายหรือไปแจกให้ญาติโยม คงเอาไปไม่ไหว เพราะว่าเดินทางใช้เวลาหลายเดือน จะเอาวัตถุมงคลไปไม่ได้

หรือเราจะเอาไป เอาสิ่งของไปขาย ไม่เหมาะสม เพราะเราเป็นพระธุดงค์ ไม่น่าจะเอาสิ่งของไป ถ้าอยากได้อะไร เราจะทำให้ตรงนั้นเลย

เพราะฉะนั้น การไปธุดงค์ในภาคเหนือ ภาคอีสาน เราจะไปสัมผัสจิตใจของญาติโยม ที่พอใจที่สุด

ญาติโยมทุกคนนั้น เป็นคนใจบุญ ทุกสถานที่ ส่วนใหญ่จะเข้าใจธรรมะ ไหว้พระ ทุกสถานที่ พอใจที่สุด ทั้งคนอิสลามมาพูดมาคุย ว่า เขาสนใจ เราเป็นพระ แต่เรานี่ ให้อะไรกับญาติโยม ให้ถูกที่

☺คุยกับคนต่างศาสนา...ต้องคุยเป็นกลาง ๆ

เราได้คุยกับคนอิสลาม ต้องคุยให้เป็นกลาง ๆ เราจะไม่ไปยกยอปอปั้นใคร เราจะพูดเป็นกลาง ๆว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี"** เราสอนนี่ ให้เข้าใจไม่ว่าจะเป็นคนแก่ คนหนุ่ม คนสาว เราจะต้องรู้จักบรรยากาศว่า...

ตอนนี้คุยกับนักเรียน เราจะคุยเรื่องอะไร, ตอนนี้คุยกับครูบาอาจารย์จะคุยเรื่องไหน จะคุยเรื่องการสอนการเรียน, ถ้าเราคุยกับทหาร ตำรวจ เราจะคุยแบบไหน เราต้องรู้ทิศรู้ทาง รู้จักกาลเทศะ ในการพูดคุยธรรมะ

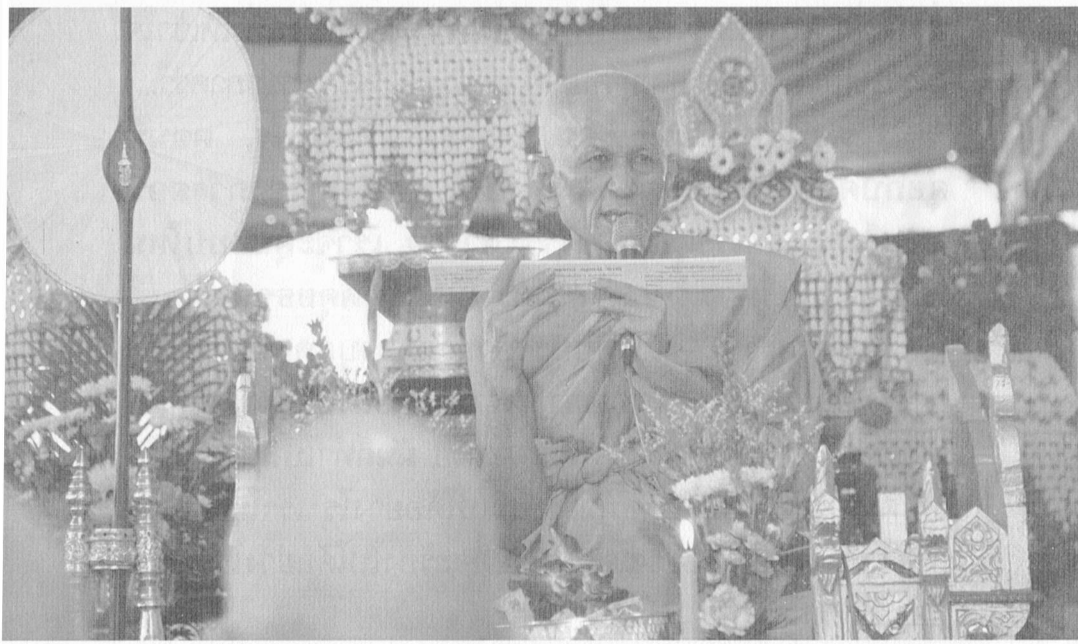
แล้วธรรมะจะเข้ากับบรรยากาศของบุคคลที่มาหาเรา บางทีคุยกับนักร้อง นักแสดง เราต้องคุยถึงว่า หน้าที่ที่เราทำ ต้องทำตามใจรัก ถ้าใจไม่รัก ทำไป มันก็ทำไปไม่ได้ เราไม่เคยค้าขาย เราไปค้าขายมันจะเป็นไปได้อย่างไร เราไม่เคยร้องเพลง เราจะร้องได้อย่างไร เสียงไม่ดีจะร้องไปได้อย่างไร ฉะนั้นต้องไปตามใจรัก

ทุกที่ ที่เราจะไปบรรยายธรรมะ เราต้องคุยกับญาติโยมโดยมากธรรมะออกหน้าเลย ประสบการณ์นี่ตามหลังไปติด ๆ

ให้ธรรมะเสร็จ ความรู้ความสามารถความอดทน ขยัน ประหยัด ทุกสถานที่ เขาชอบธรรมะ ที่ฟังง่าย ๆ

☺ตั้งนะโม...คือจุดเริ่มต้นของธรรมะ

ถ้าเราไปเอาภาษาบาลีมา แล้วเราจะต้องมาบรรยายอีก จะต้องมาพูดอีกว่า **"นะโม ตัสสะ"** แปลว่าอะไร **"นะโม ตัสสะ" ก็เป็นสถานที่เริ่มต้นของธรรมะ** เหมือนเราจะเล่นลิเก ต้องออกแขกก่อน ถ้าไม่ตั้ง **"นะโม ตัสสะ"** แล้วจะเทศน์ได้อย่างไง ถ้าเราไปร้องเพลง มันจะต้องไปศึกษาก่อน ต้องไปดูโน้ตก่อน ว่าจะร้องเพลงอะไร

"นะโม ตัสสะ" เป็นสถานที่เริ่มต้นของธรรมะ

ดังนั้น ทุกสถานที่พอใจที่สุด ญาติโยมทุกสถานที่ชอบฟังธรรมะ แต่เราจะต้องเอาธรรมะฟังง่าย ๆ ก็ฟังแล้วนี่ เข้าใจง่าย ๆ และญาติโยมจะพอใจ แบบลูกทุ่ง เราไปสถานที่ต่าง ๆ ไปกลางป่า กลางทุ่ง

แท้จริงแล้ว ญาติโยมทุกคนชอบพระ ชอบพูดคุยกับพระ แล้วพระก็เอาใจโยมด้วย ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน อยู่ในป่า ในเขา เราต้องพูดเรื่องอะไร เราจะต้องสอนเรื่องอะไร เราต้องสอนให้ตรงกับสถานที่นั้น ๆ โยมจึงจะพอใจ

ส่วนใหญ่อาตมาที่ไปทุกสถานที่ น่าจะทำให้โยมพอใจทุกสถานที่ เราไม่ใช่ไปด่าโยม เราไม่ใช่ไป บอกให้โยมไม่สบายใจ เราต้องแนะนำ

การที่เราไปธุดงค์ทุกภาค เราต้องชี้แจง เราจะต้องแนะนำ เราต้องสั่งสอน และจะต้องชี้ช่องทาง ให้ญาติโยมทั้งหลาย จะทำอะไรก็สุดแท้ ต้องมีความอดทน แล้วให้รับรู้ รับทราบว่า **"ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว"** เราเกิดมา เราไม่รู้จักพ่อแม่ เราไม่รู้จักครูบาอาจารย์ เราไม่รู้จักสถานที่ทำมาหากิน แล้วเราจะทำงานต่อไปได้อย่างไร

ญาติโยมทั้งหลาย ที่จะอยู่ได้ ร่มเย็นเป็นสุข โยมจะต้องรู้จักศีล ๕ จะต้องรักษาศีล ๕ ต้องรู้จักบาป รู้จักบุญ ว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** ญาติโยมทั่วสารทิศเมืองไทย เขาจะฟังง่าย ๆ

เพราะฉะนั้น การไปธุดงค์ทุกภาค ทุกสถานที่ เราจะต้องให้ธรรมะ ให้ถูกสถานที่ เช่น โยมกำลังกินเหล้า เราจะไป

คุยเรื่องกินเหล้า ทำไม ? โยมกำลังเล่นการพนัน บางทีเขาบอกว่า แถวนี้มีบ่อนการพนัน เราก็จะไม่คุยเรื่องนี้ เราจะคุยเรื่องประกอบอาชีพ วันหนึ่ง เราจะทำแบบไหน จะทำอย่างไร ? ถ้าเราไม่อดทน เราจะทำมาค้าขายได้อย่างไร ? ถ้าเราไม่อดทน เราจะทำไร่ ทำสวนได้อย่างไร ? โดยมากจะไปพบกับบรรยากาศของธรรมชาติ เช่น ทำไร่ ทำสวน ทำนา และค้าขาย

ดังนั้น **เราต้องให้ธรรมะ ทุกสถานที่ของเมืองไทยนี่ต้องดูบรรยากาศ ต้องใช้จิตวิทยา ต้องรู้ที่มาที่ไป**

แล้วบางทีนี่ เราไปพบกับนักเลง เราต้องดูเขา เขาจะถามอะไรจากเรา นักเลงขอของดีอย่างเดียว นักเลงชอบให้เป่าหัวอย่างเดียว นักเลงชอบของหนังเหนียว ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า เราต้องแนะนำเขา

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะอยู่ได้ ต้องอยู่ในศีลในธรรม เราที่อยู่ได้ เราจะต้องเคารพพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ เราที่จะอยู่ได้ และปลอดภัย เราจะต้องรู้จักบาป บุญ คุณโทษ เราจะทำอะไรก็สุดแท้ ต้องอยู่ในศีล ๕ เราจะไปอยู่ในสถานที่ใดก็สุดแท้ ต้องมีสัจจะ ต้องถือสัจจะ **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** อยู่ที่การกระทำ

การธุดงค์ไปภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย แล้วไปถ้ำผาจม ของอาจารย์วิชัยที่เคารพนับถือกัน ก็กราบไหว้ไปเยี่ยมเยือน และไปถึงชายแดนพม่า เขานำเข้าไป เสร็จแล้วแล้วไปชมตลาด จากนั้น ได้เดินทางกลับ

ทั้งนี้ การเดินทางกลับ ส่วนใหญ่จะเดินผ่านป่า ได้ไปแวะกราบไหว้ครูบาอาจารย์ ไปจังหวัดลำปาง ไหว้หลวงพ่อเกษม

ก่อนกลับท่านจะให้ก้านธูป ท่านจะให้ของที่ระลึก มาเป็นเทียน เป็นธูป เราเก็บไว้ เพราะเราไปกราบไหว้ด้วยศรัทธา จากนั้นเดินอ้อมไป หมายความว่า ส่วนใหญ่เวลาเดินไปทางเหนือได้กลับไปทางภาคอีสาน

☺กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในภาคอีสาน

กลับทางอีสานได้แวะไปกราบไหว้ ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น มหาเจดีย์ พระธาตุ เจดีย์ ฯลฯ แล้วจะไหว้เกี่ยวกับป่า ถ้ำ หรือครูบาอาจารย์ ที่ได้อาศัยอยู่ เช่น พระครูโลกอุดร ที่อยู่ถ้ำเชียงดาว ไปไหว้และไปเยี่ยมหลวงปู่โทน วัดตาคลี เป็นลูกศิษย์ของพระครูโลกอุดร แล้วจะไปดูถ้ำต่าง ๆ เช่น ถ้ำเชียงดาว ฯลฯ นอกจากนี้ ยังได้ไปกราบไหว้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั่ว ๆ ไป

ส่วนใหญ่ไปธุดงค์ทุกภาค จะไปให้ธรรมะ ไปบรรยาย ไปชี้แจง ไปแนะนำสั่งสอน แต่คิดว่า จะไปพบกับนักเรียนก็ตาม จะพบกับครูบาอาจารย์ โดยมากจะพอใจ เราต้องดูทิศทาง เราจะพูดอะไรกับทหาร จะพูดอะไรกับตำรวจ จะพูดอะไรกับนักเรียน ฯลฯ

บางที พระมาเยี่ยม พระตามวัดไปคุยด้วย ไปสอบถามว่า หลวงพ่อมาจากไหน เราคุยกับพระ บางทีนี่ห่างจากวัด พระรู้จะไปคุยกับพระธุดงค์ แต่พูดถึงพระธุดงค์นั้น เป็นผู้ที่สันโดษแล้วยึดมั่นถือมั่นในสัจจะ แล้วเราได้ชี้แจง

การคุยนี่ เราต้องเลือกคุย คุยกับพระคุยอย่างหนึ่ง คุยกับเด็กคุยอย่างหนึ่ง คุยกับผู้ใหญ่คุยอีกอย่างหนึ่ง คุยกับข้าราชการคุยอย่างหนึ่ง เราต้องหาทิศทางที่จะคุย

การธุดงค์ ในตอนที่ ๔ ส่วนใหญ่จะไปภาคเหนือ และภาคอีสาน ภาคอีสานนั้น หมายความว่า เป็นภาคที่มีความแห้งแล้ง และคนอีสานนั้นมีความอดทนสูง เช่น การเป็นอยู่ การกิน การอยู่ อดทนมาก การทำงานนั้น ทุ่มเท แรงกาย แรงใจสุด ๆ แล้วโดยมากนี่กินง่ายที่สุด **มีอาหาร ๒ อย่างอยู่ได้ หนึ่งข้าวเหนียว และสองปลาร้า**

☺สัมผัสกับวิถีชีวิตคนอีสาน

อาตมาสัมผัสกับชาวอีสานเอาปลาร้ามาถวาย ได้เอาข้าวเหนียวมาถวาย แล้วมีความอดทน คือ การกินการอยู่นี่ง่ายมาก ไม่ว่าการใช้จ่ายจะรู้สึกว่า จะมีความอดทนในการทำงาน การกิน การอยู่ก็กินง่าย ๆ การใช้จ่ายรู้สึกว่า จะไม่ฟุ่มเฟือย

อาตมาพบกับคนในประเทศไทย จะพบกับคนทุกภาค ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกว่า เรื่องพระ เขาจะเคารพนับถือ หมายความว่า ประเทศไทย จะเป็นหลวงพ่อไหนจะมาจากไหน สุดแท้แล้วก็จะมาถามไถ่ และสิ่งที่สำคัญจะมาพูดคุย ถวายน้ำ เครื่องดื่ม จะสอบถามว่า เจ็บไข้ได้ป่วยไหมครับ จะถวายยาแก้ปวดหัว

อาตมาไปธุดงค์ในครั้งนี้ เราจะพบกับบรรยากาศ เช่น ร้อนจัด หนาวจัด แห้งแล้ง และหาน้ำไม่พบ ไม่เจอ บางทีต้องกักน้ำเอาไว้ เพราะน้ำจะอยู่ในกา จะเก็บไว้เสมอ โดยมากไปธุดงค์จะมีความอดทนมากที่สุดในโลก

ฉันน้ำน้อยที่สุด ฉันข้าว ฉันอิ่มแล้ว ขึ้นเขาไม่ไหว เดินทางไม่ไหว ที่ฉันข้าวเหนียวมาก ขึ้นเขาแล้วจะจุก ผ่านภูเขาหรือ

ขึ้นของสูงไม่ไหว เราจะต้องรู้บรรยากาศของร่างกายของเรา

การที่ไปธุดงค์ ๑๓ ปี โดยมากจะให้ธรรมะ จะสอนญาติโยม เราต้องรู้จิตใจ ต้องใช้จิตวิทยา ญาติโยมภาคนี้ชอบอะไร แต่ที่ผ่านมาส่วนใหญ่ ญาติโยมจะขอโชคลาภ มากที่สุดจะขอเครื่องรางของขลัง โดยมากอาตมาจะบอกว่า พระที่มาธุดงค์นั้น จะมาหาที่สงบ หาที่วิเวก หมายความว่า ต้องมีสัจจะ จะให้เลขให้หวยไม่ได้ จะให้เครื่องรางของขลังไม่ได้ ไม่ได้เอามา

ถ้าโยมอยากได้ ขอให้ไปที่วัด แล้วอาตมาจะมอบให้ แต่มาเอาวันนี้ หมายความว่า คงจะแบกมาไม่ไหว เพราะเดินทางไกล ไม่สามารถจะเอามาได้

ญาติโยมทั้งหลาย จะให้มีความสุขหรือทุกข์นั้น มันอยู่ที่การกระทำ ถ้าเราจะทำให้พ่อแม่เดือดร้อน จะทำให้ครอบครัวเดือดร้อน จะทำให้ตัวเราเดือดร้อน เราจะทำ ทำไม ?

☺เราต้องอยู่ในหลักของ "ศีล ๕"

เราเกิดมานั้น ชีวิตมีศักดิ์ศรี มีคุณค่า ถ้าเราจะทำให้ญาติโยมมีความสุข เราจะต้องเป็นผู้ให้ ให้ธรรมะ ให้อาหารการกิน ให้ขนม นม เนย ให้ความรู้ ให้ความสามารถ และให้การชี้แจง **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** จะทำอะไรก็สุดแท้ เราต้องอยู่ในหลักของศีล ๕ ทั้งหมด...

สีเลนะ สุคะติง ยันติ,

: ศีลทำให้คนมีความสุข

สีเลนะ โภคะสัมปะทา,

: ศีลทำให้คนมีโภคทรัพย์

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ, ตัสมา สีลัง วิโสทะเย.

: ศีลทำให้คนได้พบกับสวรรค์ และนิพพาน.

ได้มาจากศีล ๕ ดังนั้น คนทุกคน เนรคุณพ่อแม่ เนรคุณครูบาอาจารย์ เนรคุณผู้ที่มีอุปการคุณ แล้วบุคคลเหล่านั้นจะมีความสุขได้อย่างไร ?

ดังนั้น คนที่จะให้มีความสุข ความเจริญ จะต้องอยู่ในศีล ๕ ต้องอยู่ในหลักธรรม ของศีล ถ้าเราไม่รักษาศีล เราไม่เชื่อว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** และคนทุกคนจะมีความสุขได้อย่างไร ?

อย่างไรก็ดี การธุดงค์ไปทุกภาค ทุกสถานที่ ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด ส่วนใหญ่จะพบกับอุปสรรค ก็คือ ตัวเราเป็นพระธุดงค์ ต้องมีความอดทน กับบรรยากาศหรืออากาศ เช่น ร้อน หิว เหนื่อย หนาว ฝนตกฟ้าร้อง ฯลฯ

พระธุดงค์ที่ได้ธุดงค์แล้ว จะไม่กลัวกับสถานที่ ทุกสถานที่ ไปได้ทุกสถานที่ แล้วพระธุดงค์จะไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ทุกสถานที่ของเมืองไทย จะไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะไปกราบไหว้ครูบาอาจารย์ ที่อยู่ในภาคต่าง ๆ หมายความว่า ภาคเหนือ ภาคอีสาน หรือภาคทั่ว ๆ ไป

ดังนั้น การธุดงค์ขึ้นเหนือ ขึ้นอีสาน โดยมากจะไปให้ธรรมะ ไปสอนธรรมะ ไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะเข้าไปกราบไหว้ในถ้ำ ในเขา หรือจะผ่านน้ำตก แล้วไปดูบ้านเมือง ไปดูป่าเขาลำเนาไพร จากนั้น ไปสัมผัสกับญาติโยม ทุกภาค

☺คนเหนือ...เป็นอ่อนน้อมถ่อมตนและพูดจาไพเราะ

ภาคเหนือส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีความอ่อนน้อม พูดจาไพเราะ ภาคอีสาน คือ จะพูดอะไรนี่ตรง ๆ มีความอดทน ต่อสู้ บึกบึน ต้องยกให้กับคนอีสาน เช่น กินงาน พูดรู้เรื่อง การใช้จ่ายรู้จักอดออม ฯลฯ

และสิ่งที่สำคัญคนทุกภาค จะให้ความเมตตา จะให้ความเชื่อฟังพระ ที่ได้ไปฟังธรรมะก็ตาม หรือได้ไปพบกับพระก็ตาม จะกลับไปกราบไหว้ ถ้าเห็นพระธุดงค์ จะให้เป็นกรณีเป็นพิเศษ จะอยู่ไกลขนาดไหน จะถีบจักรยานไปเดินไป บางทีไปเป็นกิโล ๆ แล้วบอกอาตมาว่า ผมอยู่บ้านโน้น แต่เห็นพระธุดงค์ผ่านมา เพราะพระธุดงค์สมัยก่อนนั้น เดือน ๆ หนึ่ง รู้สึกว่า จะพบได้ยาก เพราะไม่ค่อยมี จะมีน้อยมาก

หลวงพ่อ หลวงปู่ จะเดินธุดงค์ โดยมากจะไม่ออกมาข้างนอก จะไม่มาในกรุงเทพฯ จะเดินอยู่ในป่า จะข้ามประเทศไปลาว หรือไปเขมร หรือไปพม่า

แต่การจะไปพม่านั้น รู้สึกว่าจะอันตรายมาก ๆ เลย โดยมากแล้วจะถูกจับ แล้วพระก็ถูกจับ แล้วขังคุกขี้ไก่ เขาจับไปเมื่อไรจะสืบสวน เขาก็จะเข้าไปในคุก แล้วจะเลี้ยงไก่อยู่ข้างบน เขาเรียกว่า **"คุกขี้ไก่"** เมื่อจะสืบสวนว่า **พระเข้ามาทำไม จะมาทำอะไร เมื่อไรจะรู้เรื่อง พูดกันไม่รู้เรื่อง**

แต่อาตมาภาพรู้สึกว่า การเดินทางธุดงค์ ๑๓ ปี รอดปลอดภัยทุกเมื่อ ด้วยบุญบารมีของคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในครูบาอาจารย์ ที่ให้คำแนะนำสั่งสอน และปกป้องรักษาคุ้มครองเรา เพราะมีความยึดมั่นถือมั่นว่า...

กราบพระทุกวัน สวดมนต์ทุกวัน และระลึกถึงครูบาอาจารย์ทุกวัน ฉะนั้น ทำอะไรก็สุดแท้ ถ้าเรามีความยึดมั่นถือมั่นแล้ว จะทำอะไร จะประสบความสำเร็จ

ดังนั้น ในการเดินทางธุดงค์ตั้งแต่ชินวรารามวรวิหาร ไปจนถึงภาคเหนือ และออกภาคอีสาน กลับมาอีกประมาณ ๓ วัน เข้าพรรษาพอดี ใช้เวลาทั้งหมด ๗ เดือนกว่า

การเดินธุดงค์ในภาคเหนือ ภาคอีสาน อาตมาได้ความรู้ความสามารถ จากสถานที่ ประเพณี วัฒนธรรม แล้วได้พบกับศิลปะ ทุกสถานที่มีศิลปะให้เราได้เรียนรู้

ท้ายที่สุด อาตมาได้เดินทางธุดงค์ไปภาคเหนือ ภาคอีสาน จนกลับมาถึงวัด ดังนั้น **บุญกุศลที่ได้อาตมาทำสมาธิ ได้สวดมนต์ ได้ให้ธรรมะกับญาติโยม คิดว่า การธุดงค์ไปภาคเหนือ ภาคอีสาน ได้พบอะไร ในสิ่งที่เราไม่เคยพบ ไม่เคยเห็น จะได้รับรู้**

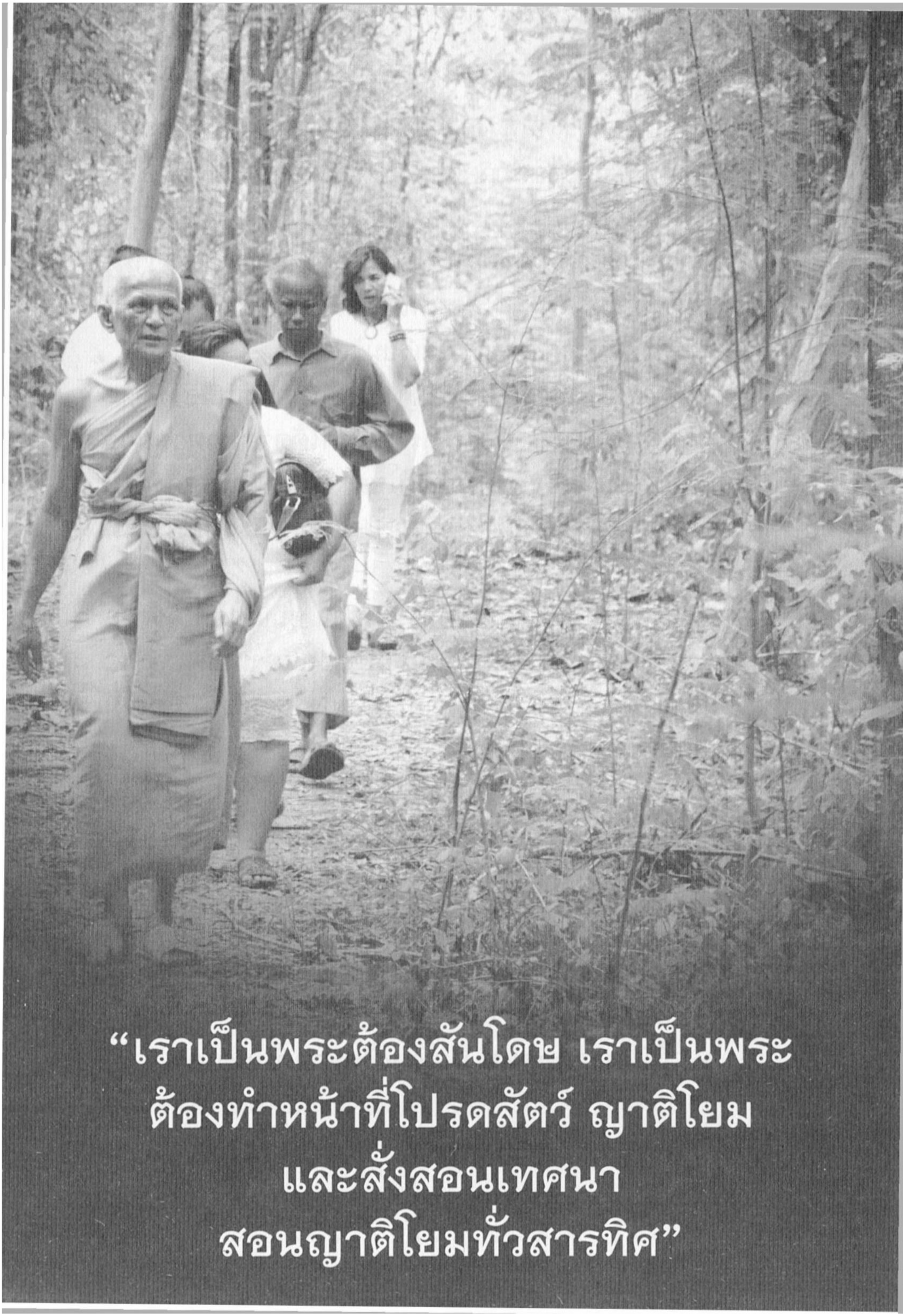
การธุดงค์ไปในภาคเหนือ ภาคอีสาน บุญกุศลที่ได้ธุดงค์มาในครั้งนี้ ขอมอบให้แก่ญาติโยมทุกท่านที่ได้อ่านหนังสือ ขอให้จงจดจำไว้ว่า พระธุดงค์นั้น ถ้าไม่สันโดษ หรือไม่มีความอดทน ไม่สามารถที่จะธุดงค์ได้ และสมัยนี้การธุดงค์นั้น มักจะไปกันเป็นกลุ่ม ๆ หรือไปกันหลายองค์ อาตมาคิดว่า หวังว่าไม่ได้อะไร เพราะว่าไปแล้วไปกังวล ไปเป็นห่วงใย

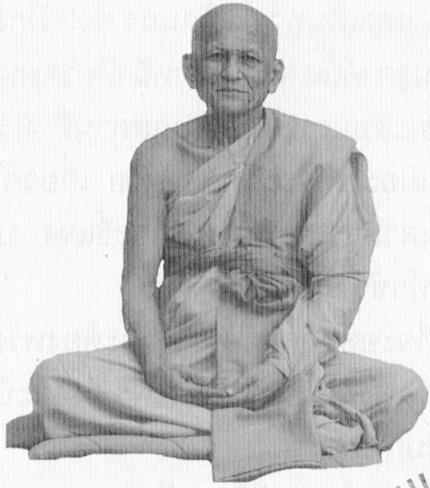
เพราะฉะนั้น **การที่จะให้สมบูรณ์แบบนั้น พระธุดงค์ที่จะธุดงค์ต่อไป ถ้าจะให้แน่นอน ขอให้ไปองค์เดียวจะดีกว่า แล้วจะได้อะไรมากมาย สิ่งที่ได้ คือ...**

๑) ความสามารถ และ

๒) ได้มีความอดทน ไม่ต้องเป็นห่วงเป็นใยใคร

การธุดงค์ในครั้งนี้ ขอจบแต่เพียงเท่านี้ ติดตามตอนต่อไป ยังมีอีกหลายตอน **ขอเจริญพร.**

“เราเป็นพระต้องสันโดษ เราเป็นพระ
ต้องทำหน้าที่โปรดสัตว์ ญาติโยม
และสั่งสอนเทศนา
สอนญาติโยมทั่วสารทิศ”

ตอนที่ ๕

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์สู่ภาคตะวันออก

☺เรื่องเล่านำทาง

การธุดงค์ ตอนที่ ๕ การที่ออกธุดงค์นั้น เป็นกิจของสงฆ์สมควรที่จะปฏิบัติ พระที่ได้บวชมาในพระพุทธศาสนา เช่น **เมื่อบวชมาแล้ว จะต้องสวดมนต์ไหว้พระ ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ญาติโยม อยู่ปริวาสกรรม และออกธุดงควัตร**

อย่างไรก็ตาม การธุดงค์ตอนที่ ๕ สู่ภาคทิศตะวันออก เริ่มต้นตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร เดินทางมุ่งหน้าไป ผ่าน

ประตูน้ำ รังสิต และเดินทางไปบ้านนา จังหวัดนครนายก

การที่เดินธุดงค์นั้น จะต้องทำหน้าที่สวดมนต์ไหว้พระ แล้วได้บรรยายธรรมะสอนญาติโยม ทุกสถานที่ ที่ระหว่างเดินทางธุดงค์ ญาติโยมมีอะไรที่จะปรึกษาหารือ เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เราต้องใช้ความสามารถ ของพระที่จะชี้แจง บอกให้ญาติโยมว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"**

แต่การที่จะออกธุดงค์นั้น เราจะต้องพร้อมที่จะเดินทาง พร้อมที่จะแนะนำสั่งสอนญาติโยม พร้อมที่จะป้องกันอันตรายใด ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับพระ

เพราะการออกธุดงค์นั้น สมัยก่อนประมาณ ๔๐-๕๐ ปีนั้น บ้านช่องมีน้อย รถลาไม่มี ถนนหนทาง มีแต่ถนนลูกรัง

การเดินทางจึงรู้สึกว่า อาจจะเปลี่ยวและบ้านช่องจะอยู่กันห่าง ๆ ฉะนั้น กลางคืน จะปักกลดอยู่จะทำให้เงียบ สงบ

พระที่รักสงบ หรือชอบธรรมชาติ สมควรที่จะออกธุดงค์ทำหน้าที่ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **"เราเป็นพระต้องสันโดษ เราเป็นพระต้องทำหน้าที่โปรดสัตว์ ญาติโยม และสั่งสอนเทศนา สอนญาติโยมทั่วสารทิศ"**

การเดินทางไปนั้น พระไปหาสถานที่ที่วิเวก ไปหาสถานที่ที่สงบ ไปหาโมกขธรรมความรู้ ตามดินแดนทั่ว ๆ ไป ของเมืองไทย

☺ธุดงค์สู่ภาคตะวันออกต้องระวัง...ยาเบื่อ-ยาสั่ง

การธุดงค์ไปทางทิศตะวันออก มีการที่จะต้องระมัด ระวังเกี่ยวกับยาเบื่อ-ยาสั่ง เดรัจฉานวิชา ที่มีอยู่ในทิศตะวันออก จะ

เป็นเขมรก็ตาม หรือจะเป็นหมอที่ได้เรียนเกี่ยวกับเดรัจฉานวิชา หรือเกี่ยวกับเล่นของ ยาเบื่อ–ยาสั่ง

ดังนั้น มีอยู่ทั่ว ๆ ไป คนที่เล่นของเมื่อครบ ๗ วัน เขาจะต้องปล่อยของครั้งหนึ่ง ถ้าเขาไม่ปล่อย ของนั้นจะเข้าตัวเขา

เราเป็นพระ คิดว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เขาจะไม่ละ เขาจะลองของ ของเขาว่า พระธุดงค์ต้องแน่จริง

ออกเดินธุดงค์ทั่วสารทิศ ทุกสถานที่ ต้องมีของดี ไม่ว่าจะเป็นญาติโยมก็ตาม หรือจะเป็นคนทั่ว ๆ ไป พอเห็นพระธุดงค์ อยากจะขอของดี อยากจะมีพูดคุยด้วย อยากจะมาปรึกษาหารือ และส่วนใหญ่จะขอหวย

ฉะนั้น เราเป็นพระไม่สามารถที่จะให้เลขให้หวยได้ เราจะให้แต่ธรรมะ เพราะว่าไม่ใช่หน้าที่ของพระ ที่จะต้องไปใบ้หวย

สิ่งที่สำคัญ ก็คือ ต้องชี้แจง แนะนำ สั่งสอนญาติโยม **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** และสิ่งที่สำคัญขอให้รู้จักพระคุณของพ่อแม่ ให้รู้จักพระคุณของครูบาอาจารย์ ให้รู้จักว่าต้องอดทน ขยัน ประหยัด ทำมาหากิน เรื่องนี้ จะต้องพูดกับญาติโยมนี่ตามทางทั่ว ๆ ไป ตามกาลเวลา

ดังนั้น การหยุดพัก ก็พอถึงประมาณสัก ๑ ทุ่ม เราจะต้องดูที่เงียบสงบ ไปปักกลดใกล้บ้านก็ไม่ได้ ไปปักกลดในตลาดก็ไม่ได้ ไปปักกลดที่ชุมชนก็ไม่ได้ หรือปักกลดริมป่า หรือใกล้ป่า

การปักกลดนี่ พระธุดงค์จะต้องพร้อมที่จะต้องรับรู้ การไปทุกสถานที่ เราจะต้องบอกเล่า กับเจ้าป่า เจ้าเขา ลำเนาไพร หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่ต่าง ๆ ที่เราผ่าน

พระธุดงค์นั้น จะต้องไปกราบไหว้ ทุกสถานที่ระหว่างที่

เราเดินทางไป สมมุติว่า เราเดินทางไปใกล้ ๆ จังหวัดฉะเชิงเทรา เราต้องไปกราบไหว้หลวงพ่อโสธร เมื่อไปไหว้หลวงพ่อโสธรแล้วเราจะต้องเดินทางต่อไป

แล้วเส้นทางเราต้องถามญาติโยมตลอด ข้างหน้านี้ อีกกี่กิโลจะถึงไหน เขาเรียกหมู่บ้านอะไร และข้างหน้านี้ มีตลาดไหม เป็นป่าไหม มีหมู่บ้านหนาแน่นไหม เราพูดคุยกับญาติโยมเราต้องสอบถามตลอด ระหว่างที่เราเดินทางจะหารถ ที่จะวิ่งผ่านหรือรู้สึกว่า หายากมาก เพราะว่า ๔๐-๕๐ ปี รถวิ่งอยู่กลางถนนน้อยมาก

☺พระธุดงค์ต้อง...มีความมั่นคง

พระธุดงค์นั้น ต้องมีความมั่นคง ในตัวของพระธุดงค์ เช่น ต้องไม่กลัว ต้องกล้าหาญ ต้องมีความสามารถ ฯลฯ ญาติโยมจะถามเกี่ยวกับธรรมะ ต้องตอบได้ ถามเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ต้องตอบได้

และการไปของพระธุดงค์นั้น จะต้องสันโดษ มีฉันก็ฉัน ถ้าไม่มีไม่ต้องฉัน และต้องมีความอดทน อาจจะป่วย ถูกฝน ถูกแดด ถูกลม หรือหมายความเกี่ยวกับ พบกับบรรยากาศต่าง ๆ เกี่ยวกับการเดินทาง ประมาณ ๑ ปี ปีละ ๘-๙ เดือน

ฉะนั้น เราจะต้องดูแลตัวเอง และการเดินทางนั้น อยู่ในสภาพที่ที่พบบรรยากาศทุกสถานที่ เช่น ร้อนจัด หรือแล้งจัด ฯลฯ เราต้องทนได้ และพระธุดงค์การเดินทางไปนั้น ต้องพึ่งตัวเอง ต้องดูตัวเอง เพราะไปองค์เดียว ไม่มีใครที่จะดูแลเรา

สิ่งที่สำคัญ เราไปด้วยเมตตา ขอบารมี จากพระพุทธเจ้าปกปักษ์รักษา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดูแล คุ้มครอง

การธุดงค์นั้น ที่ได้ทำหน้าที่มากที่สุด เช่น จะสอนธรรมะเทศน์สอนญาติโยม สอบถามสารทุกข์สุขดิบ และให้ข้อคิดเห็น

ญาติโยมจะถามว่า เวลานี้จะมีความทุกข์แบบไหนอย่างไร เราต้องแก้ให้ตรงประเด็น และสิ่งสำคัญนั้น ญาติโยม ที่มาคุยนั้น อยากรู้ อยากทราบ เราต้องสอบถามว่า การเดินทางไปกี่เดือน ไปถึงไหน

พระธุดงค์การเดินทางนั้น จะไม่มีจุดหมายปลายทาง คือจะไปทุกสถานที่ ที่พระธุดงค์ไปได้ทั้งหมด

การเดินทางทิศตะวันออกในครั้งนี้ พอถึงอำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก จะต้องพบกับญาติโยม ทั้งสองฝากทาง และจะไปคุยกับญาติโยม โดยมากจะเป็นชาวไร่ ชาวสวน ส่วนใหญ่จะปลูกทุเรียน ลูกเงาะ และปลูกล่องกอง ฯลฯ เราจะเดินทางไปเรื่อย ๆ มุ่งหน้าไปเขาฉกรรจ์ มุ่งหน้าไปปราจีนบุรี และมุ่งหน้าไปทางอรัญประเทศ

พอเดินทางทั้งวัน พอเย็นขึ้นมา มืดเราได้ปักกลด เย็น ๆ ขึ้นมา ญาติโยมจะมาสนทนา คือ เป็นเขมรก็มี เป็นคนจีนก็มี เป็นคนลาวก็มี ฯลฯ มาปรึกษาหารือ เรื่องต่าง ๆ

การธุดงค์นั้น ไปหาโมกขธรรม ไปหาความรู้ และไปสัมผัสกับวิถีชีวิตของญาติโยม และอยู่ที่วิเวก เช่น อยู่ชายป่า อยู่ในป่า อยู่ใกล้ใต้ไม้ ฯลฯ

อันตรายนั้น สามารถที่เกิดขึ้นกับเรา ได้ตลอดเวลา ทุกนาที และญาติโยมนั้นมีความศรัทธาพระธุดงค์ ถือสันโดษ โดยมากจะอยู่ที่ไหน เวลาใด ปักกลด ญาติโยมชอบมาพูดคุยอยู่จำนวนมาก เอาน้ำปานะมาถวาย เอาตะเกียงมาให้ ส่วนมากพระธุดงค์ที่ไปนั้น ไม่ได้เตรียมพร้อมไปทุกเรื่อง การที่จะเตรียมพร้อม เช่น ยารักษาโรค ยาแก้หวัด ยาแก้ไขมาลาเรีย ไฟฉายไม่มี นาฬิกาไม่มี ฯลฯ และสิ่งที่สำคัญ คือ รองเท้าไม่ใส่

ฉันมื้อเดียว ฉันประมาณ ๑๐ โมงเช้า จนถึง ๑๑ โมงครึ่ง ฉันเสร็จล้างบาตร จึงเดินต่อทุกครั้งไป

☺อุปสรรค...ระหว่างการเดินธุดงค์

อย่างไรก็ตาม จะไปไกลขนาดไหน สุดแท้แต่แล้วแต่กาลเวลา ให้ทันเข้าพรรษาแล้วกัน ระหว่างใกล้กับเดือนสิงหาคมส่วนใหญ่จะพบกับฝนตลอด จะพบกับแดดร้อนตลอด และจะมีปัญหาอย่างไรก็สุดแท้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จะทำอย่างไงก็ได้ ต้องดูแลตัวเอง อย่าเจ็บไข้ได้ป่วย จะทำให้เรานั้น ไม่รู้ว่าจะไปหาหมอที่ไหน โดยมากจะอยู่ไกลหมอ

เราเดินธุดงค์เราจะอยู่ในป่า ไม่เคยเดินธุดงค์ในเมือง

เลย จะผ่านตลาด เราต้องเดินให้ผ่านตลาด การเดินธุดงค์นั้น ต้องสงบเสงี่ยมเจียมตัว อยู่ในอาการสงบ โยมถามคำ เราต้องตอบคำหนึ่ง จะไปยิ้มแย้มแจ่มใสกับใครก็ไม่ได้ เพราะอยู่แบบสงบ ๆ

การเดินทางเส้นทางของจังหวัดปราจีนบุรี ประมาณ ๔๐ กว่าปีนั้น ยังมีสิงสาราสัตว์ เพราะว่าจะมีป่ามากในปราจีนบุรี พอถึงปราจีนบุรี จะปักกลด ที่สี่แยก ใกล้ ๆ กับศาล ที่นั่นจะมีศาลศักดิ์สิทธิ์ แล้วซ้ายมือจะมีหน่วยงานทหาร

จะปักกลดไกลผู้คน ปักกลด ๑ คืน พอปักกลด ๑ คืน เช้าได้ออกบิณฑบาต พอแล้วก็กลับ พอมาถึงที่พัก ญาติโยมจะเอาข้าวปลาอาหาร ส่วนมากจะเป็นผลไม้ เพราะที่นั่นเป็นสวน จะทำอาชีพชาวสวน จึงเอาผลไม้มาถวาย ถวายเสร็จแล้วเรียบร้อย อาตมาได้เอาข้าวปลาอาหารใส่บาตร ฉันอยู่ประมาณ ๓๒ คำ

เสร็จเรียบร้อยแล้ว สิ่งของนั้น ๆ จะขออนุญาต เพราะโดยมากนี่ ญาติโยมจะมากันเยอะ ได้เอาอาหารมาเยอะ เราก็ตักใส่บาตรให้ทั่ว อย่างละหนึ่งช้อน เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเสกให้ญาติโยมให้เป็นทานเป็นว่าน เป็นยา และญาติโยมได้แบ่งกันไป

นอกจากนี้ ถ้ามีสุนัขมา เราแบ่งให้สุนัข ถ้าอยู่ใกล้คลอง เราสมควรที่จะว่านให้ปลา ถ้าอยู่ในป่า กองให้มดกิน เราต้องมีแต่เมตตา

การที่พระเป็นพระธุดงค์นั้น เช่น ต้องมีความอดทน หนักแน่น บึกบึน ต่อสู้ และแข็งแกร่ง จึงไม่ท้อแท้เลย การที่ไปองค์เดียวนั้น เราต้องรับผิดชอบ ตัวของเรานี่มากที่สุด

ไปนี้จะเจออะไร ไปนี้จะพบอะไร หมายความว่า จะมีปัญหาอะไรแบบไหน จะถูกฝน แล้วจะไปหลบอยู่ตรงไหน แดดร้อนมาก ๆ จะหาที่พักตรงไหน และการที่จะไปพักจะไม่เข้าไปในตลาด จะไม่เข้าไปในฝูงคนที่มาก ๆ หรือจะไม่ไปยืนคุยกับใคร คือ ต้องเป็นระเบียบเรียบร้อย ในการที่เราจะเดินทาง

ช่วงที่อยู่ปราจีนบุรี จะขึ้นไปกราบไหว้ หลวงพ่อเคน วัดถ้ำเขาอีโต้ กราบไหว้เสร็จเรียบร้อย เดินทางต่อไปที่เขาฉกรรจ์ วังน้ำเย็น พอไปถึงแล้ว จึงจะหาที่พัก

เพราะการเดินทางนี่ วันหนึ่งจะเดินทางประมาณ ๖๐ กว่ากิโลต่อวัน ถ้านับกิโลจะไม่ต่ำกว่า ๖๐ กิโล สุดแท้แต่ว่า อยู่ที่ทางนั้นเปลี่ยวหรือไม่เปลี่ยว เราต้องหาให้ใกล้ บางทีเดินถึงสามทุ่ม เที่ยงคืนก็มี เพราะถ้าเราจะปักกลดอยู่ในป่า เนื่องจากสิงสาราสัตว์สมัยก่อน จะได้ยินเสียงเดิน เสียงเก้ง เสียงหมูป่า ฯลฯ ที่เขาร้อง

ดังนั้น เราจะต้องให้พ้นสิงสาราสัตว์ และอยู่ให้ใกล้บ้านโยมที่สุด การที่อยู่ใกล้แต่ไม่ต่ำกว่า ๔–๕ กิโล ได้มองเห็นไฟฟ้าญาติโยมกะคะเนดูประมาณนี่ แล้วเราหาต้นไม้เหมาะสม ที่อยู่กลางทุ่ง โดยมากที่จะพบ ต้นยาง ต้นสะตือ ต้นกระทุ่ม ต้นมะข้ามเทศ ฯลฯ

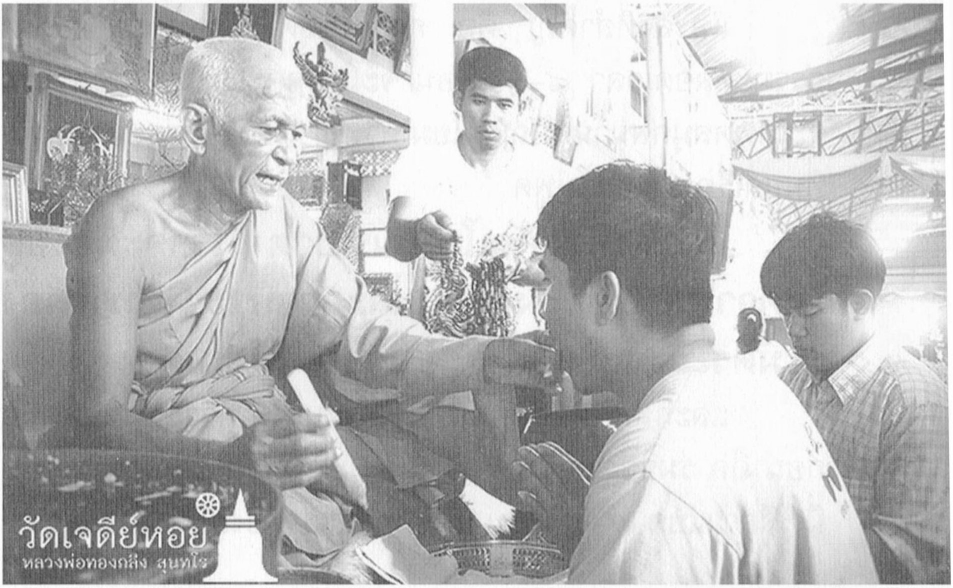
สถานที่นั้น ๆ เราต้องหาที่เหมาะสม เช่น ไม่มีใครมารบกวนเรา และเราไม่ปักกลดในสถานที่คนผ่าน ถ้าญาติโยมไปหาเรา ต้องศรัทธาจริง ๆ และหาที่โล่ง ๆ แล้วปักกลด

☺นาทีชีวิต...ช่วยเหลือโยมผูกคอตายได้ทันเวลา

อย่างไรก็ตาม การเดินทางนั้น เราต้องพร้อม ที่จะช่วยญาติโยมที่มีความเดือดร้อน เช่น ระหว่างที่เดินทางไปกลางวัน จะมีคนผูกคอตาย ห้อยอยู่ที่ต้นกระทุ่ม แถว ๆ วังน้ำเย็น ผูกที่ต้นมะม่วง ผูกที่ต้นสะตือบ้าง ฯลฯ

ฉะนั้น เราเห็นปับ เราต้องตัดสินใจ เพราะว่าเราจะมีขวานอยู่เล่มหนึ่งไว้สำหรับตอกกลด เราต้องหาช่องทาง หาฟางก็ได้หนุน หรือจะหาหญ้าหนุนเอาไว้ แล้วเราได้ตัดเชือก ได้มีโอกาสช่วยคนผูกคอ รู้สึกว่าหลายคน เช่น ได้ช่วยคนที่บางปะหัน, ได้ช่วยคนที่วังน้ำเย็น ฯลฯ

คนที่ผูกคอตาย เราเดินไป เอ๊ะ ! ทำไมอะไร ห้อยต่องแต่ง ๆ เราตัดสินใจเลย โดยมากรอด และส่วนใหญ่คนที่ผูกไม่มีผู้ชาย เป็นผู้หญิงทั้งหมด และหาที่อบอุ่น หาอะไรลองพื้น

แล้วตัดเชือกทันที เราจะไปจับ ไปอุ้มก็ไม่ได้ การช่วยคนพระธุดงค์ ต้องพร้อม แล้วต้องระมัดระวังตลอดเวลา

เช่น บ้านนา นครนายก น้ำตกสาริกา น้ำตกนางรอง หรือไปเข้าเขตอรัญประเทศ คือ แถวนั้น จะมียาเบื่อ-ยาสั่ง ชุกชุ่มมาก ๆ เราเป็นพระ ไม่เป็นไรหรอก โยมไม่ทำอะไร น้ำจะคาแก้วไม่ได้ จะคากาไม่ได้ ต้องเททิ้งให้หมด ระหว่างที่เราไปบิณฑบาต ระหว่างที่เราอยู่ อย่าพลาดสายตา ใครจะประเคนกาแฟ โอวัลติน ประเคนอะไรก็ตาม ต้องดูเสียก่อน

การป้องกัน ก็คือ เราจะมีตะเกียบ งาช้าง ถ้างาช้างกระเด็น จะป้องกัน งาช้างที่ตกมัน แล้วเขาก็ขวิดต้นไม้หรือกระเด็น เราไปพบมา มาเก็บไว้ป้องกันอันตรายตัวเรา

☺ธุดงค์...จะไม่พูดสิ่งเหลวไหล

และสิ่งที่สำคัญ คือ การที่ไปธุดงค์โดยมากนี่ จะพูดธรรมะตลอดเวลา ๘-๙ เดือน จะไม่พูดอะไรหรือสิ่งเหลวไหล จะไม่พูดสนุกสนานกับญาติโยม หรือญาติโยมจะสอบถามอะไรที่นอกเรื่อง เราจะไม่พูด

แล้วสิ่งที่สำคัญไปบิณฑบาต เราจะต้องอยู่ในความสงบ เคร่งครัด และการที่จะเดินทางต้องระมัดระวัง แต่งตัวให้เรียบร้อย คือ ห่มดอง

และกลดสมัยก่อนนั้น จะต้องแบกไป การแบกกลดสมัยก่อน คือ ร่มของแม่ค้าของเรานี่เอง เราต้องใช้เวลาที่จะแบกไปนี่ รู้สึกว่าแบก ๗-๘ เดือน มันหนักอยู่ เราต้องเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ

“...สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เราเป็นพระธุดงค์ จะไม่กังวลใด ๆ ทั้งสิ้นที่อยู่ข้างหลัง เมื่อออกจากวัดแล้วจะไม่กังวลว่าจะต้องเป็นห่วง เราจะต้องถือมั่นที่สุด...”

ดังนั้น การเดินธุดงค์ เราจะต้องหาสถานที่ ที่เหมาะสม การเดินไปเหนื่อย เราต้องหาสถานที่เงียบ ๆ พัก แต่ญาติโยมนี่เขาสนใจกับพระธุดงค์มาก ไม่ว่าจะขับมอเตอร์ไซด์ มาเห็นพระเขาเดินหน้าไปแล้ว เขาจะจอดมอเตอร์ไซด์ วกหน้ากลับ เขาไปหาร้านค้า ไปซื้อโอเลี้ยง ไปซื้อน้ำส้มบ้าง น้ำแดงบ้าง มาถวายกับพระ และเขากราบและพูดคุย ส่วนใหญ่จะเป็นโยมชาวไร่ชาวสวน แต่เขาชอบมาคุย

☺ธุดงค์...ไม่รับปัจจัย ฉันข้าวมื้อเดียว

บางทีขอของดีบ้าง แต่โดยมากนี่ อาตมาจะไม่ติดไปพร้อมกับไม่รับปัจจัย ฉันข้าวมื้อเดียว นอนป่าเป็นวัตร จะไม่นอนตามบ้าน จะไม่ค้างตามบ้าน จะไม่ปักกลดที่วัด บางทีนี่กลางวัน ผ่านไปก็เห็นวัด ได้พักผ่อนสักพักหนึ่ง แล้วญาติโยมเขาจะเอาน้ำชา อะไร มาถวาย พอฉันเสร็จได้เดินทางต่อ

เพราะฉะนั้น การเดินทางมีจุดมุ่งหมายปลายทาง ไปทิศตะวันออก เราไปให้สุด ปักกลดไปทุกสถานที่ ไปถึงอรัญประเทศ

ไปโคกสูง ท่าสะแบง คลองลึก แล้วจะผ่านโรงเกลือ แล้วคุยกับญาติโยม แถวชายแดน พอคุยกันเสร็จเรียบร้อย หาที่ปักกลดไกล ๆ หน่อย นอกจากนี้ ญาติโยมได้มาคุยด้วยตอนเย็น ตื่นเช้าขึ้นมา เราเดินทางเข้าอรัญประเทศ วกกลับ ที่จะไปสวนส้ม มีเส้นทางที่จะเดินทางไปจันทบุรี ไปทางเขาสอยดาว ไปสวนส้มนี่มันอยู่ไกลเขมร ที่เขาทำเฟอร์นิเจอร์ไม้เป็นจำนวนมาก

พอคุยกับญาติเสร็จ ได้สอบถามการไปในครั้งนี้ ก็คือต้องหาที่สงบ สำหรับสวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติธรรม และการที่จะจำวัดรู้สึกว่า น้อยมาก ๆ เพราะว่าสมัยก่อนนั้น กลดแขวนไม่มี มีแต่กลดปัก การที่ปักนี่ จะต้องป้องกันสัตว์ทุกชนิด ไม่ให้สิงสาราสัตว์ เช่น ตะขาบ แมงป่อง หรือเสือสาง นางไม้ ฯลฯ มารบกวนเรา และเราจะต้องดูสถานที่เหมาะสมแล้วจึงปัก

เมื่อปักเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะปฏิบัติธรรม การปฏิบัตินั้น การจำวัดรู้สึกน้อย คืน ๆ หนึ่ง ก็น่าจะ ๒ ชั่วโมง นอกจากนั้น จะนั่งสมาธิตลอด สวดมนต์ตลอด และอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร สัมภเวสี ผีไม่มีญาติ ฯลฯ

แล้วสิ่งที่สำคัญที่สุด บางทีนี่กำลังเดินทาง โดยมากญาติโยมจะนิมนต์ พระอาจารย์คะ พระอาจารย์ครับ ขอนิมนต์ก่อนครับ นิมนต์พักก่อน ตอนนี้แดดร้อน นิมนต์เสร็จเรียบร้อยโยมจะไปซื้อน้ำส้มมาถวาย โอเลี้ยงมาถวาย

อาตมาได้ฉลองศรัทธา เสร็จเรียบร้อยแล้ว เราให้พรกับญาติโยม แล้วให้ญาติโยมเดินทางปลอดภัย จะทำอะไรจงประสบความสำเร็จ แล้วจะบอกว่า อาตมาขอลาโยมไปก่อนนะ และเดินทางต่อ

“...การเป็นพระธุดงค์นั้น มีคุณสมบัติ คือ ต้องหนักแน่น ต้องอดทน จะต้องพบกับบรรยากาศทุกสถานที่ที่เราผ่านไป เราต้องรับได้หมด ต้องใช้ความสามารถของตัวเอง...”

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เราเป็นพระธุดงค์ จะไม่กังวลใด ๆ ทั้งสิ้น ที่อยู่ข้างหลัง เมื่อออกจากวัดแล้ว จะไม่กังวลว่าจะต้องเป็นห่วง เราจะต้องถือมั่นที่สุด

และขอถวายชีวิตว่า ปัญหาจะเกิดขึ้น เหตุใดอย่างไร ข้างหน้า เราจะต้องแก้ไข และสิ่งที่สำคัญจะต้องอยู่ในความสงบ ไม่หงุดหงิดกับโยม หมายความว่า คุยกับโยมก็คุยกับโยมไป ถามแบบไหนก็ตอบแบบนั้น จะไปพูดเล่นหรือโน้นนี่กับโยมไม่ได้เด็ดขาด คือ ต้องสำรวมกาย วาจา ให้เรียบร้อย การแต่งตัวต้องให้เรียบร้อย

แล้วการที่เดินทางทุกสถานที่ เราได้สัมผัส เช่น กับหมู่บ้าน กับญาติโยม หมายความว่า หลายภาษา วัฒนธรรม บางทีพบกับคนอิสลาม บางทีพบกับคนคริสต์ คือพบได้กับทุกคนที่มาคุย บางทีได้รายงานตัว กระผมเป็นคนอิสลามครับ หมู่บ้านนี้เป็นอิสลาม แต่ผมอยากจะคุยกับท่านอาจารย์ครับ

☺พระธุดงค์ต้องถือ...สัจจะอย่างเคร่งครัด

แล้วอาตมาจึงสอบถามว่า โยม ! ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี ดีหรือไม่ดี มันอยู่ที่บุคคล จะดีจะชั่วอยู่การกระทำ **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** อยู่ที่การกระทำและคุยกับญาติโยมไป

ฉะนั้น เราจะมิตรกับญาติโยมกับทุกคน สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่พระธุดงค์จะต้องทำ คือ ต้องถือสัจจะ เขาจะถวายปัจจัย เราจะไม่รับ ถวายบุหรี่ อาตมาจะบอกว่าอาตมาไม่สูบ จะนิมนต์ไปบ้าน จะเข้าไปไม่ได้ ท่านอาจารย์คะ ขอไปพรมน้ำมนต์ให้หน่อย ขอน้ำมนต์ โยมตักน้ำมา อาตมาจะทำให้ได้ แต่จะให้เข้าไปในบ้าน ไปทำโน้นทำนี้ ไม่ได้เลย เพราะเราไม่ใช่พระบ้าน

เราเป็นพระป่า พระป่าต้องเดินป่าอย่างเดียว แต่เราต้องชี้แจง โยม ! อาตมานี่มาธุดงค์ ไม่สามารถที่จะเข้าไปในบ้านโยมได้ เพราะว่ากิจของสงฆ์ คือ ต้องอยู่ป่า ต้องอยู่ป่าอย่างเดียว เดินป่า จึงต้องเดินป่าอย่างเดียว

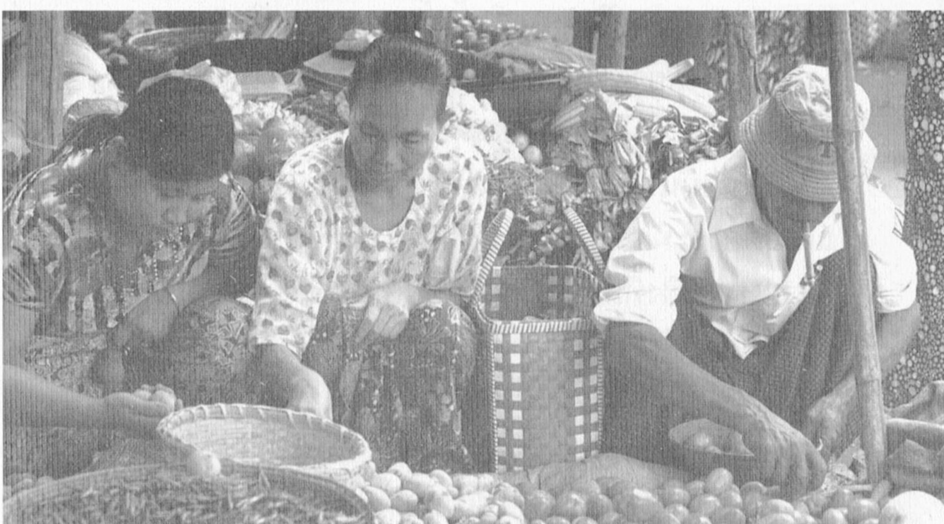
การที่เดินธุดงค์นั้น เราจะมุ่งหน้า และสำคัญที่สุด เราจะไม่คิดถึงเกี่ยวกับปัจจัย จะไม่เกี่ยว...และไม่คิดถึงเลยว่า ไปในครั้งนี้จะต้องรับปัจจัยจากญาติโยมคนนั้นคนนี้ คิดไม่ได้เลย มีอย่างเดียว ฉันมื้อเดียว และเดินทางต่อไป

สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การให้ธรรมะกับญาติโยม ในฐานะที่เกิดมา ศาสนาพุทธต้องเข้าใจว่า หน้าที่ของคุณโยม ครอบครัวของคุณโยม จะต้องทำหน้าที่

อย่างไร แบบไหน เราต้องชี้แจงให้ญาติโยม กับญาติโยมทุกสถานที่ ที่เดินทางไป

การเดินทางกลับมาจากชายแดน คือ เขตของอรัญประเทศ เสร็จแล้วเดินทางวนไปสวนส้ม และเข้าไปทางเขาสอยดาว แล้วพบกับญาติโยมในเขตเมืองจันทร์ พร้อมกับได้พบกับคนมอญ ในเขตบ่อไร่ หนองบอน คือ คนมอญจากสังขละบุรี (จ.กาญจนบุรี) จะไปขุดพลอยอยู่ที่นั่น พอไปถึงญาติโยมจะพูดภาษามอญ และคุยกับญาติโยม ๑ คืน

ส่วนใหญ่ญาติโยม ที่ไปทำมาหากินจะมีความเสี่ยง บางทีรุกล้ำไปในเขตเขมร ไปถูกระเบิด ขาขาด แขนขาด บางทีเป็นแผลหมดทั้งตัว คือ ไปขุดแล้วถูกระเบิด เขาวางเอาไว้ เพราะนั้น คนมอญที่มาจากสังขละบุรี ไปขุดพลอย ส่วนใหญ่วัน ๆ หนึ่ง ได้ไม่กี่เม็ด เม็ดเล็ก ๆ แล้วก็เอามาให้ดู จากนั้น ได้พูดคุยสอบถามว่า...

โยมมาจากไหน ? ท่านอาจารย์มาจากไหน ? เป็นคนมอญใช่ไหม ? สอบถามคุยกัน เมื่อถึงเวลาเช้าขึ้นมา ส่วนใหญ่คนมอญจะศรัทธาพระ จะเอาข้าวปลาอาหารเท่าที่มี ผลไม้เท่าที่มี บางทีญาติโยมบางคนจะถามว่า...ท่านอาจารย์คะ ท่านอาจารย์ครับ เจ็บไข้ได้ป่วยไหม ? ซื้อยาหม่องมาถวาย ซื้อยาแก้ปวดมาถวาย บางทีถวายยาธาตุ คือ โดยมากเขาเป็นห่วงเพราะว่าไปรูปเดียว

อย่างไรก็ดี **การเป็นพระธุดงค์นั้น มีคุณสมบัติ คือ ต้องหนักแน่น ต้องอดทน จะต้องพบกับบรรยากาศทุกสถานที่ที่เราผ่านไป เราต้องรับได้หมด ต้องใช้ความสามารถของตัวเอง**

เวลาการเดินทางไปนี่ เราต้องหาช่องทางก่อนเลยว่าพักตามศาลาข้างทาง หรือบางทีอาศัยป้อมตำรวจ เพราะเราไปถูกฝนแน่นอน จึงอาศัยเจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วเขาจะมาคุยด้วยสอบถาม และจะไม่ค้นอะไรทั้งนั้น เพราะเราไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ มีย่าม ใส่ยา มีบาตร และมีสิ่งของที่ใช้ ไม่มากนัก โดยมากจะไม่เอาของหนัก ๆ ไป พูดคุยเสร็จเราจึงเดินทางต่อ

ดังนั้น พระธุดงค์นั้น จะพบกับปัญหาเกี่ยวกับถูกฝน ถูกแดด ต้องระมัดระวัง ถ้าเราเห็นว่า...ไม่ดีต้องทานยากันไว้เลย

และสิ่งที่สำคัญ ญาติโยมต่างถิ่น ต่างสถานที่ จะมีอะไรข้องใจเกี่ยวกับการเจ็บไข้ได้ป่วย เราชี้แนะไปว่า สมควรจะทานยาโน้น ยานี้ ถ้าญาติโยมหายาไม่ได้ ถ้ามีโอกาสเข้าพรรษา ก็ขอให้คุณโยมแวะไปที่วัด อาตมาจะจัดให้ แต่มาอย่างนี้ เอายามาไม่ได้ แต่อะไรที่หาได้ ไปเก็บยา เดี๋ยวจะบอกให้

☺ช่วยเหลือโยม...ให้รอดจากความตาย

แต่ที่ไปพบ เช่น ถูกไม้ทับกลางทางเขาหามออกมา ให้ท่านอาจารย์นี่ ช่วยเป่าให้ที อาตมาหาช่องทาง เราจะหาก็หาไม่ได้ ต้องเอาขวานน้อยที่ติดไปนั้น ตัดสบง บางทีตัดไปครึ่งตัว แล้วตัดกิ่งไผ่ เพื่อต้องการเข้าเฝือกให้โยมไปก่อน แล้วให้โยมหามะพร้าวแก่ มาจำนวน ๓ ลูก เคี้ยวเป็นน้ำมันมะพร้าวขอไพร เคี้ยวไพร ทำน้ำมันว่านรักษาโยม ถูกน้ำร้อนก็ตาม ถูกไม้ทับก็ตาม ถูกงูกัดก็ตาม เราจะต้องแก้ไขให้โยมไปก่อน ถ้างูกัด ให้เขาหาเสลดพังพอนตัวผู้ตัวเมียมาตำ แล้วเอาเหล้า ๔๐ หรือเหล้า ๒๘ ใส่ ใส่เสร็จแล้ว ให้กินซะหนึ่งถ้วย กากมันก็นำมาฟอก แล้วบอกกับโยมว่า โยมที่ถูกงูกัด โยมเห็นงูไหม เห็นคะไปรื้อกองมัน แล้วเจอลูกงูเง่า

จากนั้น ไปหาแหนบมา แล้วเอาแหนบไปดึงเหล็กมาเพราะว่างูที่มีพิษนั้น เวลากัดนี่ จะทิ้งเคี้ยวเลย เราจะต้องดึงออกมา และบอกโยมไปหามะนาว ๔ ลูก ๒ ลูกล้างแผล ล้างแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว นำมะนาวมาผ่า ๒ ผ่า ๔ ผ่า ๘ ผ่า ๑๖ ผสมจิ้มกับเกลือ แล้วทาน เอาเสลดพังพอนตัวผู้ตัวเมียมาตำรวมกัน จากนั้น เอาเหล้าใส่ไปครึ่งแก้ว เสร็จแล้วก็บิดคั้นออกมาให้กิน กินแล้วจะอ้วก โยม ! มีเชือกกล้วยไหม เราก็เอาเชือกกล้วยผูก เอ้า ! โยม ขอให้โยมไปหาหมอนะ มันจะทำให้ทันเหตุการณ์ เพราะว่าญาติโยมที่มีปัญหา โดยมากเพราะว่าไกลหมอ ไกลหมู่บ้าน ก่อนจะถึงโรงพยาบาลเราต้องแก้ไขให้ก่อน

แต่ที่พูดมาทั้งหมดนี่ ไม่มีตายสักคนเดียว ผ่านหมด เราต้องเข้าใจ เราต้องแก้ไขก่อน เอาเชือกกล้วยแห้ง ๆ แช่น้ำ แล้ว

ผูกใกล้ ๆ กับ แผล และให้โยมเดินทาง แล้วบอกกับโยมว่า อย่าให้คนถูกงูกัด อย่าให้นอนนะ นอนไม่ได้ เพราะนอนแล้วมันจะไปเลย ให้นั่ง นั่งเสร็จแล้ว กล่าวคือ คนไข้มีอาการคล้าย ๆ คนง่วง เพราะพิษมันขึ้น แล้วเราทานมะนาวไป พิษมันจะไปบีบหัวใจ มะนาวกับเกลือนี้ ทานไป ๑๔ ชิ้น

ฉะนั้น **การป้องกัน กล่าวคือ พระธุดงค์ต้องรอบรู้ เราจะต้องทำอะไร ต้องช่วยโยมได้ทุกอย่าง ระหว่างที่เดินทาง จะพบอะไรก็สุดแท้ เราจะต้องมีความสามารถเต็มที่ถ้าไม่มีความสามารถอย่าไปดีกว่า เพราะทำอะไรไม่ได้ ช่วยเขาไม่ได้ เขาถามอะไรก็ตอบไม่ได้ ดังนั้น ต้องมีความพร้อม**

การเดินธุดงค์ไปถึงจังหวัดจันทบุรี เสร็จแล้วเดินอ้อมไปทางเกาะกง แล้วเดินทางกลับ ปักกลด ๑ คืน ได้เดินทางอ้อมมาทางสวนจันท์ และเดินทางมาระยอง เพื่อจะมาพักที่วัดสุขไพรวัน ของพระครูเตรียง และมาที่วัดเขาพระพุทธบาท บ่อทอง

การเดินทางนี่ เราจะอ้อม เมื่อเข้าระยอง จะเข้าศรีราชา จากศรีราชา แล้วไปอ้อมมาฉะเชิงเทรา จากฉะเชิงเทราเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราวนอยู่แถว ๆ นั้น

กล่าวคือ มันจะมีป่าเยอะสมัยก่อน สมัยนี้ไปที่ไหนจะเห็นผู้คน สมัยก่อนเดินไปเห็นคนไม่กี่คน เช่น ไม่มีบ้าน ป่ายังทึบอยู่ ถนนหนทางมีแต่ลูกรัง และสิ่งที่สำคัญคือ เท้านี่ วัน ๆ หนึ่งจะพบกับลูกรัง ถ้าแดดร้อนจัด ๆ เราก็จะเดินที่ลูกรังไม่ได้ มันเจ็บขา ต้องเดินนอกถนน เดินเลียบไปข้าง ๆ ถนน เดินหญ้าบ้างบางทีลัดท้องนาบ้าง

☺ธุดงค์...พบกับโมกขธรรม

ฉะนั้น การออกธุดงค์ในครั้งนี้ อาตมามีโอกาสได้พบกับโมกขธรรม คือ

๑) **อยู่กับความสงบ**

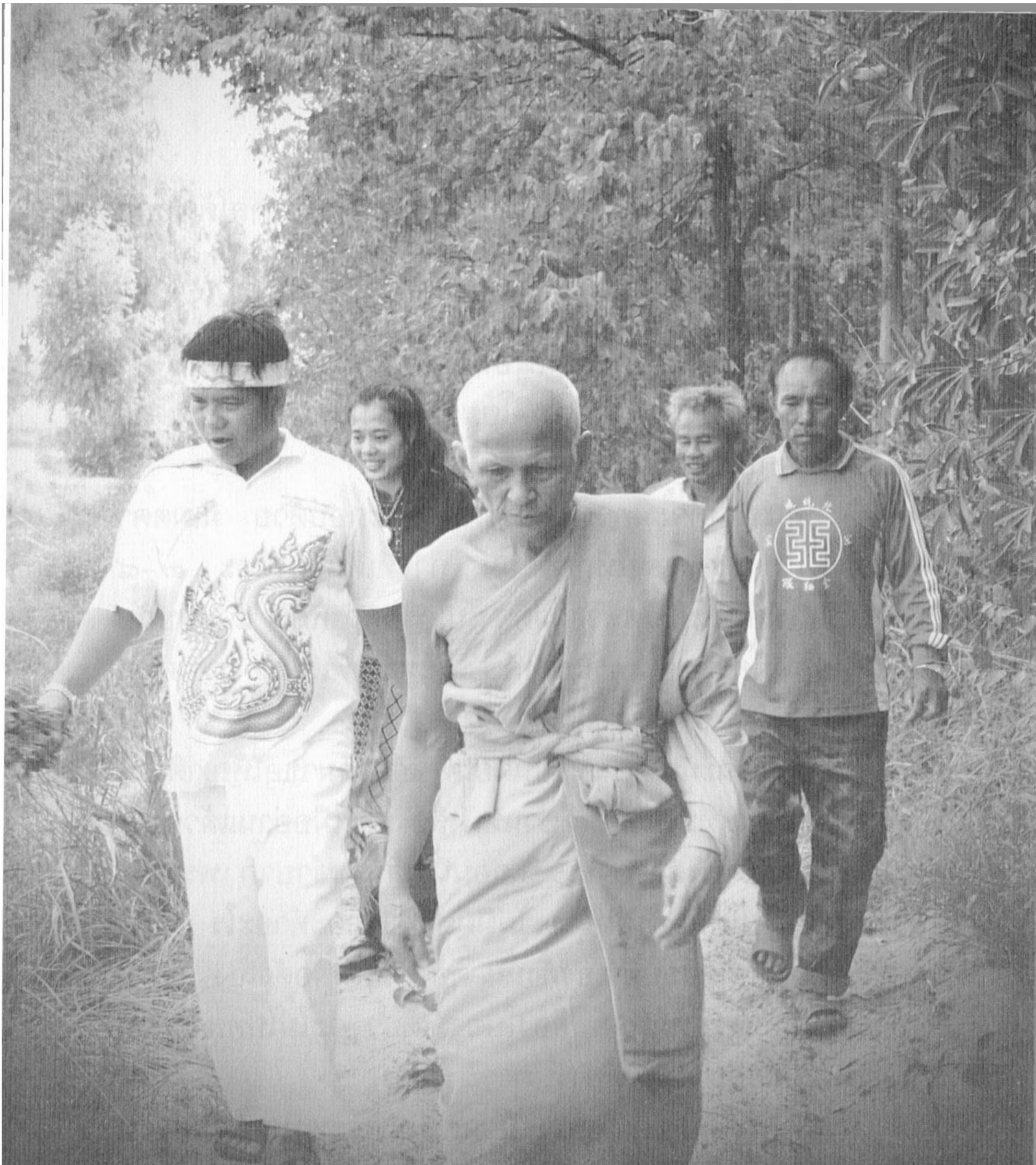
๒) **เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น**

๓) **เราให้ธรรมะกับญาติโยม** ที่มีความประสงค์จะปราศรัยหรือจะคุยกับพระ

พระธุดงค์จะมีความสามารถ ประกอบด้วย มีเมตตาธรรม เราจะได้ชี้แจงให้ญาติโยม การที่เดินทางปีละ ๗-๘ เดือนนี้ ไม่ต้องไปปวดหัว ไม่ต้องไปเครียดกับใคร และพบกับญาติโยมที่มีศรัทธาในพระธุดงค์ ระหว่างที่เดินทางธุดงค์ทุกสถานที่

เพราะฉะนั้น ตอนนี้ เป็นตอนที่ ๕ อาตมาขอให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน ที่มีโอกาสได้อ่านหนังสือ และเมื่ออ่านแล้วจะได้เข้าใจว่า พระธุดงค์ ๔๐-๕๐ ปี ก่อนนี้ แสนจะลำบาก เพราะว่าจะเดินทางไปไหน ก็รู้สึกว่าจะไม่มีผู้คน แล้วจะทำอะไร จะคิดอะไร ต้องรับผิดชอบตัวเองทั้งนั้น ต้องช่วยเหลือตัวเอง เพราะการธุดงค์นั้น ที่ให้ดีที่สุด ต้องไปองค์เดียว จะไม่ไปหลายองค์ การที่ไปหลายองค์นั้น ต้องรับภาระ ธุระ

ท้ายที่สุดนี้ **ขอบุญบารมีจากคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกทั้งหลาย จงปกปักษ์รักษาคุ้มครอง ให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน ขอให้จงมีแต่ความสุข ความเจริญ ทั้งภพนี้ และภพหน้า ตลอดกาลนานเทอญ ขอเจริญพร.**

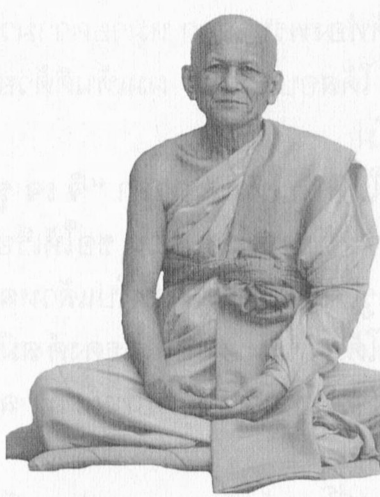

อาตมามีโอกาสได้พบกับโมกขธรรม คือ

๑) อยู่กับความสงบ

๒) เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น

๓) เราให้ธรรมะกับญาติโยม

ตอนที่ ๖

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์สู่ภาคตะวันตก

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนนี้เป็นตอนที่ ๖ เดินทางสู่ภาคทิศตะวันตก ได้มุ่งหน้าเดินธุดงค์ตั้งแต่วัดชินวรารามวรวิหาร มาตามเส้นทางอำเภอลาดหลุมแก้ว มาปักกลดที่ป่าช้า วัดโบสถ์แก้วเกสร ที่เป็นป่าช้าฝังศพ

จำวัดปักกลดอยู่ที่ใต้ต้นก้ามปูใหญ่ ได้พบกับเจ้าอาวาสชื่อว่าพระครูเติม ได้บอกว่า ผมจะให้พระคาถากับท่าน สักหนึ่ง

บทเวลาจะจำวัด ให้ท่องพระคาถา หมายความว่า สิงสาราสัตว์และมดจะได้ไม่กัด ได้สอบถามว่า ผมเห็นดีด้วยกับท่าน ที่เดินธุดงค์ในครั้งนี้หรือไม่

ดังนั้น จำไว้ให้ดี จะให้พระถาคา **"จิ เจ รุ นิ, จิ เจ รุ นิ, จิ เจ รุ นิ."*** บอกว่า ถ้ามดมารบกวน ขอให้เรียกลงรู

บัดนี้ พระครูเติม ได้มรณภาพไปแล้วหลาย ๑๐ ปี แต่พระคาถานั้น ยังจำได้อยู่ ระหว่างที่เดินธุดงค์ สมัยเมื่อประมาณ ๔๐ กว่าปี เส้นทางของถนนจังหวัดปทุมธานี ลาดยางไม่มีเลย มีแต่ถนนลูกรัง

ได้ปักกลดอยู่ที่โบสถ์แก้วเกสร อยู่ ๑ คืน ได้พูดคุยกับญาติโยม ชาวตลาดมาคุยด้วย เมื่อญาติโยมคุยแล้ว เดินทางกลับ

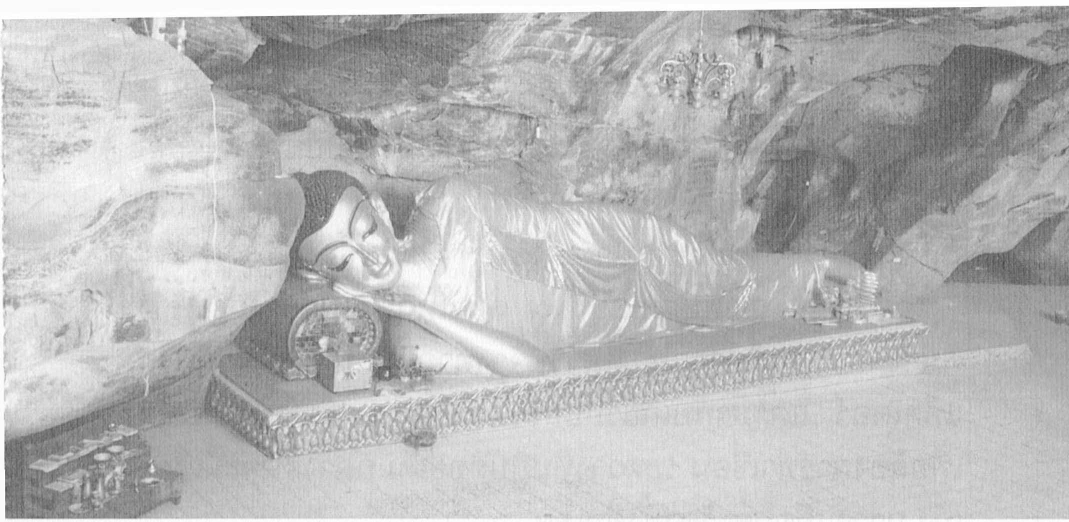
จำวัดหนึ่งคืน ออกบิณฑบาต ฉันข้าวเช้าเสร็จเรียบร้อยออกเดินทางต่อ

การเดินทางต่อนั้นมุ่งหน้าจะไปเมืองกาญจนบุรี และจะไปถ้ำองจุ ได้เดินทางผ่านบางเลน พอถึงบางเลน หาที่เหมาะสมแล้วปักกลดอีกหนึ่งคืน

พอปักกลดหนึ่งเสร็จ ได้คุยกับญาติโยมที่มาคุยด้วย จากนั้นปรึกษาหารือ สอบถาม แล้วมีญาติโยม มาคุยเป็นจำนวนมาก แล้วมีญาติโยมที่บางเลนนิมนต์ไปที่โรงเรียนลานกระทุ่ม ไปปักกลดที่ลานกระทุ่ม ๑ คืน ได้พูดคุยกับชาวตลาดลานกระทุ่ม

เมื่อได้พูดคุยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เดินทางไปกำแพงแสน

* ที่มาของ จิ เจ รุ นิ : จิ หมายถึง จิต, เจ : เจตสิก หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมจิต, รุ : รูป หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้น (ผัสสะ) เรียกว่า รูป, นิ : นิพพาน คือความดับภพ)

พอถึงกำแพงแสน ปักกลดอีก ๑ คืน ก็เดินทางไปถึงพระแท่นดงรัง ปักกลด ๑ คืน และไปกราบไหว้พระแท่นดงรัง

กราบไหว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ออกเดินทางผ่านถนนใหญ่ เพื่อมุ่งหน้าที่จะไปที่อำเภอศรีสวัสดิ์ เพราะความมุ่งหวังว่า จะเดินทางไปถ้ำองจุ

☺ปฏิบัติธรรม...ที่ถ้ำองจุ

เพราะถ้ำองจุนี้ ญาติโยมได้บอกว่า ไม่มีพระ และเป็นถ้ำที่สวย แล้วพระธุดงค์ส่วนใหญ่จะปฏิบัติอยู่นั่น ๕ วัน ๗ วัน ๑๐ วัน แล้วออกเดินทางต่อ

เพราะว่า อำเภอศรีสวัสดิ์นั้น รู้สึกว่า เมื่อประมาณ ๔๐ ปี สิงสาราสัตว์มาก เป็นป่าดงดิบ การเดินทางต้องระมัดระวัง ระหว่างที่เดินทางไปถึงเขตเมืองกาญจนบุรี ตอนนั้น ก็มีทาง ข้าราชการหรือทางรัฐบาลกำลังทำเขื่อนเจ้าเณร

ระหว่างนั้น จะมีป่าที่หนาแน่น หรือต้นไม้ทึบมาก ๆ ทางการได้เอากอไผ่ออก ทำถนนหนทาง เพื่อจะกั้นและทำเขื่อน

ช่วงนั้น ได้ออกจากพระแท่นดงรัง จึงไปปักกลดที่น้ำตกเอราวัณ ได้พักสัก ๒ คืน กลางคืนเนี่ย ระหว่างที่จำวัด ได้ยินเสียงเก้ง กวาง หมูป่า ไก่ป่า อยู่รอบ ๆ ตัวเรา

ฉะนั้น ญาติโยมที่อยู่ที่นั่น ส่วนใหญ่จะเป็นช่างก่อสร้างที่มาจากสถานที่ต่าง ๆ ที่มารับจ้างทำถนนหนทาง มากับรถแท็คเตอร์ และมากับเกี่ยวกับกรรมกร ที่จะมาถางป่า ตัดไม้เพื่อต้องการทำเขื่อน ระหว่างที่ปฏิบัติอยู่นั้น กลางคืนจะมีเสียงเก้ง กวาง เกือบจะร้องทั้งคืนเลย

การเดินทางตั้งแต่วัดชินวราราม จนถึงเขื่อนเจ้าเณร ใช้เวลาประมาณ ๑๕ วัน หยุดบ้าง พักบ้าง เพราะการเดินทางที่พูดมานี้ จะขึ้นเขาตลอดเลย พอเข้าเขตเมืองกาญจนบุรี ก็จะมีป่า

สมัยนั้นการเดินทาง บ้านจะไม่มี รถจะไม่มี น้อย ๆ โดยมากนาน ๆ จะมีรถมอเตอร์ไซด์มาสักคันหนึ่ง รถเก่ง รถปิคอัพรู้สึกว่าน้อยมากเลยหายาก ดังนั้น การเดินทางไปสู่เมืองกาญจนบุรีในครั้งนี้ เพราะนิสัยชอบป่า เงียบ และธรรมชาติมาก ๆ มีต้นไม้มีสิงสาราสัตว์ และมีห้วย โดยมากจะไหลจากแม่น้ำสาละวิน แม่น้ำมาจากพม่า

การเดินทางในครั้งนี้ ใช้เวลาหลายวัน ที่จะไปถ้ำองจุ สมัยก่อนนั้น เราจะต้องข้ามห้วยไป แล้วจะเข้าเขต จะพบชาวกะเหรี่ยง พักอาศัย สถานที่อยู่ในป่า

ส่วนมากไปเขตเมืองกาญจนบุรี จะมีเนื้อสัตว์อย่างเดียว เช่น เนื้อเก้ง เนื้อกวาง เนื้อกระทิง หมูป่า ฯลฯ ส่วนปลาก็รู้สึกไม่ค่อยพบ เพราะมันไกลห้วย ปลาไม่ค่อยมีในระหว่างนั้น

จากนั้น ไปถามญาติโยมว่า อยากเดินทางไปถ้ำองจุ

ไปทางไหน ญาติโยมเขาจะชี้บอก โดยมากก็ใช้เวลาหลายวัน ระหว่างที่เดินทางจะใช้มะขามป้อม มะขามป้อมจะเยอะ จะเอาไม้ไผ่ที่เก่า ๆ หรือ แห้ง ๆ หัก ๆ แล้วเหวี่ยงมะขามป้อม มะขามป้อมหล่น แล้วเก็บใส่ย่าม เพื่อจะได้ประทังชีวิต เอาไปตากแดดเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะได้ลวกน้ำร้อน ใส่เกลือ ใส่น้ำตาลทรายไว้ฉันประทังชีวิตไป

ใช้เวลาหลายวัน ไปถึงถ้ำองจุ พอถึงถ้ำองจุ ได้พักอยู่ที่ปากถ้ำ และจะมีแม่ชีแก่ ๆ อยู่หนึ่งคน เช้าขึ้นมา เขาจะหุงข้าวใส่บาตร อาตมาออกไปบิณฑบาต ไปกลับประมาณ ๑๔ กิโล ได้ข้าวมาสักพอฉัน แล้วจะมีเนื้อเก้ง เนื้อกระทิง และเนื้อหมูป่าปิ้งบ้าง ย่างบ้าง โดยมากจะใส่มา แต่ที่นั่นจะเน้นเรื่องน้ำพริก น้ำพริกจะเผ็ดมาก เพราะเป็นพริกกะเหรี่ยง และผักจะมีหยวก

กล้วย ผักกรูด กระถิน หัวปลี นาน ๆ จะพบกล้วยหอมสักทีหนึ่ง ส่วนขนม นม เนย รู้สึกว่า จะหายาก

การไปอยู่ที่ปากถ้ำองจุ สัก ๓–๔ คืน ได้ขึ้นถ้ำ ขึ้นไปในถ้ำนั้น จะมีความสูง ๘๐๐ กว่าขั้น โดยมีกระไดขึ้นไป

ช่วงที่ระหว่างที่ปฏิบัติธรรมอยู่ในถ้ำองจุนั้น โดยมากนี่จะมีเจ้าของถ้ำ ดูแลถ้ำ ประมาณตี ๑ ตี ๒ ได้ยินเหมือนคนกวาดใบไม้ เก็บของ แต่รู้ว่า...เป็นเมืองลับแลแน่นอน คือ มีเมืองลับแล คอยดูแลถ้ำอยู่

การปฏิบัติอยู่ที่นั่น รู้สึกสงบ ไม่มีเสียงอะไรมารบกวน มีแต่เสียงสัตว์ ก็โดยมากจะเป็นเสียงธรรมชาติ ฉะนั้น การที่เราปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อยู่ที่นั่น ไม่ต้องไปกังวลอะไร แล้วเอาน้ำขึ้นไปหนึ่งกา ไปต้ม เดือดเสร็จแล้ว เก็บไว้อย่างนั้น แล้วก็หิวน้ำ ลงมือฉัน ถ้ามันอุ่นก็หาต้นไผ่ที่พุ ๆ สุมไฟ แล้วต้มต่ออยู่อย่างนั้นหลายวัน

เมื่อตื่นเช้าขึ้นมา แล้วลงมาที่ปากถ้ำ ออกบิณฑบาตอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีโอกาสที่ได้คุยกับญาติโยม เพราะญาติโยม

ที่อยู่ใน ต.นาสวน อ.ศรีสวัสดิ์ ส่วนใหญ่จะทำไร่ ทำนาหรือทำนาบนยอดเขา หรือทำนาขั้นบันได และส่วนใหญ่ชาวบ้านจะประกอบอาชีพ คือ หาสัตว์ หาของป่า หาเห็ด แล้วหาพักตามป่า เช่น ผักหวาน ฯลฯ อะไรอย่างนั้น

ใช้เวลาอยู่ที่นั่น ไม่พบกับญาติโยมเลย นาน ๆ ญาติโยมเขาจะมาเที่ยวถ้ำ แล้วขึ้นมาพูดคุย โดยมากคุยเสร็จเขาก็ลงไป ส่วนอาตมาอยู่คนเดียว นั่งสมาธิบ้าง สวดมนต์บ้าง เดินอยู่ในปากถ้ำบ้าง เข้าในถ้ำบ้าง อยู่อย่างนั้นองค์เดียว ใช้เวลาไปกลับ ๆ เดี๋ยวนี้ไปอยู่ ปีกลายก็ไป ไปปฏิบัติธรรมเสร็จอยู่คืน ๒ คืน แต่ตอนนี้มีพระอยู่แล้ว เป็นพระกะเหรี่ยง ที่บวชแล้วเป็นเจ้าอาวาส ตอนนี้ดูแลถ้ำ

☺ถ้ำองจุ...เหมาะสำหรับการปฏิบัติธรรม

ถ้ำที่นั่น รู้สึกว่า สงบดี พออยู่ได้สัก ๑๕ วัน เราเดินทางต่อ แต่เราไม่กลับทางเก่า เราจะขึ้นเขา ออกอำเภอบ่อพลอย ออกบ่อพลอย คือเราจะไม่เดินกลับทางเก่า ถ้าเดินทางเก่า จะเสียเวลา เพราะว่าเราเดินทางมาแล้ว เดินทางขึ้นเขาจุ แล้วออกบ่อพลอย ไปทางแม่น้ำแคว เดินธุดงค์อ้อมมาทางแม่น้ำแคว แล้วมาถึงสุพรรณบุรี แล้วมาปักกลดที่ด่านช้าง

สมัยก่อนที่ด่านช้างนี่ รู้สึกเป็นป่าดงดิบทึบมาก และรู้สึกว่าต้องระมัดระวัง เรื่องไข้ป่า ฉะนั้น จะฉันน้ำ ฉันอะไรต้องระมัดระวังเลย เพราะน้ำมาจากห้วย จากป่า

พออยู่ที่ด่านช้าง ก็อยู่ที่นั่น ก็จะอ้อมมาทางอุทัยธานี

แล้วออกมาจากอ่างทอง และออกมาจากอยุธยา คือ ใช้เวลาทั้งหมด อ้อมไป อ้อมมา เกือบ ๘ เดือน

ดังนั้น ระหว่างที่เราอยู่ในป่านั้น เป็นสิ่งที่ทำให้เรานี่ รู้สึกว่า สงบ ไม่ต้องไปทุกข์ร้อนไปต้องเป็นห่วง ไม่ต้องไปกังวล ฉันแล้วเดินทาง ฉันแล้วสวดมนต์ ฉันแล้วปฏิบัติธรรม

การเดินทางจะพักในสถานที่ต่าง ๆ แต่ส่วนมาก ถนนลาดยางจะไม่มี จะเดินลูกรัง บางทีลูกรังมาก ๆ เราเดินท้องนา ลัดทุ่งไป แล้วเจอญาติโยม แล้วถามว่า ถ้าจะไปทางนี้ จะไปที่ไหน อาตมามีความประสงค์จะไปท่ากระดาน ถามโยม แล้วเราก็ไปดู ที่ท่ากระดาน คือ พระท่ากระดาน กรุท่ากระดาน เราก็ไปดู กรุเป็นอย่างไร

และน้ำตกเอราวัณ เราข้ามไปดูน้ำตกเอราวัณ น้ำตกมาจากไหน อาตมาถามโยม โยมตอบว่า น้ำตกนี่มาจากพม่ามาตกที่บ้านเรา พิจารณาเสร็จเรียบร้อย คือ บรรยากาศนี้จะสอนเรา ธรรมชาตินี้จะสอนเรา สอนให้เราเข้าใจ สอนให้เรารู้ กล่าวคือ **มีสมาธิแน่นอน และจะมีจิตใจเข้มแข็ง นอกจากนี้ ความกังวล แล้วจะไม่มีต่อพระธุดงค์เลย กลัวจะเจ็บ กลัวจะป่วย กลัวจะไม่มีฉัน หรือกลัวจะมีอันตราย จะไม่กลัวทั้งสิ้น พระธุดงค์นี้เด็ดเดี่ยวมาก**

☺ธุดงค์...รู้สึกเป็นอิสรภาพมาก

การเดินทางจะรู้สึกอิสระ จะจำวัดก็ได้ หรือจะอยู่สักกี่

คืนก็ได้ แต่เราจะต้องบังคับเวลา อยู่นานแล้วเดี๋ยวญาติโยมเขาจะมามาก เขาจะพูดคุยมาก เราใช้เวลาคืนเดียว เดินทางต่อ ถ้าเหนื่อยมาก ๆ มันเจ็บเท้า รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว จะอยู่ประมาณไม่เกิน ๒ คืน แต่ไม่ถึง ๓ คืน

แต่เราขึ้นเขามาก ๆ มันเหนื่อย เราต้องพักเสีย สัก ๒ คืน ฉะนั้น การที่เป็นพระธุดงค์จะต้องรอบรู้ จะต้องฉลาด จะต้องใช้จิตวิทยา ที่ต่างว่าเราเดินไปในป่าเนี่ย มีทางสามแพร่ง แล้วทางที่เราจะเดินทางออกจากป่า จะไปไหน จะไปถามใครก็ไม่ได้ เพราะไม่มีผู้คน เราจะต้องนอนราบกลับถนน หมายความว่าแล้วเอาหูแนบกับดิน เราพิจารณาทางเนี่ย น่าจะมีทางที่คนเดิน เพราะมันมีกระเทือน ๆ อยู่ เนี่ยใช้จิตวิทยา ใช้ไหวพริบ ทางอื่น

ถ้าเราพลาดไปหนึ่งวันเนี่ย หลงแน่นอน ไม่รู้ว่าจะไปไหน จะไปถามใครก็ไม่ได้ หมู่บ้านไม่มี มีแต่เสียงไก่ป่า รอบ ๆ ตัวเรา แล้วเดินไปก็เดือน ๔ เดือน ๕ ได้จะพบกับมะขามป้อม อย่างอื่นก็จะไม่มี มะขามป้อมอยู่ในป่ามากมาย เจอเก็บไว้ประทังชีวิตไปวัน ๆ หนึ่ง

เสร็จที่เรียบร้อย การที่เราปักกลดในสถานที่ต่าง ๆ โดยมากจะไกลหมู่บ้าน แต่ญาติโยมเขามาทำไร่ ทำสวน ทำนา เขาเห็นพระ ตอนเย็นขึ้นมาเขาก็จะมาคุย ตอนเช้าขึ้นมา เขาจะบอกว่า ท่านอาจารย์คะ สถานที่นี้ ถ้าบิณฑบาตไปตลาดมันจะไกล ฉะนั้น ท่านอาจารย์ไม่ต้องไปนะ เดี๋ยวกระผมเช้ามา จะเอาอาหารมาถวายที่นี่ เราไม่ต้องไป โยมเขามากัน ๔-๕ คน ได้เอาข้าวปลามาถวาย ถวายเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราเอาข้าวปลาอาหารที่โยมถวายมาใส่บาตร ใส่บาตรเสร็จ โดยมากจะฉันรวม

ก็คือ มีข้าวใส่ไปมีไข่หวานมีปลาร้า มีแกงส้ม มีปลาเค็ม ได้ใส่รวมกันไป แล้วจึงฉัน ส่วนที่เหลือนั้น เรามอบให้กับโยม แล้วให้พร พอให้โยมเสร็จเรียบร้อยแล้ว โยมที่เขากลับก็กลับ เขาไม่กลับก็นั่งอยู่ที่นั่น

ใช้เวลาฉันประมาณ ๑๐ โมง ฉันถึง ๑๑ โมงครึ่ง โดยมากจะใช้จิตเป็นผู้กำหนดเวลา เวลานี้น่าจะได้ ๑ ชั่วโมง เวลานี้น่าจะเดินถึง ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง เวลานี้น่าจะเดินถึง ๓๐ กิโล ๔๐ กิโล ๕๐ กิโล ๖๐ กิโล จะไปถามใครก็ไม่ได้ เพราะโยมเขาไม่มีนาฬิกา

บางทีเจอโยม เขาไปไร่ ไปนา ไปถาม โยมเขาก็ไม่มีนาฬิกา เราจะไม่เอาภาระไป จะไม่เอานาฬิกาไป จะไม่เอาไฟฉายไป มันยุ่งยาก เมื่อใช้ไฟหมดแล้วไม่รู้จะไปเอาถ่านที่ไหนไปซื้อก็ไม่มีปัจจัย ภาระสำคัญที่สุด คือ เราเอาไปเฉพาะสิ่งของจำเป็น ที่เราใช้อยู่

☺เวลาเดินผ่านสัตว์...ต้องเสกเพื่อความปลอดภัย

ฉะนั้น **การธุดงค์นั้นที่ดีที่สุด โดยมากจะไม่เข้าที่ชุมชน จะอยู่ป่าเป็นวัตร จะนอนใต้ต้นไม้เป็นวัตร และสิ่งที่สำคัญจะไม่เข้าหมู่บ้าน**

ถ้าเรามีความจำเป็น เราจะต้องป้องกัน ป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้น กรณีที่ทางเข้าหมู่บ้านเนี่ย ต้องผ่านหมู่บ้าน และมันไปไม่ได้ทางอื่น ต้องไปทางป่าแทน

เราต้องทำพิธีขึ้นป่า เราจะต้องปิดปากสัตว์ให้หมด ไม่ให้มารบกวนเรา คือ วิธีปิดเราต้องขมวด โดยเอาชายผ้า ผ้าเช็ดหน้าก็ได้ ผ้าอาบก็ได้ ขมวดปิดเสีย

ตั้งนะโม ๓ จบ จะขึ้นป่าปับ ปิดปากสัตว์ ว่า...

"อมพระพิรอด ขอดพระพินัย, อมพระพิรอด ขอดพระพินัย, อมพระพิรอด ขอดพระพินัย."

พอทะลุป่าเสร็จ เราจะต้องเปิด ถ้าเราไม่เปิดสัตว์ในป่าจะกินอะไรไม่ได้ เราต้องเปิดต้องเปิดป่า ว่า...

"คลายพระพิรอด, ทุติยัมปิ คลายพระพิรอด, ตติยัมปิ คลายพระพิรอด."

แล้วแก้ขมวดออก

แล้วเดินทางต่อไปเข้าหมู่บ้าน แล้วก็ป้องกันสิงสาราสัตว์เข้าไปในหมู่บ้านหมาจะกัดหรือหมาจะเห่า เราต้องปิดปากหมาไม่ให้เห่า **“ไอ้จอ หางงอ เป็นข้าวกว้าง เห็นใจข้าบ้าง ไอ้จอ ไอ้แดง ไอ้ดำ หรือไอ้ด่าง”** กล่าวคือ เราต้องเรียกชื่อหมา เมื่อไปแล้ว ญาติโยมก็เห็น เอ๊ะ ! พระองค์นี้คงมีของดี ทำไม ! หมาที่อยู่ในบ้านเนี่ย มันเคยเห่า มันเห็นพระทำไม ! มันไม่เห่า

เราปักกลดที่ไหน ให้ระมัดระวัง การที่ระมัดระวังนั้น ต้องเริ่มต้นโคลนรากไปเลย ให้ระวังให้มาก เพราะสมัยก่อนจะไม่มีเสื่อ ภาษาอีสานเรียกว่า “สาด” จะไม่มี สาดของอีสาน ก็คือ หนังควายนั่นเอง

เมื่อเราเข้าหมู่บ้านหรืออยู่ที่ไหน บางทีเขาเล่นของ โยมเขาเล่นของเดรัจฉานวิชา กลางคืน กลางวันนี่ เขาปล่อยของ บางทีไม้ไผ่ตรงเป็นก่อ ๆ มันกระทบไม้ไผ่ตรง ลำใหญ่ ๆ พอปล่อยปับ กระแทกโคมคราม จะทำไม้ไผ่ตรง แหลกเลย ๗ ลำ ๑๐ ลำ ชนโป้งแหลกเลย เขาจึงเรียกว่า **“ปล่อยของ”**

ส่วนที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์ มีจริงหรือไม่ มีแน่นอน เดรัจฉานวิชา มีจริงหรือไม่ มีแน่นอน ดังนั้น ที่จะมีนั้น...

๑) ที่เขานิยม คือ คนอิสลาม คนอิสลามเขาชอบทำของ กล่าวคือ ให้รัก ให้หลง ทำของให้แตกแยกกัน เขาเรียนเดรัจฉานวิชา เป็นวิชาที่ทำให้เขาเดือดร้อน

๒) แล้วแน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์ คือ คนเขมร ของเขมรเขาว่าศักดิ์สิทธิ์ กล่าวคือ เขา

มีหน้าที่ทำอย่างเดียว แต่ทางพระพุทธศาสนาเรามีอย่างเดียวถอน

ฉะนั้น **ทุกศาสนาเนี่ย มีอยู่ ๒ ศาสนาเท่านั้น คือ อิสลาม กับเขมร นอกจากนั้น ไม่มีเลย ไม่ว่าจะเป็นคนลาว ไม่ว่าจะเป็นคนมอญ ไม่ว่าจะเป็นคนจีนไม่มี**

☺เวทย์มนต์คาถา...ของกะเหรี่ยง

ส่วนกะเหรี่ยงก็มีบ้าง แต่ไม่เก่ง แต่พอทำได้บ้าง ที่มีชื่อเสียงอยู่ที่ปากท่อ คือ แม่เปอะ แม่เปอะเนี่ยรับจ้างฆ่าคน ไม่ถูกกับใครหรือเจ็บใจใคร ให้เอาชื่อมาเขียนมาใส่กระดาษ เอาตะปูสามนิ้วมาแล้วจ่อเอาไว้ และว่าคาถา แล้วเอาค้อนมา เอาชื่อไปติดกับต้นไม้ เอามือจับไว้ แล้วเอาตะปูสามนิ้วตอก พอตอกปังครั้งที่ ๑ คนที่เจ้าของชื่ออยู่ที่ไหน หงายท้องเลย, ปังครั้งที่ ๒ ดิ้นระเนระนาด, ครั้งที่ ๓ จะเอาไหม จะเอาให้ตายไหม ?

แม่เปอะ อาศัยอยู่ปากท่อ จ.ราชบุรี ตอนนี้เสียชีวิตแล้ว เป็นชาวกะเหรี่ยง รับจ้างฆ่าคน ถ้าจะให้ตาย ต้องคุยราคาใหม่ เพราะราคาพูดกัน 3,000, 4,000 บาท น้อยไป

เขาให้ไปดูว่า จริงไหม หมายความว่า **ทำได้จริง ๆ คือ ปังครั้งที่ ๑ ล้มแล้ว, ปังครั้งที่ ๒ ดิ้นระเนระนาด, ปังครั้งที่ ๓ ตาย**

เรื่องนี้เขาเรียกว่า ใช้เวทย์คาถาของกะเหรี่ยง สามารถทำให้คนตายได้ เวลาไปธุดงค์ ตั้งแต่โคราช จะเริ่มมี คือ คนเขาเล่นของ คนสมัยเก่า ซึ่งเขาเรียนมาจากเขมร บางทีหมอเขมร

เขามีประจำหมู่บ้าน เวลาเราไปเนี่ย เราผูกมัดหมาเลย ไม่ให้หมา เห่า ก็คือ ให้จอ **"ไอ้จอ หางงอ เป็นข้าวกว้าง เห็นใจข้าบ้าง เถอะไอ้จอ"** เราพูด ๓ ครั้ง ใช้พลังจิตเพ่งไปที่หมา หมาจะไม่เห่าทั้งหมู่บ้าน

☺พระธุดงค์...เป้าหมายของการถูกลองของ

แต่กลางคืน ต้องระวังนะ เขารู้เลยว่า พระต้องมีของดี เขาจะลองเลย ลองครั้งที่ ๑ เขาเอาหนังควายมาปู พอพระไปอยู่ที่ไหน เขาต้อนรับ มันมีแต่หนังควายอย่างเดียว และเราต้องระมัดระวัง ต้องกันกลับ ต้องดูหนังควาย เสียก่อน จึงว่าพระคาถาว่า..."**กันหะ เนหะ ตัสสะ สัพพัง"** เราตบหนังควายไป ๓ ครั้ง แล้วบังสุกุลเป็น บังสุกุลตาย แล้วก็นั่ง นั่งต้องระวังนะ ไม่ใช่นั่งคุยกับโยมคุยไปเลย หัวเราะเพลิน แล้วหนังควายมันจะหดเข้า ๆ เท่านิ้วก้อย ผืนใหญ่ ๆ นี่ มันเรียกอยู่ในห้อง เขาทำพิธีอยู่ในห้อง หนังควายนี้ เดี๋ยวจะหด ฉะนั้น เราต้องกำกับอยู่ตลอดเวลา...

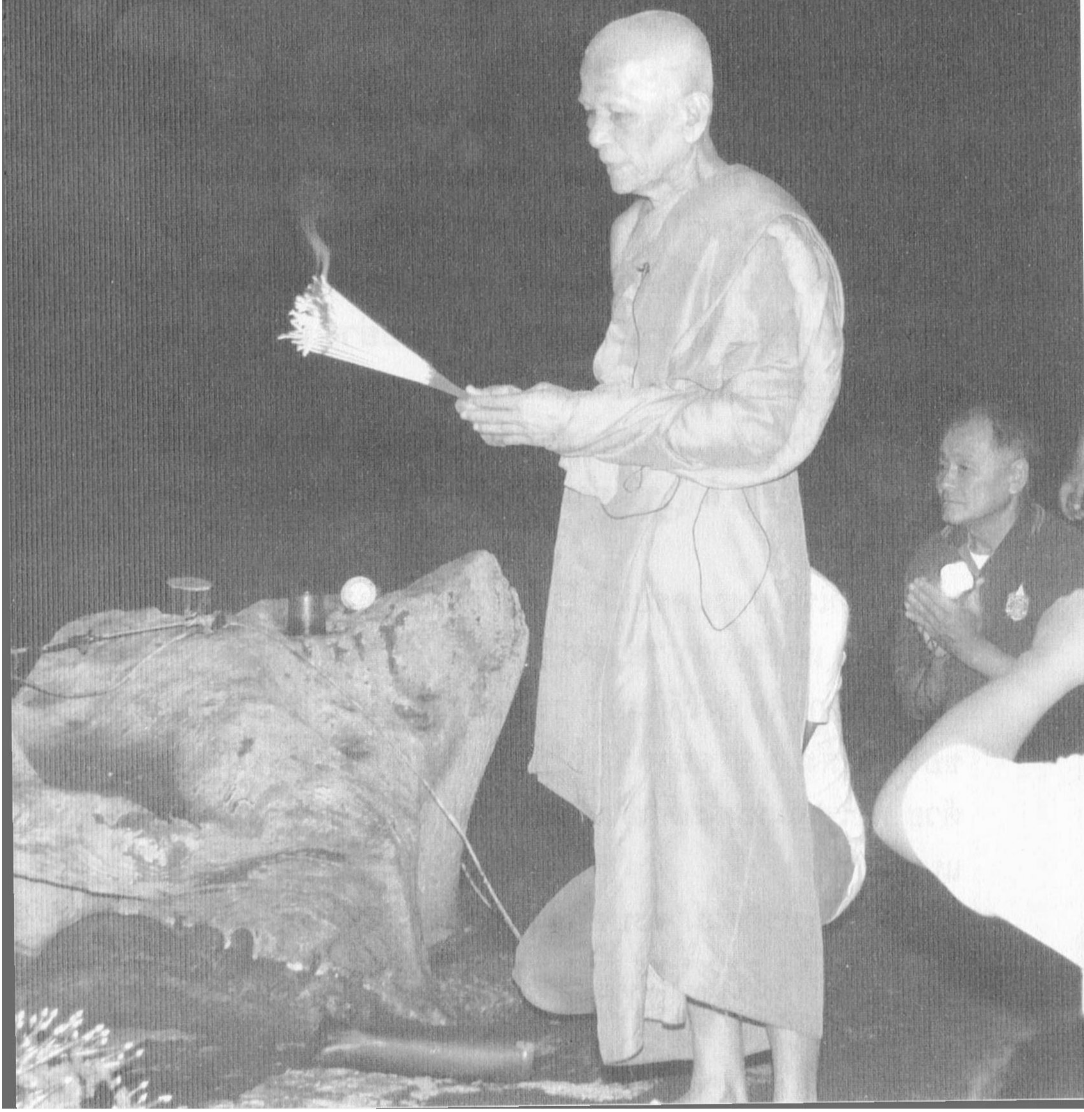
"กันหะ เนหะ ตัสสะ สัพพัง, กันหะ เนหะ ตัสสะ สัพพัง, กันหะ เนหะ ตัสสะ สัพพัง."

ต้องระมัดระวัง เอ้า ! เรื่องที่หนึ่ง

พระก็ดีใจต้อนรับขับสู้อย่างเดียว ตื่นเช้าขึ้นมา เอาข้าวมาใส่บาตร ทองหยิบทองหยอด ฝอยทอง ฝอยทองมีแต่เส้นลวดทั้งนั้น ฉันไปมีแต่เส้นลวด แต่เรามองไปมีแต่ฝอยทอง แล้วเม็ดขนุนเป็นหัวน๊อต ทองหยอด เม็ดขนุน หมายความว่า เป็นหัว

(ปิดปากสัตว์) "อมพระพิรอด ขอดพระพินัย, อมพระพิรอด ขอดพระพินัย, อมพระพิรอด ขอดพระพินัย."

(เปิดปากสัตว์) "คลายพระพิรอด, ทุติยัมปิ คลายพระพิรอด, ตติยัมปิ คลายพระพิรอด."

น๊อตทั้งหมด ดังนั้น เราต้องระมัดระวังว่า จะฉันต้องระมัดระวังอย่างมากเลย เขาลองของแน่นอน

เพราะฉะนั้น เรื่องเหล่านี้ การเป็นพระธุดงค์ ไม่พร้อมตายหมด สมัยเมื่อ ๓๐-๔๐ ปี แถว ๆ ถ้ำเชียงดาว แถว ๆ ลานพระพุทธบาท สมัยก่อนนี้ พระธุดงค์มรณภาพกันปากถ้ำ หัวกะโหลกเกลื่อนเต็มไปหมด

☺ลักษณะยาเบื่อ-ยาสั่ง

การที่เป็นพระธุดงค์เนี่ย คือ ต้องพร้อม พร้อมที่จะดูแลตัวเอง พร้อมที่จะช่วยคนอื่นเขามีความเดือดร้อน เขาถูกยาเบื่อ-ยาสั่งมา เราต้องหาช่องทางที่จะแก้ การที่แก้ต้องใช้มะนาว บางทีใช้เวทย์มนต์ คาถา บางทีใช้หัวไพรโทน บางทีใช้ว่านรางจืด ยาเบื่อ-ยาสั่ง มี ๕ อย่าง ๗ อย่าง แต่เขาจะมีอยู่อย่างหนึ่งเขาจะสั่งไว้ว่า...

ให้ใส่ห่อหมก ให้ใส่แกงขี้เหล็ก ให้ใส่แกงเขียวหวาน หรือจะให้ใส่ก๋วยเตี๋ยว ถ้าเราไม่ทานก๋วยเตี๋ยว หรือไม่ทานหมูสะเต็กก็ไม่เป็นไร

ถ้าเราไปทานครบเมื่อไร ไม่ว่าจะเป็น ๑๐ ปี ๓๐ ปี ก็ล้มทั้งยืนเลย เขาเรียกว่า **"ยาสั่ง"**

กล่าวคือ สั่งให้กินอาหาร แล้วตาย เมื่อถ้าครบ ๖ อย่าง ของที่เขาสั่งมา ๖ อย่าง ถ้าไปพบอีกอย่าง เขาสั่งใส่หมูสะเต็กด้วย พอเราฉันหมูสะเต็กด้วย...เราก็ตาย เนี่ย ยาเบื่อ-ยาสั่ง เป็นแบบนี้

อย่างไรก็ตาม **จะบอกว่า เขาไม่กลัวบาปหรือ เพราะ**

เรื่องนี้เขาลองของ เขาลองของว่าดีจริงไหม ? เขาไม่จำเป็นหรอก จะต้องไปลองกับใคร แต่เขาชอบลองกับพระธุดงค์ เขาถือว่าพระธุดงค์นี้ต้องมีของดี ฉะนั้น ต้องป้องกันตัวเองเยอะมาก ๆ เรื่องเยอะ เขาต้องทำเรา ทุกกรณี

การขบฉันต้องระมัดระวัง น้ำเนี่ย เวลาเขาส่งมา ต้องดูว่า เขาจับปากแก้วแบบไหน เขาจับปากแก้วนิ้วชี้จุ่มไปที่น้ำ เขาเอายาเนี่ยป้ายไว้ที่นิ้ว แล้วเขาจับค่อมแก้ว หมายความว่า มันจะมีสายน้ำเหมือนน้ำอุทัย ต้องระมัดระวัง

ฉะนั้น น้ำที่โยมให้มานั้น ไม่น่าฉัน ไปธุดงค์ไม่น่าฉันเลย คือ เราต้องหาน้ำมาเอาเอง เราต้องตักมาในห้วย แล้วเราต้องต้มเสีย

☺พระธุดงค์...ต้องระมัดระวังทุกลมหายใจ

การเป็นพระธุดงค์นั้น จะต้องระมัดวังทุกลมหายใจ ต้องระมัดระวังต้องทุกระเบียบนิ้ว ต้องอยู่ในความไม่ประมาทเลย ประมาทไม่ได้เลย ต้องอยู่ในองค์ภาวนาอยู่ตลอด ยืน เดิน นั่ง นอน **“พุทโธ” “สัมมา พระอะระหัง”** ไม่ว่าจะเดินไปไหน ไม่ว่าจะพูดกับโยม หรือไม่ว่าจะนั่ง ไม่ว่าจะนอน หรือเดินจงกรม เราจะต้องเดินภาวนา หรือเดินธุดงค์ไป ได้ภาวนาอยู่ในใจตลอดเวลา ทุกลมหายใจว่า **“สัมมา พระอะระหัง” “สัมมา พระอะระหัง” “สัมมา พระอะระหัง”** ตลอดไป ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็สุดแท้

ฉะนั้น ไม่มีโอกาสที่จะไปพูดเล่นกับโยม หรือไปสนุกสนาน

ไปดูหนัง ดูละคร หน้าที่ที่เราไปในครั้งนี้ คือ ไปหาที่สงบ ไปหาที่เงียบ ๆ ไปหาที่วิเวก และสิ่งที่สำคัญที่สุด เราต้องถามโยมตลอดเวลาว่า...

ไปจากนี้ ถึงโน้น เขาเรียกว่าอะไร มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไหม ที่เราผ่านไปเนี่ย เช่น เราผ่านรอยพระพุทธบาท ก็ไปไหว้รอยพระพุทธบาทก่อน วางกลด วางอะไร ๆ นุ่งห่มผ้า–ห่มดองให้เรียบร้อย กราบเสร็จเรียบร้อย เราไม่มีโอกาสไปคุยกับใคร

ญาติโยมเขาไปปิดทองอะไรกัน เสร็จแล้วเราจึงเดินทางต่อ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ข้างหน้า ที่เราเดินทางเราต้องถามตลอดว่า จากนี้กิโลไปถึงไหน กลับไปนี่เปลี่ยวไหม มีตลาดไหม เขาจะบอกให้เสร็จเลย

บางทีโยมพูดไม่ตรง พอไปแล้ว เขาบอกว่ามี ก็ไม่มี บางทีเขาบอกว่าประเดี๋ยวเดียว ไปทั้งวัน บางทีก็ไม่ถึง บางทีโยมเขาพูดไม่ตรง

ฉะนั้น การเดินทางในครั้งนี้ หมายความว่า จากจังหวัดสุพรรณบุรี เสร็จแล้วเดินทางต่อไปชัยนาท พอถึงชัยนาท เราวกไปทางอ่างทอง พอถึงอ่างทอง เราได้วกไปโน้นสระบุรี ได้ไปไหว้พระพุทธบาท เราจะอยู่ในสถานที่นั้นหลาย ๆ วัน แต่วันละ ๑ คืนบ้าง ๒ คืนบ้าง จากนั้น เราวกไปลพบุรี ไปทางชัยบาดาล สมัยก่อนที่ไหนเป็นป่าหมด เพราะรถลาไม่เหมือนสมัยนี้

การไปโดยมากจะไม่เดินตามถนน เพราะถนนเส้นทางนั้น เมื่อก่อนไม่มีลาดยางหรอก ส่วนใหญ่จะเป็นลูกรัง เราจะเดินลัด ลัดหมู่บ้าน แล้วลัดป่าบ้าง และเราเดินอ้อมมา

เราคิดว่า จะเข้าพรรษาแล้ว วกอ้อมมา เพื่อจะกลับ

จังหวัดปทุมธานี บางทีเดินทางกลางคืน การที่เดินทางกลางคืนเนี่ย มันสะดวกเดินทางตามทางรถไฟ เพราะรถไฟมีมานานแล้ว เดินทางรถไฟ แต่ต้องระมัดระวัง ดีไม่ดี รถไฟจะชนเอา

ฉะนั้น การเดินทางเนี่ย เราจะต้องรู้ว่า จากเส้นทางนี้จะไปไหน เราจะลัดป่า จะเดินทางลำบาก บางทีเนี่ย มันเปลี่ยว เราเดินทางตามทางรถไฟ พอถึงที่สงบหรือใกล้ ๆ กับชุมชน เราจึงปักกลด

☺สิ่งที่พระธุดงค์...ต้องรับรู้

ฉะนั้น การเดินทางธุดงค์นั้น มันเป็นหน้าที่ของพระธุดงค์ที่จะต้องรับรู้ รับทราบว่า...

๑) เราต้องตั้งสติ

๒) เราต้องมีสมาธิ

เมื่อมีสมาธิแล้ว เราจึงเกิดปัญญา รู้แจ้งเห็นแจ้ง รู้จักบาป บุญ คุณโทษ และพระธุดงค์นั้น ต้องมีความอดทน ต้องหนักแน่น ต้องเอาตัวให้รอดได้

ฉะนั้น สมัยก่อนที่ได้ยินมา แล้วก็ตาม ไปพบก็ตาม หมายความว่า ครูบาอาจารย์ที่ไปธุดงค์มา ส่วนใหญ่จะมีปัญหาต่าง ๆ เช่น...

บางทีเดินธุดงค์อยู่ชายแดน พม่าจับได้ นำไปขังคุกขี้ไก่ บางทีเจอเสือตบ หมีตบ บางทีเกิดอุบัติเหตุ ตกเขา ตกถ้ำ และมีอุบัติเหตุเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นไข้ป่า อยู่ ๆ เป็นไข้เสียชีวิตมรณภาพ

ฉะนั้น **อาตมา เป็นผู้โชคดี คือ ธุดงค์มา ๑๓ ปี ไม่เคย**

เป็นไข้ป่า เวลาก่อนไป เราต้องไปตรวจสุขภาพ ขอยาแก้ไข้ป่า และเวลากลับมาไปตรวจสุขภาพ ไม่มีเชื้อ ลักษณะของเชื้อไข้ป่า มันจะมีพิษอยู่ ๆ จะเป็นไข้อยู่ ๆ จะหายไข้

☺ธุดงค์...คือการทำหน้าที่ของพระประการหนึ่ง

ฉะนั้น การที่ธุดงค์ในครั้งนี้ มันเป็นสิ่งที่ดี ทำให้เราเนี่ยรู้สึกว่า เข้มแข็ง เราเข้าใจกับธรรมชาติ หมายความว่า เราอยู่กับธรรมชาติ และสิ่งที่สำคัญที่สุด เราได้ความสงบ เรารู้ว่า สิ่งที่เราเข้าใจและรู้นั้น เราบวชมาแล้ว เราต้องทำหน้าที่ คือ

๑) ออกบิณฑบาต โปรดสัตว์ ญาติโยม

๒) สวดมนต์ไหว้พระ

๓) อยู่ปริวาสกรรม

๔) ธุดงควัตร

มันเป็นกิจของสงฆ์ พระคุณเจ้าทุกรูปที่ได้บวชมา ถ้ามีความอดทนหรือไม่ กลัว คิดว่าน่าจะไปออกธุดงค์ แล้วจะทราบว่า กิจของสงฆ์นั้น ที่การธุดงค์ในครั้งนี้เนี่ย มันเป็นกิจของสงฆ์ ไม่ใช่ว่าไปสนุกสนาน ถ้าไม่มีความอดทนรับรองว่า ไปแล้ว ไปไม่ได้ เพราะไป ๗-๘ เดือน อยู่ในป่า

จะไปฉันที่ไหน จะไปนอนที่ไหน แล้วจะไปฉันอย่างไร เจ็บไข้ได้ป่วยจะทำอย่างไร **ทุกอย่าง เราต้องรับผิดชอบตัวเราเอง ถ้าเรารับผิดชอบตัวเราไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะไปได้อย่างไร**

ฉะนั้น บัดนี้ อาตมาได้เดินธุดงค์ เดินทางไปลพบุรี ไปไหว้เจ้าพ่อลพบุรี เสร็จเรียบร้อยแล้ว เดินทางกลับ

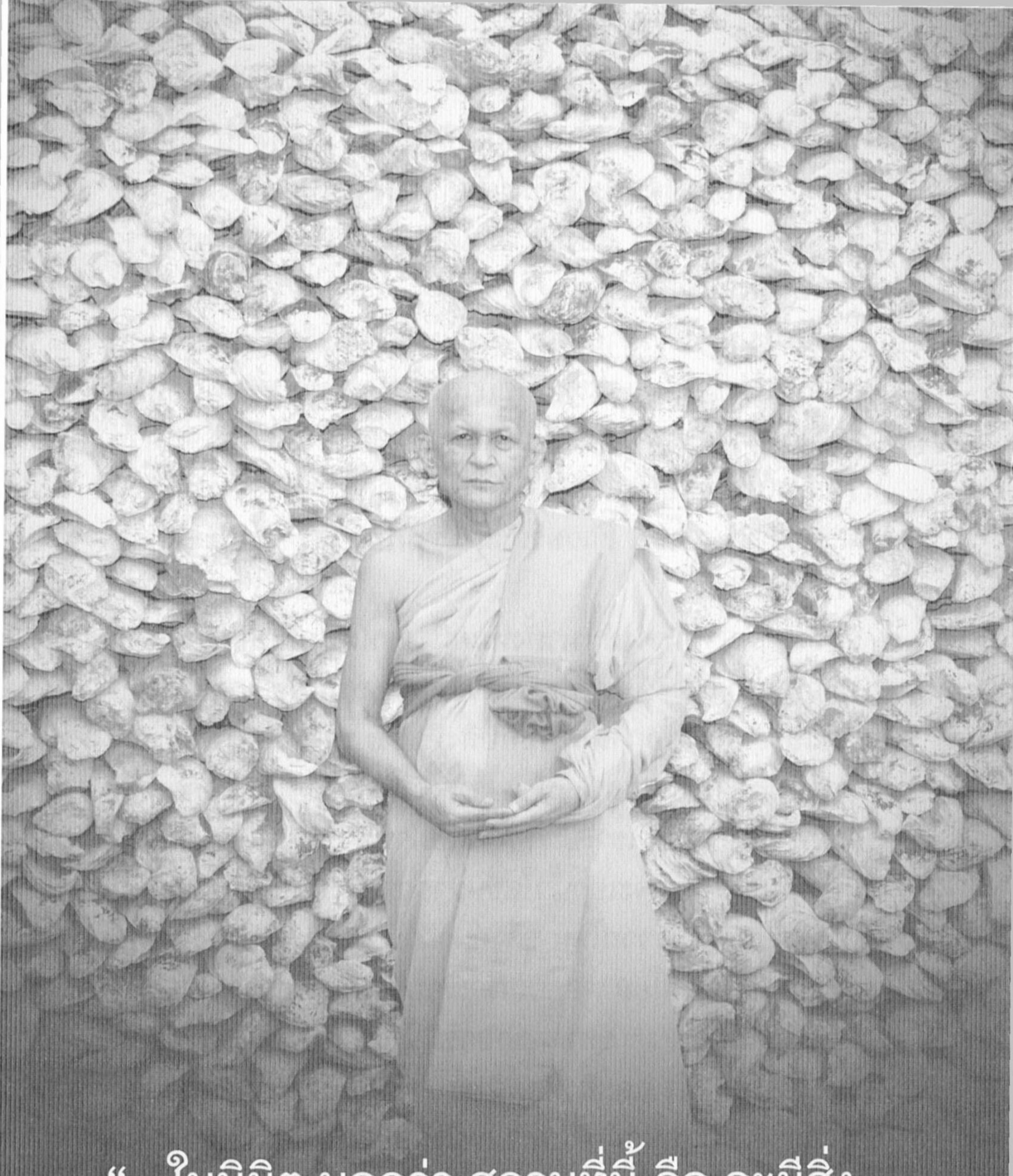
การที่เดินทางกลับ เดินทางอ้อมเข้าไปทางจังหวัดพิษณุโลก

สุโขทัย เสร็จแล้ว เราเดินทางกลับมาจากจังหวัดตาก อ้อมไปอ้อมมา เพื่อต้องการไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และไปดูเมืองเก่า เราได้ธุดงค์ค้าง คืนหนึ่ง สองคืน เราได้เดินทางมากำแพงเพชร เราจึงกลับนครสวรรค์

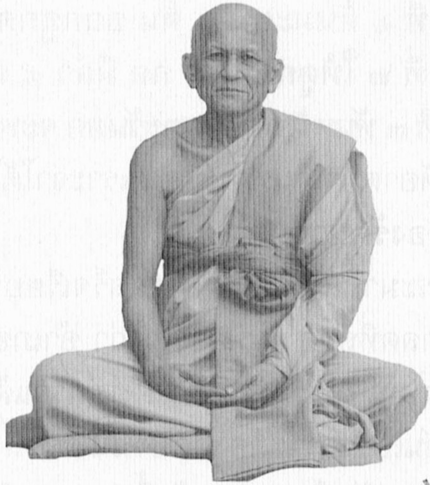
ฉะนั้น ใช้เวลาอ้อมไป-อ้อมมาเนี่ย เพื่อต้องการไปคุ้นเคยกับธรรมชาติ และเรามีโอกาสไปกราบไหว้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามเมืองต่าง ๆ ที่เราไป ไปไหว้พระพุทธชินราช เสร็จเราวกมา อ้อมไปสุโขทัย ไปไหว้เมืองเก่า และอ้อมมาทางจังหวัดตากและเข้ากำแพงเพชร ใช้เวลานาน เรามีโอกาสได้พบปะ อยู่กับธรรมชาติตลอด

อาตมาได้ธุดงค์ มาทั้งหมดนี้ เราได้พบกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปไหว้ทุกสถานที่ ที่ญาติโยมมีความเคารพนับถือ เราไปกราบไหว้ แล้วเราได้มีโอกาสได้พบกับสิ่งที่ธรรมชาติ เงียบ สงบ ไม่ว่าจะเป็นกลางคืน กลางวัน เพราะเรานี้จะพัก โดยมากจะพักอยู่ริมทาง ญาติโยมเขาไปมา ผ่านไปผ่านมา บางทีเนี่ย อยู่ใกล้หมู่บ้าน เขารู้ เขาจะเอาน้ำใส่ขันมาถวาย ถวายเสร็จเขากลับเขาได้สอบถาม มาจากไหน ธุดงค์มากี่วัน แล้วจะเดินทางไปไหนต่อ เราคุยกับญาติโยม พอคุยเสร็จเรียบร้อยแล้ว อย่างนี้ ๑๓ ปี

ฉะนั้น อาตมา ขอพร ขอบารมี ให้คุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จงปกปักษ์รักษาคุ้มครองรักษาญาติโยมทุกท่าน ที่ได้อ่านหนังสือ จงมีความแต่ความสุขความเจริญ ทั้งภพนี้ และภพหน้า ตลอดกาลนาน เทอญ **ขอเจริญพร.**

"...ในนิมิต บอกว่า สถานที่นี้ คือ จะมีสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ เพราะว่าเมืองนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์
มากมาย หมายความว่าถ้าเจอแล้วเนี่ย ให้ไป
ซื้อกับเจ้าของ แต่มีข้อแม้ห้ามต่อเด็ดขาด..."

ตอนที่ ๗

หลวงพ่อทองกลึง ธุดงค์ที่ถ้ำองจุ...เกิดนิมิต จนมาสู่การสร้าง...วัดเจดีย์หอย

☺เรื่องเล่านำทาง...เกิดนิมิต

ตอนนี้ เป็นตอนที่ ๗ ได้ไปปฏิบัติธรรม อยู่ที่ถ้ำองจุ (จ.กาญจนบุริ) ประมาณ ๑๕ วัน ได้เกิดนิมิต ก่อนนิมิต นิมิตได้บอกว่า ให้อาตมาเนี่ย ให้เดินทางมาดูที่ ๆ หนึ่ง เดินทางมาในครั้งนี้ได้บอกว่า ให้เดินทางมาที่ลาดหลุมแก้ว (จ.ปทุมธานี) ให้เดินทาง ๆ เรือ แล้วให้ไปที่คลองกะพัง ให้ไปดูที่สังเขป มี ๓ ข้อ คือ

๑) เรื่องที่ ๑ ต้นมะยม ๓ ต้น ออกลูกดก

๒) เรื่องที่ ๒ ให้ดูกอไผ่ ๑ กอ มีลำ ๘ ลำ

๓) เรื่องที่ ๓ หันหน้าทางทิศตะวันตก จะพบคลองส่งน้ำ

ฉะนั้น ให้อาตมาเดินทางไปดู เพราะว่าได้ไปในสถานที่นี้ เขาเรียกว่า **"เมืองรัตนวดี"**

ให้ไปดูประมาณตี ๒ เกิดนิมิต เสร็จเรียบร้อยแล้วจึงลุกขึ้นมา นั่งอยู่ในกลดที่ถ้ำองจุ พิจารณาว่า อำเภอลาดหลุมแก้วตรงนี้ มันอยู่ตรงไหน เพราะว่าอยู่กลางทุ่งเสร็จแล้ว จึงลุกขึ้นมาเดินจงกรม จนยันเช้า เราจะต้องกลับวันนี้ จากถ้ำองจุ ระหว่างที่คิดอยู่นั้น เตรียมตัวเก็บกลด เช้าขึ้นมาออกบิณฑบาต ฉันเสร็จออกเดินทางว่าอำเภอลาดหลุมแก้วนี้ มีสิ่งเหล่านี้ ๆ ให้ไปดู

ช่วงที่ระหว่างที่เกิดนิมิต ได้บอกว่าสถานที่ไปดูนั้น เมื่อ ๘ ล้านปีนั้น เป็นเมืองและเป็นที่ของเรา เมื่ออดีตชาติชื่อเมืองรัตนวดีคู่กับหงสาวดี เมื่อ ๘ ล้านปี เราเคยเป็นเจ้าเมืองที่นี้ ชื่อเจ้าชายโสวิน และนางมเหสี ชื่อนางปทุมวดี

ก็คือ ทุกวันนี้ ชื่อแม่ชีสายธาร เป็นเจ้าของสำนักอยู่ที่จังหวัดอุทัยธานี

สิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่เกิดจากนิมิต ฝันนั้น คือ ฝันไป นิมิตนั่นนั่งสมาธิเห็นนิมิต พบนิมิตแล้วรู้ในทางนิมิตว่า สถานที่นี้ที่เนี่ย อยู่ที่เมืองปทุมธานี เช้าขึ้นมาเดินทาง ๆ รถสองแถวที่วิ่งมาจาก ต.นาสวน ได้เดินทางออกมา ที่เขื่อนเจ้าเณร แล้วมาพักกับหลวงพ่อลำไย การเดินทางป่านั้น คือ จะคดเคี้ยวแล้วเดินทางในป่านั้น ฝนตกตลอดลำบาก ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๘ โมงเช้า ออกจากถ้ำ เกือบทุ่มหนึ่งถึงวัดหลวงพ่อลำไย

☺เดินทางมาดูสถานที่จริง...ตามนิมิต

ดังนั้น จึงได้ค้างคืนกับหลวงพ่อลำใย ๑ คืน เช้าขึ้นมาได้มาขึ้นรถที่จังหวัดกาญจนบุรี มาลงที่นครปฐม จากนครปฐมมาลงที่บางเลน จากบางเลนได้มาลงที่ระแหงวัดบัวแก้วเกสร ๑ คืน เช้าขึ้นมาจึงบอกกับเรือ ๒ ตอน เรือ ๒ ตอนที่อยู่ใต้สะพานลาดหลุมแก้ว ที่ตลาดระแหง บอกว่า ขอให้คนขับเรือนั้น พาอาตมาไปที่คลองกะพัง เลยวัดบัวสุวรรณไปหน่อย ให้เดินทางไปเรื่อย ๆ

การเดินทางเรือนั้น รู้สึกว่า จะเดินทางลำบากมันจะพบกับหญ้าคา จะพบกับหญ้าที่อยู่กลางคลองก็ค่อย ๆ วิ่งไปเรื่อย ๆ แต่ก่อนที่จะลงเรือนั้น ได้รู้จักกับโยมคนหนึ่งที่อยู่ท่าเรือ จะมีต้นไทรต้นใหญ่ อยู่ที่หน้าตลาดหรือใกล้ ๆ กับวัดบัวแก้วเกสร ได้เอาก๋วยเตี๋ยวใส่ปิ่นโตมาให้ ๓ ใบ ขอถวาย แล้วให้โชเฟอร์เนี่ยเก็บไว้ให้ด้วยแล้ว

อาตมาเดินไป ได้เห็นคันเบ็ด หมายความว่า เขาขายอยู่ที่ริมสะพาน ซื้อคันเบ็ดมา ๒ อัน ซื้อธงธรรมจักรกับธงชาติมา ๒ อัน ความมุ่งหมายความคิด ๆ ว่า เราจะต้องไปทำพิธีอะไรสักอย่าง ในสถานที่ตรงนี้ แต่ยังไม่รู้มันอยู่ตรงไหน วิ่งไปเรื่อย ๆ ออกมากัน ๒ คน เรือ ๒ ตอน ก็คือ นั่งได้ไม่เกิน ๔ คน

อย่างไรก็ดี จึงเอาคันเบ็ดนั้น ให้เขาเอาเชือกผูกแล้วเอาหัวเข่าทับ แล้วก็วิ่งไปเรื่อย ๆ แล้วโยมเขาอยู่บนคันดิน เขาล้อเลียนบอกว่า พระจะไปตกปลา แล้วเรือวิ่งไปเรื่อย ๆ จากตลาดระแหง ตามคลองมา ได้มาถึงหน้าวัด อาตมาบอกว่า โยมลองจอดตรงนี้สิ โยมลองยืนสิว่า ขวามือมีต้นมะยมไหม โยมลองมองให้หน่อยซิ โชเฟอร์พอยืนขึ้น ท่านอาจารย์ครับ มีต้นมะยมด้วย กำลังออกลูก

เพราะในนิมิตนั้น คือ มีต้นมะยม ๓ ต้น ออกลูกดกมีกอไผ่ ๑ กอ มีลำ ๘ ลำ แล้วหันหน้ามาทางทิศตะวันตก มีคลองส่งน้ำสงสัยเสร็จแล้ว ได้บอกโชเฟอร์ให้ประคองเรือไว้ เพราะเรือ ๒ ตอน เนี่ย จะแคบมันจะโคลงไปโคลงมาเอาโชเฟอร์นั่งลง เดี๋ยวอาตมาจะยืน พอยืนขึ้นมองมาทางหน้าโรงเรียน ได้เห็นต้นมะยมอยู่ใกล้ ๆ กับบ้านโยมหวิง ๓ ต้นออกลูกดกมาก มองซ้ายมือหลังป้อม ตอนนั้นป้อมไม่มีอะไร

ทั้งนั้น มีแต่ท้องนา มีกอไผ่ ๑ กอ มีลำ ๘ ลำ แล้วบอกกับโชเฟอร์ ๆ ขอให้เอาไม้พายงัดเข้าตลิ่งหน่อย เพราะที่พูดเนี่ย อยู่กลางคลอง งัดเข้าตลิ่งแล้ว อาตมาก็ปีนขึ้น ปีนขึ้นตลิ่ง เพราะระหว่างที่เรือวิ่งนั้นนะ ตลิ่งจะพังหมดเลยมันขึ้นลำบากไม่เหมือนทุกวันนี้

☺หลวงพ่อพิจารณาที่ดิน...ตามนิมิตเหมือนความจริง

ฉะนั้น อาตมาขึ้นมาเสร็จแล้ว ได้พิจารณา จึงบอกกับโชเฟอร์ ๆ จอดเถอะ เดี๋ยวขึ้นไปดูหน่อยน่ากลัว ใช่ตรงนี้แหละ เสร็จแล้ว อาตมาเอาคันเบ็ดขึ้น เอาย่ามขึ้น เสร็จเรียบร้อย ก็เตรียมธูป เตรียมอะไรไป เสร็จเลยก็ไปนั่ง เพราะว่ามันเป็นหัวคันนาอยู่ ทางที่จะเข้าวัด หรือที่เจดีย์นะ เป็นหัวคันนา

อาตมาได้นั่งอยู่ที่หัวคันนา จึงพิจารณาว่า เอ๊ะ ! ที่นี้จะมีอะไร แต่ในนิมิต บอกว่า สถานที่นี้ คือ จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะว่า เมืองนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมาย หมายความว่า ถ้าเจอแล้วเนี่ย ให้ไปซื้อกับเจ้าของ แต่มีข้อแม้ห้ามต่อเด็ดขาด

ดังนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ เสร็จเรียบร้อยเรียกโชเฟอร์ ให้เอาเชือกผูกกับหญ้าริมคลอง แล้วเอาของขึ้น จากนั้น อาตมาได้เดินรอบ ๆ เห็นแต่หญ้าคาเต็มเลย ส่วนหนึ่งมันเป็นท้องนา แต่ไม่ได้ทำนา เห็นหญ้าคาเต็มเลย เดินไปเดินมา จากนั้น บอกกับโชเฟอร์ให้เอาคันเบ็ดขึ้นมา แล้วอาตมาคิดว่า เราจะทำอย่างไงได้เห็นเชือกเถาว์อีก ผูกกับธงชาติ ผูกกับคันเบ็ด ๆ ที่เขาตกปลาหมอ ๒ คัน ได้หมายความว่า อธิษฐาน หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ก็คือ หันหน้ามาทางจังหวัดปทุมธานี จึงอธิษฐานว่าสถานที่นี้ได้เป็นไปตามนิมิต ขอให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น

ณ บัดนี้ อธิษฐานว่า ขอบุญบารมีจากเทวดา อารักษ์ พระอินทร์ พระพรหม พระยม พระกัณฑ์ ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดิน ธาตุทั้ง ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เจ้าที่ เจ้าทาง เจ้าทุ่ง เจ้าท่า เจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าทะเล จงรับรู้ว่า สถานที่นี้ ขอให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานแล้วเอาคันเบ็ดปักที่หัวระแหง เพราะว่ามันเป็นเหมือนท้องนา เป็นหัวระแหง นิ่ม ๆ หน่อย ๆ ได้ปัก พอปักธงชาติก่อน แล้วธงศาสนาปักใกล้ ๆ กัน พอปักทั้ง ๒ ฝนตกลงมาทันทีเลย

จีวรเปียกพอสมควร อธิษฐานเสร็จ ฝนก็ตก ไม่รู้ว่า มันจะมีเคล้ามีอะไร ไม่มีเคล้าตก คิดอยู่ในใจว่า น่ากลัวแน่นอนที่สุด ว่าที่นี้ต้องมีอะไร สักอย่างในสถานที่ตรงนี้ แต่ยังมองไม่ออกว่า มันที่ของใคร จะทำยังไง แล้วก็มองไป–มองมา เพราะเมื่อก่อนนี้คันคลองนี้มีต้นสะแก มันเป็นคันคลอง ไม่เป็นถนนแบบนี้ คันคลองของคลองส่งน้ำขุดไว้ประมาณ ๔๐ กว่าปี รัฐบาลขุดไว้ ได้ขุดจากไม้ตรา ไปถึงบางบัวทอง เขาเรียกคลองส่งน้ำ

เสร็จแล้ว ได้มองไป–มองมา เห็นโยมเดินมาคนหนึ่ง เดินมาทางโรงเรียน ถามว่าโยม ๆ ชื่ออะไร จะถามโยมนิดหนึ่งว่า ที่ดินนี้ เป็นที่ดินของใคร โยมเค้าบอกว่า เป็นที่ดินของยายเกิ่น แล้วยายเกิ่น เขาอยู่ที่ไหน เขาอยู่ที่เมืองทองธานี

☺โยมเฉลิม...พาหลวงพ่อไปหาเจ้าของที่ดิน

ฉะนั้น หมายความว่าโยมชื่ออะไร ผมชื่อเฉลิมครับ โยมเฉลิม ถ้าอาตมาให้โยมเฉลิมไปหาเนี่ย โยมเฉลิมจะไปได้ไหม ไปได้ครับ ตกลง หมายความว่า อยู่ที่คลองเกลือ เขาอยู่กับลูกเขาที่เมืองทองธานี

เช้าขึ้นมา ได้นัดว่า โยมเฉลิม เดี๋ยวพรุ่งนี้เนี่ย เย็นนี้ อาตมาจะกลับวัดชินวราราม เพราะเรามาแวะ ที่นี้ ยังไม่กลับวัด จะกลับวัดชินวราราม สะพานนวลฉวี แล้วพรุ่งนี้จะมารับโยมเฉลิมรอที่นี่นะ หมายความว่า อาตมาจะบอกกับโยมเฉลิมว่า สถานที่เนี่ย อาตมาจะสร้างวัดโยมเฉลิมคิดว่าจะดีไหม ดีครับ เพราะว่าแถวนี้มันไม่มีเลย มีก็วัดลำ วัดนี้ หมายความว่า อยู่ไกลกัน คิดว่า น่าจะดี แล้วโยมเฉลิมเป็นคนมอญด้วย คุยกัน บอกท่านอาจารย์เป็นมอญเหรอ บอกใช่ก็คุยภาษามอญ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตกลงโยมเฉลิม อาตมาลาก่อนนะ แล้วโยมเฉลิมแบกพลั่วไปปิดเปิดน้ำ

การที่เดินทางมาวันนั้น จำได้ว่าวันที่ ๑๒ พ.ศ.๒๕๒๖ วันที่มา เสร็จแล้ว อาตมาได้เดินทางกลับ กับคนขับเรือ ๒ ตอน และไปขึ้นที่วัดบัวแก้วเกสร แล้วอาตมาเดินทางรถเมล์กลับวัดชินฯ แล้วตอนเย็นหารถปิคอัพ ที่จะมารับโยมเฉลิมตอนเช้า

เช้าขึ้นมารอที่วัดบัวแก้วเกสร เห็นโยมเฉลิม เขาได้มารออยู่ จึงชวนโยมเฉลิมไป โยมเฉลิมได้พาไปที่เมืองทองธานี ไปทางปากเกร็ด ได้เข้าเมืองทองธานี แล้วไปทะลุถึงคลองเกลือ ได้ไปเจอยาย (เจ้าของที่ดิน) บอกโยมยาย อาตมาบวชเป็นพระบวชอยู่ที่วัดชินวรารามวรวิหาร

☺หลวงพ่อซื้อที่ดินจาก...ยายเกิ่น

ฉะนั้น มาวันนี้ อยากจะมาถามโยมยายว่า ที่ดินของโยมยายนะอยู่ที่คลองกะพังนะ ถ้าอาตมาจะมาซื้อที่ดินโยมยายสร้างวัดเนี่ย โยมยายจะขายไหม โยมยายเกิ่นได้บอกว่า...ขายคะ เพราะว่าเรียกขายอยู่ แล้วก็กินมัดจำ คนที่ซื้อไป หมายความว่า ปล่อยให้กินมัดจำ ก็คือว่า สมมุติว่า ที่ดินมาปลูกมะม่วงเขียวเสวย วางมัดจำไว้ ๑๕,๐๐๐ บาท ก็กินมัดจำไป

สถานที่ตรงนี้ ที่โยมยาย จะขายมีกี่ไร่ ยายตอบว่า ๑๑๓ ไร่ กับ ๓ งาน คือ หมายความว่าฝั่งขวา ๘๐ ไร่ ฝั่งโน้นมันอยู่กันคนละแถบ คลองส่งน้ำเนี่ย มันผ่านกลาง ประมาณ ๓๐ กว่าไร่ รวมแล้ว ประมาณ ๑๑๓ ไร่ กับ ๓ งาน

อยากจะถามโยมยายว่า ถ้าโยมยายจะขายเนี่ย คิดไร่ละเท่าไร คิดไร่ละ ๑๑,๐๐๐ บาท โยมยาย ๑,๐๐๐ บาท เป็นค่านายหน้าเหรอ ใช่คะ...

ในนิมิตเทวดาได้บอกมาที่ถ้ำว่า อย่าไปต่อเขาสักสลึงเดียว เลยซื้อที่ดินในครั้งนี้ ไม่ได้ต่อเลยว่าจะให้ลดกี่งาน จะให้ลดเท่าไร ไม่ได้ต่อ

บอกกับโยมยาย ๆ ถ้าอาตมาจะซื้อที่โยมยายเนี่ย อาตมาขอปรึกษาสัก ๓ ข้อ ๆ คือ

๑) เรื่องที่ ๑ ถ้าวันนี้ตกลงซื้อที่ดิน แล้วอาตมาจะขอ วางมัดจำโยมยายนะ ๓ แสน

๒) เรื่องที่ ๒ อยากจะขอจากโยมยายว่า ถ้าซื้อวางมัดจำวันนี้ ๓ แสน แล้วจะขอทำงานในสถานที่นี้ ได้หรือไม่ ยายตอบว่า...ได้คะ

๓) เรื่องที่ ๓ วันนี้อยากจะให้โยมยายไปที่กรมที่ดิน แล้วอาตมาจะจ่ายวันนี้ ๓ แสนเลย

☺หลวงพ่อ...ขอปัจจัยจากโยมพ่อ ๔ ล้าน ซื้อที่ดิน

เพราะว่า อาตมาได้ขอปัจจัยโยมพ่อไว้ ๔ ล้าน โยมพ่อเขาขายที่ดิน ให้แก่อายิโนะโมะโต๊ะ หน้าวัดน้ำวน ๓๐ ล้าน ขอปัจจัยโยมพ่อ ๔ ล้าน โยมพ่อบอกว่า วันนี้จะมาคุยกับโยมยายแต่เดือนที่แล้วนะ ได้คุยกับโยมพ่อว่า อยากจะขอปัจจัยโยมพ่อสัก ๔ ล้าน แล้วโยมพ่อถามว่า พระจะเอาเงิน ๔ ล้าน ไปทำอะไร อยากจะซื้อที่สร้างวัด ปลูกต้นไม้ เลยก็เซ็นมอบฉันทะมาฝากไว้ที่ธนาคารกรุงเทพ สาขาปทุมธานี

ฉะนั้น ได้คุยกับโยมยายเสร็จเรียบร้อย โยมยายบอกว่า เนื้อที่ทั้งหมดนี้ มีคนมาซื้ออยู่เป็นประจำ แล้วก็อยู่ ๆ ให้กินมัดจำไป ๓ เจ้าแล้ว

อาตมาคิดว่า ที่ดินตรงนี้คนอื่นจะซื้อทำอะไร ก็คิดว่าไม่

น่าจะทำได้ จากนั้น เมื่อพูดเสร็จเรียบร้อย ได้พาโยมยายมาที่เมืองปทุมธานี มาเบิกเงิน แล้ววางมัดจำให้โยมยาย ๓ แสน ที่เหลือนั้น บอกกับโยมยายว่า อีกประมาณ ๘ เดือน เนี่ย อาตมาขอจ่ายอีก ๑ ล้าน โยมยายจะตกลงไหม โยมยายบอกว่า ตกลงคะ และเราคุยกับทนายช่วยทำหนังสือสัญญาไว้เป็นตามนั้น

เมื่ออาตมาได้กลับมาถึงปทุมธานี ได้เบิกเงินมอบเงินให้กับโยมยาย เสร็จเรียบร้อย ทำหนังสือสัญญาเสร็จ อาตมากลับมาคุยกับเถ้าแก่ซ้วง ที่อยู่คลองเจ๊ก

☺จุดเริ่มต้น..ที่ถูกค้นพบหอยจำนวนมหาศาล

ทุกวันนี้ ตอนนี้ตั้งแต่เถ้าแก่ซ้วง เสียชีวิตไปแล้ว บอกกับเถ้าแก่ซ้วงว่า เถ้าแก่อาตมาจะมาคุยเรื่องรถแม็คโคร จะขอให้ไปขุดดินทำถนน อยากจะสร้างวัด เถ้าแก่ให้ไปดูหน่อย เลยพอดีโยมเหลิมเขารู้จักกับเถ้าแก่ซ้วง พูดคุยเสร็จเรียบร้อยแล้ว

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง อาตมาส่งโยมเหลิม แล้วกลับวัดชินฯ พอรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งได้มาปักเขต เอาธงธรรมจักรปัก ๔ มุมว่าเขตนี้ ๆ คือ เขตที่จะขุดนั้น ๘๐ ไร่ ฝั่งโน้น ๓๐ กว่าไร่ เสร็จเรียบร้อย

เช้าขึ้นมารถเถ้าแก่ซ้วง มาถึงได้ทำพิธี ขุดบ่อ ๒๐ ไร่ ขุดบ่อเพื่อต้องการมีความประสงค์ว่า จะเอาดินเนี่ย ทำถนน ที่ทำถนนเข้าออกจากวัดทุกวันนี้เสร็จแล้ว จะขุดบ่อเพื่อกักน้ำเก็บไว้รดสมุนไพร เพราะว่าหน้าแล้งนั้น หมายความว่า คลองที่เรือวิ่งมันจะเหลือน้อย จะแห้ง เพราะโยมเขาวิดน้ำขึ้นท้องนา น้ำจะแห้ง

ฉะนั้น จึงจะขุดบ่อเลย ได้จุดธูปขอบารมีว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่นี้ อาตมาจะมาสร้างสำนักสงฆ์ แล้วต่อไปข้างหน้าจะสร้างวัดต่อไปให้ประสบความสำเร็จ อย่ามีอุปสรรคใด ๆ เสร็จแล้วมา ทำโรงมุงจากไว้หนึ่งโรง สำหรับพักอาศัย

สมัย ๓๐ กว่าปีนั้น ไฟฟ้าไม่มี จึงต้องใช้ตะเกียง จุดตะเกียงไว้ และเถ้าแก่ซ้วง ได้ทำพิธีขุด เสร็จแล้ว ทำทางออกจากวัด ที่ข้างเจดีย์ทุกวันนี้

ขุดได้ประมาณ ๑๘ วัน ได้เกิดนิมิตว่า จะให้อาตมาไปไหว้พระใหญ่ สัก ๓ วัด เลยเดินทางไปฉะเชิงเทรา ได้นัดกับรถให้มารับว่า วันนี้เราจะต้องไปไหว้พระใหญ่ ไปไหว้หลวงพ่อโสธรเตรียมตัวไปไหว้หลวงพ่อโสธร ไปกัน ๓-๔ คน เถ้าแก่ซ้วงเขาทำงานอยู่ตามที่ตกลงไว้ เขาเอารถดั้มมา ๒ คัน ได้ทำงานตามปกติ ขุดดิน หลังจากไปไหว้หลวงพ่อ-โสธรเสร็จเรียบร้อยแล้ว

มีโยมเขาลือกันว่า มีวัดอยู่วัดหนึ่ง หมายความว่า พระสร้างโบสถ์ พระเนี่ยเขาสร้างวัด แล้วบอกว่า ปลาวัดนี้เยอะมาก ให้ไปดูว่า ปลาวัดนี้สร้างโบสถ์ได้ จึงสงสัยว่า ทำไม ! ปลาสร้างโบสถ์ได้ สงสัยจัง จึงแวะไปดูวัดลานบุญหรือวัดนาบุญเนี่ย เลยวัดหลวงพ่อโสธรมา พอดี ก็แวะไปดู โอ๊ย ! คนเขามาดูปลากันว่า วัดนี้มีปลาเยอะมาก โยมเขามาถึงก็มาทำบุญ หมายความว่า **ร่วมสร้างโบสถ์ว่า เขามาดูปลาแล้ว ร่วมสร้างโบสถ์ด้วย อ๋อ ! ปลาสร้างโบสถ์**

☺ขุดพบ...หอย

เสร็จเรียบร้อย เราคิดว่า อยากจะกลับ เมื่อไม่อยากอยู่จะกลับ เดินทางกลับมา มาจอดรถปิคอัพ ที่ป้อมตำรวจ แล้วลงจากรถ จึงถามโยม โยมไปไหนมาเนี่ย ทำไม ! คนเยอะจัง ตอนเราไปมีคนขับรถดั้มอยู่ ๒ คน รถแม็คโคร คนหนึ่ง แต่วันนี้ ทำไม ! คนเป็น ๑๐๐ เอ๊ะ ! เขาทำอะไร ฝนตกพรำ ๆ เขาก็ไม่รู้จักเรา โยม ! ทำไมคนเยอะ เขาไปไหน ไปดูหอย เพราะว่ารถแม็คโครขุดหอย มาเต็มไปหมดเลย

เราคิดว่า ต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่ง เลยพอดีถอดจีวรออกพาดบ่า เพราะว่าต้องเดินลุยแล้ว เพราะฝนโปรย ๆ แล้วก็ทางมันแฉะ เราจอดรถอยู่ที่เจดีย์หน้าวัด ได้เดินมา เห็นรถแม็คโครกำลังขุดอยู่ รถแม็คโครจกลงไป แล้วจะกดลงไป มันกดไม่ได้เพราะไปถูกหน้าหอยพอดี เพราะว่ามันถึงหอยพอดี ๖ เมตร ได้บอกกับรถแม็คโครว่า บอกลูกศิษย์ช่วยหาธูปให้หน่อย เดี๋ยวหลวงพ่อจะขอจุดธูปหน่อย จุดธูปบอกเล่าว่ามันคืออะไร

เพราะรถแม็คโครขุดถอยหลัง และรถดั้มจะอยู่ข้างหน้า พอขุดเสร็จก็เอาดิน หมายความว่า ขุดไม่ได้อีกแล้ว ๖ เมตร เนี่ย มันเจอหอยแล้วขรูดมา ก็มีแต่เศษหอย ๆ แล้วจกลงไปไม่ลงแล้ว

ดังนั้น ได้บอกกับรถแม็คโครหยุดก่อนนะ ๆ อย่าพึ่งทำอะไรหยุดก่อน รถแม็คโครเขาไม่เข้าใจหรือยังไงไม่ทราบ เราเดินอ้อมลงไปข้างหลัง รถแม็คโครไปลงดูข้างล่างค่อยลงไปก็ไปเหยียบ

เอ๊ะ ! มันมีอะไรรองรับเท้าเหมือนกับไม้แผ่นใหญ่คิดในใจเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้บอกกับรถแม็คโครหยุดก่อน รถแม็คโครฟังไม่รู้เรื่อง รถแม็คโครจึงจกเลยดังปั๋งไฮโดรลิคหลุดหมดไป ๓ หมื่นแปด สับทีเดียวเท่านั้นไฮโดรลิคนี่หลุด เสร็จเรียบร้อยแล้ว รถแม็คโครยกหัวไม่ได้คาไว้ตรงนั้น แล้วเราได้เดินดู

อาตมา...เดินดูเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปหยิบนี่มันหอยนี่นะ แล้วหอยมายังไง แต่ไม่ได้เป็นตัว ๆ มันเป็นเศษ ๆ กระเด็นขึ้นมา เพราะฟันของแม็คโครขุดออกมา เสร็จพิจารณาจึงจุดธูปจุดเทียนบอกเล่าปู่หอย แม่ย่าหอย สิ่งศักดิ์สิทธิ์รับรู้ว่า ขอให้พบสิ่งมหัศจรรย์ที่นี้ แล้วรถแม็คโครทำอะไรไม่ได้แล้วต้องเอาช่างมาซ่อมหมดไป ๓๘,๐๐๐ บาท

แล้วเช้าขึ้นมาโชเฟอร์แม็คโคร มาเปิดอกว่า หลวงพ่อครับผมได้แร่อะไรไม่รู้เป็นยิปซัมสวยงามมาก ที่มันติดมากับหอย ผมจะให้แฟนผมที่ฉะเชิงเทราดู บ้านเขาอยู่ฉะเชิงเทรา

☺โชเฟอร์คืนของมีค่า...ที่ถูกค้นพบในที่ดินแห่งนี้

ฉะนั้น **ผมจะขอคืนให้หลวงพ่อ เพราะว่าเมื่อคืนนี้เห็นคนนุ่งขาวห่มขาวคอไม่มีมีแต่ตัว บอกว่า...เอ็งอย่าเอาไปของเขานะ ของเค้ามีเจ้าของ เอ็งไปคืนให้เขาเดี๋ยวนี้ มันก็ตัวสั่นเลย มันเดินมา มันกำลังดูช่างซ่อม มันเดินมาให้ มันเป็นยิปซัมชนิดหนึ่ง แล้วแร่เหล็ก ที่ปนอยู่กับเปลือกหอย**

ดังนั้น เราเก็บไว้ ทุกวันนี้ยังอยู่ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ได้บอกกับเถ้าแก่ซ้วงว่า ขอให้เถ้าแก่ซ้วง จงขุดหน้าดิน หมายความว่า พอถึงหอยแล้ว ขอให้หยุดหมายความว่าโชเฟอร์ มันได้ขุดประมาณ ๔๐ กว่าไร่ ที่เห็นทุกวันนี้แล้ว อาตมาได้บอกกับทิดณรงค์ว่า...

ลูกศิษย์ทั้งหมด ให้หาตะขอที่สับกระสอบข้าวสาร ไปทำมาสัก ๑๐ อัน ทำให้สั้น ๆ หน่อยแล้วลองทำพิธีขุดดูสิ แล้วเบื้องบนจะสั่งตลอด เมื่อขุดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ตากแดดให้แห้ง ตากแดดให้แห้งแล้ว ให้กองไว้ คือ หอยนะพอเขาขุดหน้าดินเสร็จ ใช้คนขุด คนขุดหอย ได้เอาตะขอขุดลงไป แล้วกระตุกลงมา แล้วนำมาใส่เข่ง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ก็เอาหอยขึ้นไปเรื่อย ๆ ๑๒ ปี และรถแม็คโคร หมายความว่า พอทำถนนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้บอกว่าพอเลย ทางวัดขุดหอยมาโดยตลอดที่เห็นทุกวันนี้ เรียนรู้ไปเรื่อย ๆ ว่า เราจะทำอย่างไงดี ต้องเอาหอยนี้ขึ้นมา แล้วตากแดดไว้ เมื่อตากไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว หมายความว่าเข้ากอง เมื่อเข้ากองเสร็จ หมายความว่าอัดฉีด พออัดฉีดจะเห็นมุขกระเด็นกระดอนเหมือนตาปลาตะเพียนนะ เอ๊ะ ! นี่ มันมุขนี่นะ

ก็เก็บไว้ ๆ ๆ สะสมไว้เยอะ แต่ก็ไม่เคยเห็นเลยว่า มุขนี้จะอยู่กับหอย

☺ที่มาของการตั้งชื่อวัดว่า "วัดเจดีย์หอย"

ฉะนั้น เมื่อเอาขึ้นมามาก ๆ เข้าอัดฉีดเก็บมามาก ๆ เข้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ บอกให้สร้างพระเจดีย์ เป็นรูปเจดีย์ คือ หมายความให้วางไว้ นำเปลือกหอยที่เคาะ ๆ นั่นนะมาปูพื้น เสร็จแล้ว จึงเอาไม้ปัก เอาหอยนี้เรียงขึ้น ๆ เป็นเจดีย์หอย พอขุดมาได้ ประมาณสักเกือบ ๑๐ ปี เจ้าคณะภาค ๑ เดินทางมาจากดอนเจดีย์ แล้วได้มาแวะ บอกว่า ลูกศิษย์บอกว่า สมเด็จวัดปทุมคงคา/เจ้าคณะภาค ๑ (สมเด็จพระธีรญาณมุนี : สนิธ เขมจารี) จะมาคุยเรื่อง บอกชื่อวัดเสร็จแล้ว จึงได้กราบสมเด็จ

สมเด็จบอกว่า...วัดนี้แปลกดี เอาเปลือกหอยสร้างเจดีย์

เจดีย์นี้สร้างด้วยหอย

ฉะนั้น จะขอตั้งชื่อว่าวัดนี้เป็น **"วัดเจดีย์หอย"** ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา สมเด็จวัดปทุมคงคา/คณะภาค ๑ เป็นผู้ตั้งชื่อ **"วัดเจดีย์หอย"** ตั้งบัดนั้นเป็นต้นมา จึงขุดหอยเรื่อย ๆ จนมาถึง ๑๒ ปี ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๖-๒๕๓๘

ได้มีหนังสือจากพระราชวังว่า สมเด็จพระเทพฯ จะเสด็จมา ๆ เปิดอนามัยเฉลิมพระเกียรติ ที่อำเภอลาดหลุมแก้ว

ฉะนั้น ขอให้ทางวัดนั้น จงเตรียมตัว แล้วก็มีโยมผู้ใหญ่จากพระราชวัง คุยกับนายอำเภอว่า จะเสด็จมาประมาณอีก ๒ เดือน แล้วทางวัดจึงเตรียมตัวจัดสถานที่ต่าง ๆ เพื่อต้อนรับ

เมื่อก่อนสะพานหน้าวัดนั้น ยังเป็นสะพานหัวเดียวอยู่เลย ไม้ไผ่ต้นเดียวนะ ข้ามไป-ข้ามมา เลยพอดี

อาตมาได้เดินทางไปราชบุรีไปคุยกับญาติโยม แล้วไปเอาไม้ตะเคียนที่มันจมน้ำอยู่ในบ่อทราย ไปคุยกับโยมเหมา โยมเหมาได้ถวายไม้มาแล้วมา ทำสะพานให้สมเด็จพระเทพฯ ข้าม แล้วในใจคิดว่า เปลือกหอยทั้งหมดนั้น ที่มีอยู่ อยากจะทำเจดีย์ถวายสมเด็จพระเทพฯ คือ ได้ทำพิธีบอกเล่าแล้วเอาเปลือกหอยทำเจดีย์หน้าวัด ทุกวันนี้

ฉะนั้น การที่ได้ขุดเปลือกหอยนางรมยักษ์ มีมากที่สุดในโลก อายุ ๘ ล้านปี ได้มีกรมทรัพยากรธรณีฯ ได้มาสำรวจว่าเอารถติดสว่าน

- สำรวจตั้งแต่นครปฐมถึงจุดนี้
- สำรวจตั้งแต่นครสวรรค์ถึงจุดนี้
- สำรวจตั้งแต่สุพรรณบุรีถึงจุดนี้

– สำรวจตั้งแต่นครนายกถึงจุดนี้

บอกว่า สถานที่นี้เมื่อ ๘ ล้านปี สถานที่นี้ เป็นสะดือทะเล ฉะนั้น ตั้งแต่จังหวัดชุมพร เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ราชบุรี นครปฐม ปทุมธานีแล้วขึ้นไปเรื่อย ๆ จนจังหวัดน่าน และจังหวัดแพร่ เมื่อ ๘ ล้านปี เป็นทะเลทั้งหมด

แต่จังหวัดปทุมธานีนั้น เป็นทะเลลึก เป็นสถานที่อยู่ของเปลือกหอยนางรมยักษ์ มีมากที่สุด เสร็จเรียบร้อย เขามาสำรวจเขาติดสว่านประมาณสัก ๖ เมตร เขาไซเปลือกหอยขึ้นมา แล้วสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประเทศอิตาลีได้ทำหนังสือส่งมาว่า สถานที่วัดนี้มีเปลือกหอยนางรมยักษ์มีมากที่สุด ในโลก อายุ ๘ ล้านปี จึงจำจากอิตาลี ญี่ปุ่น อังกฤษ และเยอรมัน ได้มาสำรวจเสร็จแล้ว กรมทรัพยากรธรณีฯ ของเมืองไทย ก็ได้มาหลายครั้ง บอกว่า สถานที่นี้ เคยเป็นทะเลมาก่อน จึงรู้ว่า

เปลือกหอยทั้งหมดนั้น เป็นเปลือกหอยนางรม แล้วอาตมาได้อุตสาหะ มานะ ขุดเอาเปลือกหอยขึ้นเรื่อยๆเป็นเวลา ๑๒ ปี

พอถึง พ.ศ.๒๕๓๘ สมเด็จพระเทพฯ เสด็จมาเปิดอนามัยเฉลิมพระเกียรติ แล้วเสด็จมาชมสวนสมุนไพร ว่านยา แล้วมาชมวิธีการขุดหอย เลยมีคนมามากมาย

ขณะเดียวกัน นักข่าวของเมืองไทย คือ สมหญิง ยิ่งยศ ได้ออกข่าวอยู่ประมาณ ๑ เดือน บอกว่า พระที่ไหนไม่ทราบซื้อที่ดินสร้างวัด สมรู้ร่วมคิดกับชาวบ้าน ทุบเปลือกหอย จากทะเลมาฝังไว้ แล้วทำท่าขุด พระหลอกลวง พระหากิน ถูกนักข่าวโจมตีอยู่ประมาณ ๑ เดือน แล้วญาติโยมได้มาเยี่ยมเยือนมาดู มาชม ในการขุดหอย ตกลงไม่ขุดบ่อน้ำแล้วขุดเปลือกหอยขึ้นมาแทน

☺สมเด็จพระเทพฯ เสด็จมาทอดพระเนตรหอย

ปีนี้ (๒๕๓๘) คิดว่า เป็นมงคลแล้ว อาตมาได้สั่งคณะกรรมการพร้อมด้วยลูกศิษย์บอกว่าทั้งหมด เราขุดมา ๑๒ ปี สมเด็จพระเทพฯ ได้เสด็จมา ได้มีพระอาทิตย์ทรงกลดพอสมเด็จพระเทพฯ จะลงมา คือ อาตมาจุดธูป ประมาณสัก ๖ โมงเช้า มีข้อแม้ว่า บ่อที่ขุดหอยนี้ ห้ามผู้หญิง ลงไปในบ่อเด็ดขาด

ฉะนั้น วันนี้ขออนุญาต คือ ๑) สมเด็จพระเทพฯ และ ๒) ภรรยาของผู้ว่าฯ แล้วคนที่ติดตาม ประมาณ ๑๕ คน ขออนุญาตลงไปชมการขุดหอย ในบ่อ

อาตมา ไปซื้อไม้ไผ่ตงลำใหญ่ ๆ จากจังหวัดนครนายกมาทำสะพานแล้วก็ผูกผ้าสวยงาม แล้วเอาเต็นท์ลงไปข้างล่าง

แล้วไปคุยกับเศรษฐีโฆษณา ไปขอยืมรถดับเพลิงมา มาฉีดที่ผิวให้หอยขึ้นมาให้เต็มไปหมด

สมเด็จพระเทพฯ จะลงไปข้างล่าง พระอาทิตย์ทรงกลดมีแสงลงมา แม่นมที่มากับสมเด็จพระเทพฯ ชี้ว่า พระอาทิตย์ทรงกลด สมเด็จพระเทพฯ ถ่ายรูปขึ้นไป

จากวันนั้น จะมีผู้คนมากมายที่เดินทางมา ญาติโยมชาวอิสลามแถวลาดบัวหลวง เอามะม่วง เอากล้วย มาถวายสมเด็จพระเทพฯ แล้วรู้สึกว่า วันนั้นผู้คนมากมาย และมีราชการ ทหาร ตำรวจ มาดูแล ถนนหนทาง มาช่วยกันรับภาระ ธุระ

ตั้งบัดนั้นเป็นต้นมา อาตมาภาพได้เริ่มสร้างวัด ๘๐ ไร่ สร้างโรงเรียน ๓๐ ไร่ สร้างอนามัย ๕ ไร่ ให้คนไม่มีที่อยู่

๕ ไร่

ฉะนั้น วัดเจดีย์หอย เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๒๖ ซื้อที่ดินสร้างวัดและสมเด็จวัดปทุมคงคา ตั้งชื่อ **"วัดเจดีย์หอย"** ตำบลบ่อเงิน อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี เป็นต้นมา

วัดเจดีย์หอย ที่เกิดขึ้น ทุกวันนี้ สมเด็จ/เจ้าคณะภาค ๑ เป็นผู้ตั้งชื่อ แล้วสิ่งที่เป็นมงคล คือ สมเด็จวัดปทุมคงคา/เจ้าคณะภาค ๑ ได้ให้ข้อคิดเห็นกับอาตมาเรื่องการปกครอง บริหารจัดการ แนะนำสั่งสอน บอกเล่า ทุกอย่าง ได้ความรู้มาจากพระผู้ใหญ่หลายรูป ที่ติดตามมา

ดังนั้น **วัดเจดีย์หอย เริ่มสร้างมาวันที่ ๑๒ พ.ศ.๒๕๒๖ จนถึงบัดนี้ ๓๒ ปี ย่างเข้า ๓๓ ปี วัดเจดีย์หอย ได้เจริญรุ่งเรือง ทุกวันนี้ ทำมาด้วยความอดทน ขยัน ประหยัด เลย ทางวัดหรืออาตมามีความเคารพศรัทธา ปู่หอย แม่ย่าหอย จึงทำพิธีสร้างรูปจำลอง ปู่หอย แม่ย่าหอย จนถึงทุกวันนี้ ญาติโยมที่มาได้กราบไหว้ ขอพร**

คนที่จะรู้จักวัดเจดีย์หอยนั้น จะต้องมีความเคร่งครัด มาถึงวัด ต้องไหว้ปู่หอย แม่ย่าหอย แล้วต้องมีสัจจะ ที่วัดนี้ ลูกศิษย์ทุกคนจะไม่ทานหอย ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา จนถึงบัดนี้

วันนี้อาตมาได้ทำหน้าที่ สร้างวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว วัดที่ ๑ ฉะนั้น ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เมื่อได้สร้างวัดที่ ๑ แล้วมีญาติโยม

ชื่อ โยมสมจิตร ชูโต อยู่ราชบุรีได้ส่งข่าวว่า...

☺หลวงพ่อ...สร้างวัดที่ ๒ (จ.ราชบุรี)

จะขอถวายที่ดิน ให้หลวงพ่อสัก ๑๐๐ ไร่ เพราะโยมสมจิตรนั้น มีความศรัทธาเคยไปมาหาสู่ มีไร่สับประรดอยู่ แต่ทำไม่ไหว อยากจะถวายไว้ให้กับหลวงพ่อ สร้างเป็นสำนักสงฆ์ แล้วปลูกสมุนไพร เพราะได้พูดกันว่า อาตมามาอยู่ที่นี่ อยากได้ปลูกต้นยาต้นสมุนไพร เพื่อต้องการทำยารักษาญาติโยม ที่เจ็บไข้ได้ป่วย

ฉะนั้น เป็นคนที่รักต้นไม้ เป็นคนที่ชอบต้นสมุนไพร เลยทุกวันนี้ ได้สร้างวัดหลายวัด เริ่มต้นตั้งแต่วัดเจดีย์หอย

วัดที่ ๒ ก็คือ สร้างอยู่ที่สวนผึ้ง ราชบุรี

ตั้งบัดนี้เป็นต้นไป ขอให้ญาติโยมทั้งหลาย รับทราบว่า เมื่อสร้างวัดที่ ๑ เสร็จเรียบร้อย วัดที่ ๒ เริ่มสร้างที่ราชบุรี สวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ที่นั่นมีหลาย ๑๐๐ ไร่ เป็นสวนสมุนไพร ว่านยา

แล้วเวลานี้วัดที่ ๒ เจริญรุ่งเรือง ปลูกสมุนไพรมากมาย มีไร่สับประรด มีสมุนไพร มีว่านยา แล้วมีต้นสมุนไพรเก่า ที่มีอยู่เดิม ๆ แล้วได้ปลูกเพิ่มเติมไว้ใหม่ จะเป็นมะขามป้อมก็ตาม จะเป็นมะตูมก็ตาม จะเป็นพิกุล บุญนาค จำปี จำปา กระดังงา ยี่หุบ หมายความว่า สมุนไพร ที่นั่น ปลูกไว้มากมาย

บัดนี้ได้สร้างวัดเริ่มต้นตั้งแต่...วัดเจดีย์หอย แล้วตอนนี้ก็เริ่มสร้างที่ราชบุรี

การสร้างวัดที่ราชบุรีนั้น แสนจะลำบาก เพราะตอนไปใหม่ ๆ นั้น จะต้องบุกป่าฝ่าดง แล้วต้องขอความร่วมมือชาว

บ้าน ที่บ้านนั้น หมายความว่า เป็นที่ท่าพระจันทร์ก็ตาม ลำพระก็ตาม โป่งกระทิงก็ตาม ญาติโยม ชาวไร่ ชาวสวน มาช่วยกันก่อร่างถางพง แล้วสร้างวัด จากนั้น ขุดบ่อปลูกสมุนไพร ใช้เวลาทั้งหมดเกือบ ๓๐ ปี

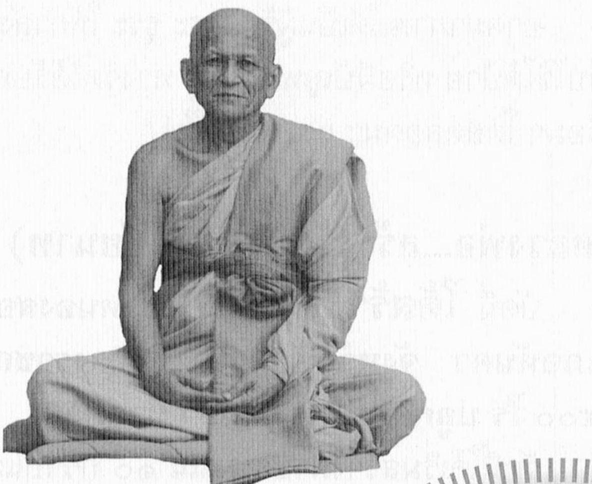
ตอนนี้ อาตมาได้ธุดงค์ทั่วสารทิศเมืองไทย แล้วเริ่มเกิดนิมิตที่ถ้ำองจุ ตำบลนาสวน อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี พร้อมกับได้เดินทางสร้างวัดเจดีย์หอยเสร็จ และไปสร้างที่โป่งกระทิง

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้ญาติโยมทั้งหลาย ติดตาม ที่จะได้สร้างวัดอีกหลาย ๆ วัด สืบต่อไปนี้

อาตมาขอพร ขอบารมี จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จงปกปักษ์รักษาคุ้มครอง ขอให้ญาติโยมทั้งหลาย ที่ได้อ่านหนังสือหรือได้ติดตาม หรือได้ดูซีดี เรื่องประวัติการธุดงค์และสร้างวัด ได้พบเปลือกหอยนางรมยักษ์ ทุกวันนี้ที่วัดเจดีย์หอย ได้สร้างพิพิธภัณฑ์และได้สร้างพระมหาเจดีย์หอย กำลังสร้างอยู่ทุกวันนี้

ฉะนั้น ญาติโยมทั้งหลาย เมื่อได้ทราบข่าว หรือได้รู้แล้วมีโอกาสหวังว่า คงจะมา ร่วมสร้างบารมี สร้างพระเจดีย์หอยที่ใหญ่ที่สุดในโลก กำลังเริ่มสร้างตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ตอนนี้ วัดเจดีย์หอย จะเจริญรุ่งเรือง ไปเรื่อย ๆ แล้ว ก็มีโอกาส ญาติโยมทุกท่านได้มาเที่ยววัด แล้วจะได้ชมพิพิธภัณฑ์เปลือกหอยนางรมยักษ์มีมากที่สุดในโลก ขอให้ญาติโยมทั้งหลายจงมีแต่ความสุข ความเจริญ ทั้งภพนี้และภพหน้า ตลอดกาลนานเทอญ **ขอเจริญพร.**

ตอนที่ ๘

หลวงพ่อทองกลึง พัฒนาวัดเจดีย์หอยเป็นแหล่งท่องเที่ยว และสร้างวัดเพิ่มขึ้น รวมทั้งหมด ๕ วัด

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนที่ ๘ ได้สร้างวัดเจดีย์หอย เป็นวัดท่องเที่ยว ระดับหนึ่งของเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี มีที่ท่องเที่ยว ทั้งหมด ๑๔ วัด แต่วัดเจดีย์หอยนั้น ได้มีอะไรที่หลากหลาย คือ

๑) มีเปลือกหอยนางรมยักษ์มีมากที่สุดในโลก

๒) มีของเก่าที่ได้สะสมไว้ ยาวนาน

๓) มีสมุนไพร ว่านยา

อาตมาภาพ ได้เป็นผู้รับภาระ ธุระ ให้กำลังใจแก่ญาติโยม ที่เจ็บไข้ได้ป่วย หรือมีปัญหาต่าง ๆ ทางวัดได้รับภาระ ธุระ ช่วยเหลือมา โดยตลอดมา และตลอดไป

☺หลวงพ่อ...สร้างวัดที่ ๓ (จ.ชัยนาท)

บัดนี้ **ได้สร้างวัดที่ ๓ เขาหนองสอด บ้านเชี่ยน อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท ซึ่งทางราชการได้มอบให้ ๑,๕๐๐ ไร่ ปลูกสมุนไพร ว่านยา มากมาย**

วัดนี้ได้เริ่มสร้างมาประมาณ ๑๐ กว่าปีแล้ว ได้รับภาระ ธุระ ดูแลต้นไม้เก่าที่มีอยู่ ต้นมะขามป้อม เป็นจำนวนมากและได้ปลูกสมุนไพรเพิ่มเติม **ตอนนี้ มีไม้รวก หน่อไม้ที่มีชื่อเสียงแห่งเขาหนองสอด ระดับหนึ่งของประเทศ เพราะว่า หน่อไม้ที่นั่น หน่อไม้รวก รู้สึกมันอร่อยมาก ไม่เหมือนที่อื่น**

แล้วญาติโยมแถวบ้านเชี่ยน ได้อาศัยเขานี้ เป็นผู้ประกอบอาชีพปีหนึ่ง ก็ไปขุดหน่อไม้ ได้เลี้ยงชีพ เลี้ยงครอบครัว และทางวัดให้ความร่วมมือแก่ญาติโยม ที่ไปขุดหน่อไม้ระหว่างหน้าฝนและเอาหน่อไม้นั้น เอาไปขายได้เลี้ยงชีพ เพราะทางวัดให้โอกาส แล้วก็เว้นไว้ประมาณ ๑ เดือน จะได้เป็นต้นไผ่และจะได้เติบโตต่อไป ทุกปี ขอความร่วมมือกับญาติโยม ขอเวลา ๑ เดือน เพื่อต้องการให้หน่อไม้นั้น เป็นลำ แล้วปีหน้าก็จะได้หน่อไม้ออกหน่อต่อไป

ทางวัดเจดีย์หอย ได้ไปสร้างวัดที่เขาหนองสอดเป็นวัดที่ ๓ เมื่อสร้างวัดที่ ๓ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ญาติโยมที่มีศรัทธา มาให้ปลูกต้นสมุนไพร ว่านยา

☺หลวงพ่อ...สร้างวัดที่ ๔ (จ.กำแพงเพชร)

เริ่มต้นวัดที่ ๔ ได้เดินทางไป ที่จังหวัดกำแพงเพชร ปางมะค่า บ้านเล็กในป่าใหญ่ ได้เดินทางไปสร้างวัด ผู้ถวายที่ดินคุณยายหนิง แล้วซื้อที่ดินเพิ่มเติม ที่ปางมะค่า วังน้ำพัฒนา สำนักสงฆ์เทพเนรมิต ที่นี้ ได้ปลูกสมุนไพรมากมาย ๑๐๐ ไร่ แล้วซื้อที่ดินเพิ่มเติมเป็น ๒๐๐ ไร่ **ตอนนี้กำลังเจริญรุ่งเรือง ปลูกไม้ยืนต้น ปลูกไม้สมุนไพร ว่านยา แล้วมีต้นไม้สมุนไพรโมกมันแสนล้านกว่าต้น ปลูกไม้สักทอง แล้วปลูกสมุนไพรมากมายได้รับรางวัลที่ ๑**

วัดที่ได้สร้างไว้ที่กำแพงเพชร เราได้รวบรวมสมุนไพร ว่านยา เพื่อเอามาทำยาสมุนไพร ช่วยญาติโยมที่เจ็บไข้ได้ป่วย

ญาติโยมที่อยู่จังหวัดกำแพงเพชร เพราะวัดนี้ ตอนนี้กำลังเจริญรุ่งเรืองและสวยงาม ได้สร้างเสนาสนะ สร้างศาลาการเปรียญ สร้างกฎิสงฆ์ สร้างรอยพระพุทธบาท แล้วได้อนุรักษ์ป่าชุมชน และอนุรักษ์ต้นไม้ สมุนไพร ที่สวยงามไว้ในวัดนี้มากมาย แล้วเอาลูกตาล จากจังหวัดปทุมธานี ไปเพาะชำแล้วปลูกไว้เป็นแถวเป็นแนวมีต้นตาลหลาย ๑๐ ต้น ที่สวยงามและได้ปลูกไม้สักทอง ได้ปลูกไม้พยุง ได้ปลูกไม้ประดู่ ชิงชัน แล้วได้ปลูกไม้ประดู่ส้ม สมุนไพรและผลไม้นานาชนิด เช่น มะขามป้อม ลูกมะตูม ฯลฯ ได้ขุดบ่อในบริเวณวัด เขานี้เป็นเขาเตี้ย ๆ แต่สมุนไพรเนี่ยขึ้นปกคลุม และดูร่มรื่น น่าเป็นที่ท่องเที่ยวในโอกาสต่อไปข้างหน้า

ญาติโยมทั้งหลาย ทางวัดเจดีย์หอยนั้น ได้สร้างและได้ปลูกสมุนไพรว่านยา และได้สร้างเสนาสนะ ๓๐ กว่าปี วัดเทพเนรมิต ที่จังหวัดกำแพงเพชรสวยงามที่สุด

☺หลวงพ่อ...สร้างวัดที่ ๕ (จ.ลำพูน)

อาตมา **เมื่อได้สร้างวัดที่ ๕** แล้วทางจังหวัดลำพูน โดยมีผู้ว่าฯ และนายอำเภอ พร้อมด้วยป่าไม้ ได้มอบป่าชุมชน คือ ถ้ำหลวงภูผาเวียง ตำบลป่าพลู อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน จำนวน ๖๐๐ ไร่

อาตมาได้รับความร่วมมือจากญาติโยมที่อยู่ใกล้ ๆ สำนักสงฆ์ถ้ำหลวงภูผาเวียง ตำบลป่าพลู อำเภอบ้านโฮ่ง ได้รักษาความสะอาด ปรับภูมิทัศน์ สร้างกุฏิหลังใหญ่ เป็นเรือนรับรอง สร้างห้องน้ำ สร้างพระนาคปรก สร้างสถานที่เรือนรับรองจากญาติโยมที่ไปบวช ไปพักถือศีลในวัดและไปปรับปรุงเสนาสนะ ปรับปรุงในป่าสมุนไพร ปลูกสมุนไพรเพิ่มเติม ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับในถ้ำ ปรับปรุงถ้ำ ให้สวยงามแล้วก็ติดไฟ ทำถนนขึ้นถ้ำ

ถ้ำนี้ เป็นถ้ำที่สวยงาม ความกว้างของถ้ำประมาณ ๔ กิโล แล้วตอนนี้ หน้าฝนก็ทำทางขึ้น แล้วได้ปรับปรุงเกี่ยวกับต้นไม้เพิ่มเติม ปรับปรุงเกี่ยวกับไม้รวก ที่รกไม่เรียบร้อย จัดทำให้สะอาด แล้วได้ขยายกุฏิสงฆ์ สร้างพระนาคปรกขนาดใหญ่ สร้างเจ้าแม่กวนอิม ได้ทำถนนขึ้นถ้ำ แล้วจึงทำทางปรับปรุงให้ใหญ่ และปลูกต้นไม้เพิ่มเติมข้างทาง

ถ้ำหลวงภูผาเวียง ตำบลป่าพลู อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน นี้ โอกาสต่อไปข้างหน้า สถานที่นี้ เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจแล้วเป็นสถานที่ร่มรื่นที่สุดในภาคเหนือ

อาตมาเป็นผู้รับภาระ ธุระ เป็นผู้รับผิดชอบ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สำนักสงฆ์นี้ ให้เจริญรุ่งเรืองสืบต่อไป

อาตมาเป็นผู้ที่ได้ให้ความเมตตา รับภาระ รับผิดชอบ ญาติโยมทั้งหลาย ที่ได้เดินทางมาวัดเจดีย์หอย จะอยู่ในสถานที่ใดหรือจะทำอาชีพอะไร หรือเจ็บไข้ได้ป่วย มีความทุกข์ร้อน อาตมารับภาระ ธุระ ให้กำลังใจแก่ญาติโยมมาโดยตลอด

เวลานี้ได้สร้างวัดหลายสาขาและหลายวัด ได้รับความร่วมมือจากญาติโยมและลูกศิษย์ ร่วมด้วยช่วยกันรับภาระ ธุระ ร่วมกันสร้างวัด สร้างเสนาสนะ สร้างที่อยู่อาศัยและไปทอดกฐิน ทอดผ้าป่า และไปร่วมกันพัฒนาถ้ำ เขา และป่าที่ทรุดโทรม ปลูกต้นไม้เพิ่มเติม ให้ป่าร่มรื่นและป่าชุมชนสวยงาม ทุกสถานที่ไปทำ ทุกสถานที่เริ่มทำมาจากศูนย์ทั้งหมด ตอนนี้ ทุกสำนักทุกวัดเริ่มสวยขึ้น แล้วต่อไปข้าง หน้าญาติโยมที่อยู่ใกล้เคียง ได้ปฏิบัติธรรม ได้พักผ่อนหย่อนใจ ได้ปฏิบัติธรรม และเป็นสถานที่ท่องเที่ยว

ทุกที่ ทุกวัด หมายความว่า จัดการ แล้วก็พัฒนาขึ้น เพื่อให้ญาติโยมทุกคนได้ไปศึกษา แล้วเรียนรู้เกี่ยวกับสมุนไพร ว่านยา ทุกสถานที่

☺วัดเจดีย์หอย...ยินดีต้อนรับทุกท่าน

ญาติโยมทั้งหลาย วัดเจดีย์หอยนั้น ยินดีต้อนรับกับญาติโยมทุกคนทุกท่าน ที่ได้ให้กำลังใจ ได้ช่วยกันเป็นเจ้าภาพ ช่วยสร้างวัด พร้อมด้วยบริจาคสิ่งของ เพราะทุกวัดนั้นที่สร้าง ไม่มีอะไรเลย เริ่มมาจากศูนย์ทั้งหมด ญาติโยมมาช่วยกันบริจาคไฟ บริจาคสิ่งของ บริจาคปัจจัย แล้วมาถวายสิ่งของต่าง ๆ เสื่อสาด อาสนะโต๊ะและเกี่ยวกับเก้าอี้ต่าง ๆ

วัดที่พูดมาทั้งหมดนี้ มาจากศูนย์ทั้งหมด อาตมาได้รับความร่วมมือจากญาติโยมและลูกศิษย์ทุกคน ช่วยกันก่อร่างสร้างมาทั้งหมด ๕๐ กว่าปี สร้างมาหลายวัด

วัดเจดีย์หอยนั้น ยินดีต้อนรับญาติโยมทุกท่าน ที่มีปัญหาเจ็บไข้ได้ป่วย ที่อยู่กรุงเทพ และต่างจังหวัด หรืออยู่ต่างประเทศ มีโอกาสแวะมา ทางวัดเจดีย์หอยยินดีต้อนรับ วัดเจดีย์หอยนั้นเป็นวัดท่องเที่ยวได้สะสมเปลือกหอยนางรมยักษ์ สะสมเกี่ยวกับของเก่า และได้ปลูกต้นไม้ร่มรื่น สำหรับญาติโยมที่เดินทางมา

อาตมาได้มีโอกาส ได้มาสร้างวัด ได้มาสะสมสิ่งของ ไว้ให้กับญาติโยม ที่ไม่เคยพบ หรือไม่เคยเห็น ของเก่าได้รวบรวมไว้ สมัยสุโขทัย บ้านเชียง ศรีเทพ เพชรบูรณ์ ลพบุรี ดงมะรุม และมีอะไรที่ได้สะสมไว้ ให้เด็กรุ่นหลัง หรือญาติโยมที่ได้เดินทางมา มีโอกาสได้มาศึกษา มาทัศนศึกษาเรียนรู้ว่าสถานที่นี้

"...วัดที่พูดมาทั้งหมดนี้ มาจากศูนย์ทั้งหมด อาตมาได้รับความร่วมมือจาก ญาติโยม และลูกศิษย์ทุกคน ช่วยกันก่อร่างสร้างมาทั้งหมด ๕๐ กว่าปี สร้างมาหลายวัด..."

ได้สะสม และได้รักษาภูมิปัญญาไทย ศิลปะได้อนุรักษ์ไว้ให้กับคนรุ่นหลัง ได้มีโอกาส ได้มาเรียนรู้ เกี่ยวกับรูปภาพฝาผนังในโบสถ์ แล้วเกี่ยวกับศิลปะ ได้สร้างพระมหาเจดีย์หอย ที่ไม่มีที่ไหนมาก่อน ตอนนี้ทางวัดกำลังก่อสร้างทุกวันนี้ เพื่อต้องการให้เด็กรุ่นหลังได้รู้ได้ทราบว่า เปลือกหอยนางรมได้มาสร้างพระเจดีย์ได้อย่างไร

☺ใช้ความสามารถบริหารจัดการ...สิ่งของที่มีอยู่

ฉะนั้น จำเป็นต้องใช้ความสามารถ เพราะสิ่งของ ที่ของเรามีอยู่ อยากให้ทำให้เป็นประโยชน์ การจะทำอะไรก็สุดแท้ มาถึงทุกวันนี้ มันเป็นเรื่องที่เหน็ดเหนื่อย มันเป็นเรื่องที่ต้องรับผิดชอบ มันเป็นเรื่องที่ต้องรับภาระ ธุระ

จะไม่มีความอดทน หรือญาติโยมไม่ให้กำลังใจ ก็จะทำอะไรเนี่ย มันไม่ได้ ฉะนั้น ชีวิตนี้ขอทุ่มเทสุด ๆ เพื่อพระพุทธศาสนา แล้วทำเพื่อส่วนรวม ทำเพื่อสังคมถึงจะเหน็ดเหนื่อยขนาดไหน ตั้งใจที่จะรับภาระ ธุระ มาโดยตลอด และทำต่อไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่

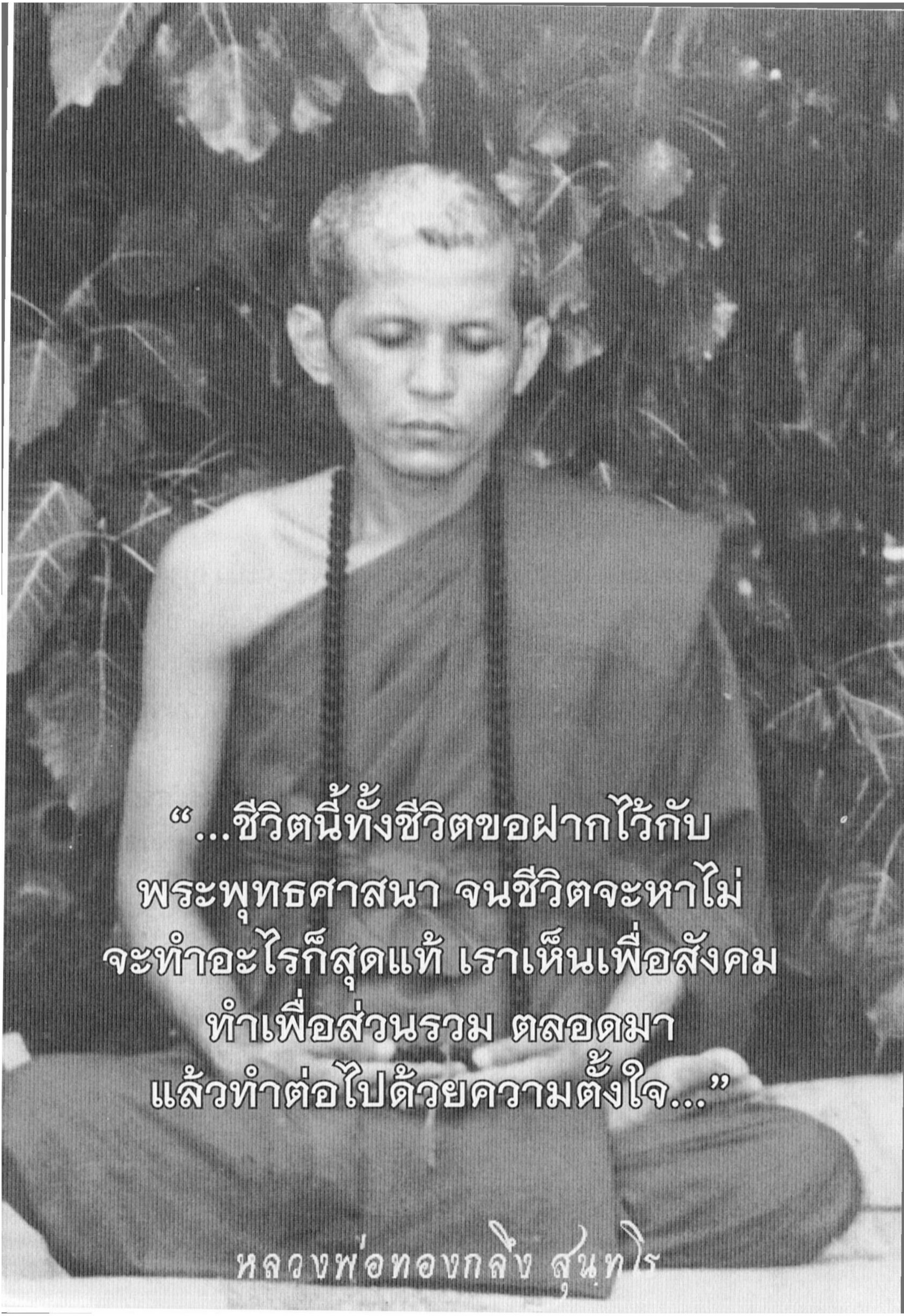
ชีวิตนี้ทั้งชีวิตขอฝากไว้กับพระพุทธศาสนา จนชีวิตจะหาไม่ จะทำอะไรก็สุดแท้ เราเห็นเพื่อสังคม ทำเพื่อส่วนรวม ตลอดมา แล้วทำต่อไปด้วยความตั้งใจ

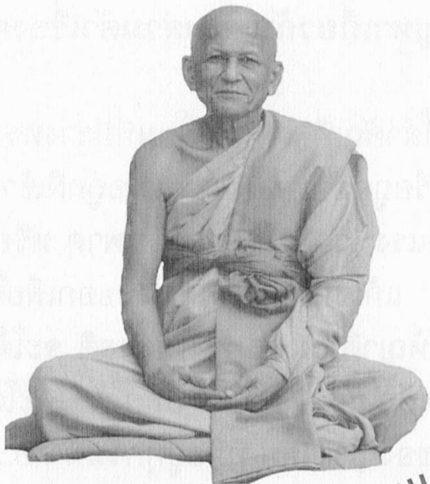
ญาติโยมทั้งหลาย มีโอกาส ได้อ่านหนังสือความเป็นมาของการธุดงค์ ด้วยการสร้างวัด ด้วยการช่วยเหลือญาติโยมที่เจ็บไข้ได้ป่วย หรือมีปัญหาเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของชีวิต ปัญหาต่าง ๆ ของการทำงาน ปัญหาต่าง ๆ ของโรคภัยไข้เจ็บ ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ประสบมาแก้ปัญหาไม่ได้ ญาติโยมทั้งหลาย มีโอกาสแวะมาสอบถามหรือแวะมา ได้มาให้ความช่วยเหลือ ทางวัดยินดีที่จะรับภาระ ชี้ช่องทางรับผิดชอบให้

วัดหยุดของทางวัด หยุดวันพุธ-วันพระ ฉะนั้น ญาติโยมทั้งหลาย มีโอกาสแวะมาที่วัดเจดีย์หอย ตำบลบ่อเงิน อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และหยุดวันพุธ-วันพระ เพราะวันพุธ-วันพระนั้น ครูบาอาจารย์ได้บอกว่า...ถ้าไม่จำเป็นจะไม่เดินทาง และจะไม่ทำเกี่ยวกับพิธีอะไรต่าง ๆ

วันนี้ อาตมา ขอบารมีคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ทวยเทพเทวดา สิ่งศักดิ์สิทธ์ทั้งหลาย จงปกปักษ์รักษาคุ้มครองให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน ที่มีโอกาสได้มาก่อร่างสร้างบุญกุศล ที่วัดเจดีย์หอย มาเป็นเจ้าภาพ หรือมาให้กำลังใจกับอาตมา

ขอบุญบารมีนี้ จงปกปักษ์รักษาคุ้มครอง ให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน จงมีแต่ความสุข ความเจริญ จะคิดสิ่งหนึ่งประสงค์สิ่งใด ขอให้พบกับมนุษยสมบัติ นิพพานสมบัติ สวรรค์สมบัติ โดยทั่วหน้ากันทุกท่านทุกคน เทอญ **ขอเจริญพร.**

"...ชีวิตนี้ทั้งชีวิตขอฝากไว้กับ
พระพุทธศาสนา จนชีวิตจะหาไม่
จะทำอะไรก็สุดแท้ เราเห็นเพื่อสังคม
ทำเพื่อส่วนรวม ตลอดมา
แล้วทำต่อไปด้วยความตั้งใจ..."
หลวงพ่อทองกลิ้ง สุนทโร

ตอนที่ ๙

หลวงพ่อทองกลึง ได้สร้างวัดมา ๕ วัดแล้ว และจะทำต่อไปด้วยความตั้งใจ

☺เรื่องเล่านำทาง

อาตมาได้ทำหน้าที่ สร้างวัดทั้งหมด ๕ วัด และได้ทำหน้าที่ช่วยเหลือญาติโยมที่มีความทุกข์ เกี่ยวกับการเจ็บไข้ได้ป่วย หรือมีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น

๑) ถูกของ

๒) เจ็บไข้ได้ป่วย

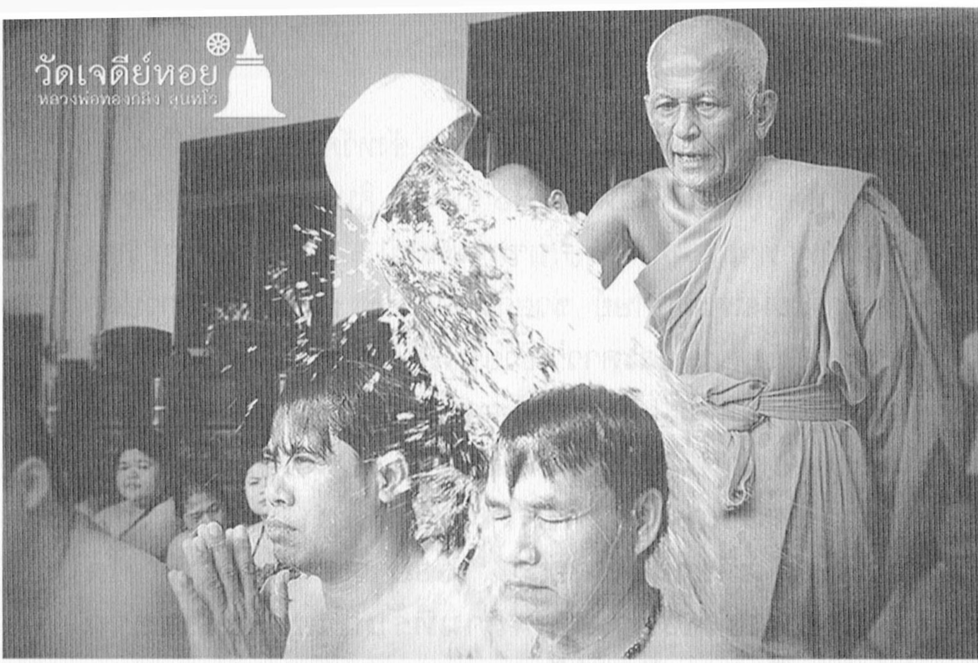
๓) มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวเรื่องครอบครัวและปัญหาต่าง ๆ

และสิ่งที่สำคัญที่สุด ญาติโยมที่มีร่างทรง องค์เทพ แก้ปัญหาไม่ได้ หรือถูกลมเพลมพัด หรือถูกผีเข้า หรือเกี่ยวกับปัญหา โรคร้ายแรง โรคมะเร็ง โรคอัมพาต หรือเกี่ยวกับระบบของปัญหาชีวิต แก้ไขปัญหาไม่ได้ เสียอกเสียใจ ก็ได้พูดคุยแนะนำสั่งสอนให้ญาติโยมทุกคน ให้ตั้งสติ จะได้มีสมาธิ เมื่อมีสมาธิ จะได้เกิดปัญญา คิดออก บอกได้ และได้รับภาระ ธุระเกี่ยวกับปัญหาของญาติโยม ที่มีอยู่ทุกวันนี้ คือ...

☺วัดเจดีย์หอย...มีหน้าที่รับภาระ ธุระรับผิดชอบ

ญาติโยมมาอาบน้ำมนต์ เกี่ยวกับไม่สบายใจ หน้าที่สายการงาน อาชีพค้าขาย หรือมีปัญหากับเรื่องหน้าที่การงาน ปัญหาเกี่ยวกับธุรกิจ ญาติโยมมาอาบน้ำมนต์กัน เป็นจำนวนมาก วัน ๆ หนึ่ง วันเสาร์-อาทิตย์ ประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ คน และได้มีโอกาสได้ทำหน้าที่รับภาระ ธุระ กล่าวคือ

เทศนาสอนญาติโยม และช่วยรับภาระ ธุระ เกี่ยวกับโรงทานแก่พระคุณเจ้าหรือหลวงปู่ หลวงพ่อ ที่ได้มรณภาพก็ได้ตั้งสร้างโรงทาน ตามวัดทั่วสารทิศ เกี่ยวกับรับภาระ ธุระ เป็นเจ้าภาพทุกวัด ให้แก่หลวงปู่ หลวงพ่อที่มรณภาพ และสิ่งที่สำคัญได้ทำหน้าที่ช่วยชาติคือ ทหาร ตำรวจ มีความทุกข์ร้อนเกี่ยวกับปัญหาที่ได้ปฏิบัติภาคใต้ ได้มีโอกาสได้ไปแนะนำสั่งสอน แล้ว

ชี้แจงให้ทหารทั้งหลาย ที่ไปทำหน้าที่ภาคใต้ สมควรที่จะรับภาระรับผิดชอบกับหน้าที่ที่จะต้องไปปะพรมน้ำพระพุทธมนต์ ปลอบขวัญให้กำลังใจ และมอบของที่ระลึก ให้แก่ทหารที่เดินทางไปปฏิบัติที่ภาคใต้

รายการต่อไปได้รับภาระ ธุระ เกี่ยวกับงานของพระพุทธศาสนาได้ไปเลี้ยงอาหารและได้ให้กำลังใจครูบาอาจารย์ ที่ได้ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานพระพุทธศาสนา ได้ไปเป็นเจ้าภาพในสถานที่วัดต่าง ๆ มีการอบรมสัมมนา มีการปฏิบัติธรรม เกี่ยวกับทุกสถานที่ไปเทศนา แนะนำ สั่งสอน และชี้แจง

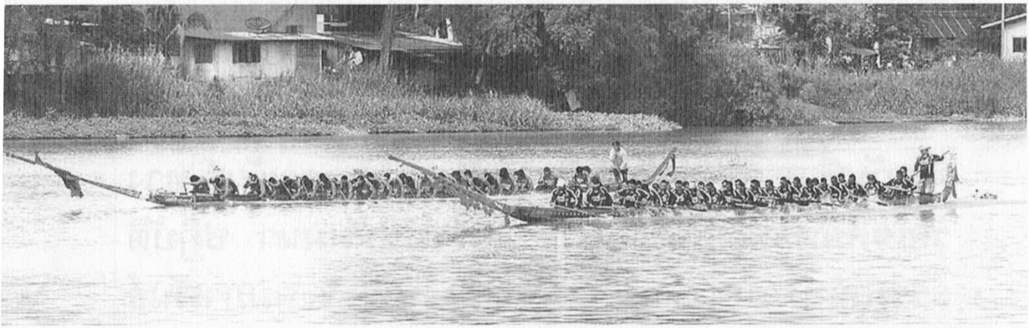
กิจกรรมที่สำคัญประจำปีของวัดเจดีย์หอย คือ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ถึง วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ทางวัดเจดีย์หอย ได้มีอยู่ปริวาสกรรม สัมมนา ปฏิบัติธรรมทุกปี วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์

ฉะนั้น พระได้เดินทางมาจาก ๗๖ จังหวัด ทั่วสารทิศเมืองไทย มาปฏิบัติอยู่ที่วัดเจดีย์หอย ๑๐ วัน ๑๐ คืน และได้ถวายปัจจัยเป็นค่าพาหนะรูปละ ๕๐๐ บาท แต่ละปี ๗๐๐-๘๐๐ รูป ทางวัดญาติโยมและลูกศิษย์ ช่วยกันรับภาระ ธุระ ได้นำข้าวปลาอาหาร ทั้งหวานและคาว ช่วยรับรองพระคุณเจ้า ที่เดินทางมา ทุกสถานที่และได้มาอยู่ที่วัดเจดีย์หอย ทางวัดรับภาระ ธุระแล้วได้ทำหน้าที่มาประมาณ ๓๕ ปี

และทางวัดได้มีกิจกรรมคือเกี่ยวกับงานประเพณี เกี่ยวกับเรือยาว "เรือยาวเทพส่องแสง" ได้ชิงถ้วยพระราชทานทุกสถานที่รับถ้วยพระราชทานของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

ฉะนั้น เรือยาวเทพส่องแสงนั้น ได้นำชื่อเสียงให้แก่วัดเจดีย์หอย วัดเจดีย์หอยเป็นวัดท่องเที่ยวได้รวบรวมเกี่ยวกับเรือเก่าเรือโบราณมากมาย เรือมาตร เรือจ้าง เรือเป็ด เรืออีบด เรือสำปั้น เรืออีจู๊ด เรือไผ่ม้า และเรือโบราณทุกชนิด ได้รวบรวมไว้ให้คนรุ่นหลัง จะได้ศึกษา แล้วได้มีโอกาส จะได้มาเรียนรู้ เกี่ยวกับเรือเก่า

ได้รวบรวมไว้มากมาย ทางวัดมีกิจกรรมทุกปี คือ ได้จัด

แข่งเรือยาวประเพณี ชื่อ **“เรือยาวเทพส่องแสง แม่คนสวย โพธาราม ยุทธการนาวา”**

เรือทั้งหมดนี้ ไปแข่งทุกสถานที่ ของเมืองไทยได้รับความสบายใจแก่ญาติโยม ที่มีโอกาสได้ชม แล้วเป็นแชมป์

☺สร้างวัด ๕ วัด...เพื่อปลูกสมุนไพร ว่านยา

วัดเจดีย์หอยนั้น มีกิจกรรม คือ

๑) ได้จัดของเก่าเกี่ยวกับของโบราณ แล้วก็ของพื้นบ้านเกี่ยวกับไห เกวียน ล้อเกวียน โอ่งโบราณ และเกี่ยวกับของเก่า ๆ ทุกยุคทุกสมัย คือ ได้จัดไว้ให้ญาติโยม ได้มีโอกาสได้มาศึกษาและเรียนรู้

๒) ทางวัดเจดีย์หอย ได้รวบรวมสมุนไพร ว่านยา ได้แก่

(๑) ได้ปลูกไว้ที่วัดเจดีย์หอย จังหวัดปทุมธานี จำนวน ๑๑๓ ไร่ กับ ๓ งาน

(๒) ได้ปลูกไว้ที่จังหวัดราชบุรี สวนผึ้ง ประมาณ ๒๐๐ กว่าไร่

(๓) ได้ปลูกไว้ที่จังหวัดชัยนาท บ้านเชียน หันคา จำนวน ๑,๕๐๐ ไร่

(๔) ได้ปลูกไว้จังหวัดกำแพงเพชร อำเภอขาณุ-วรลักษบุรี จำนวน ๒๐๐ ไร่ และ

(๕) ปลูกไว้ที่จังหวัดลำพูน ถ้ำหลวงภูผาเวียง ตำบลป่าพลู อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน จำนวน ๖๐๐ ไร่

ฉะนั้น ได้รวบรวมต้นไม้สมุนไพร ว่านยา นานาชนิด เก็บไว้รักษาญาติโยม ที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคต่าง ๆ ส่วนมากรักษา

เกี่ยวกับญาติโยมเกิดอุบัติเหตุ ขาหัก แขนหักหรือฟกช้ำดำเขียว หรือเป็นแผล

ทางวัดมีน้ำมันว่าน ๑๐๘ ที่จะรักษาให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน ญาติโยมที่มีปัญหาเกี่ยวกับร่างทรง องค์เทพ แก้ปัญหาไม่ได้ เกี่ยวกับเป็นโรคเลือดหรืออัมพฤกษ์อัมพาต ทางวัดได้รวบรวม หมอนวดไว้ มีสถานที่อบยาสมุนไพรเพื่อสุขภาพ แล้วมีหมอนวด นวดให้แก่ญาติโยมทุกคนทุกท่าน

วันเสาร์-อาทิตย์ ญาติโยมจะมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ญาติโยมที่เดินทางมา ได้มาอบยาสมุนไพร มานวด และมาชมเกี่ยวกับเปลือกหอยนางรมยักษ์ มีมากที่สุดในโลก ได้สร้างพระเจดีย์พระมหาเจดีย์ใหญ่ ๆ ที่สุดในโลก

ญาติโยมที่มาที่นี้ ทางวัดได้มีก๋วยเตี๋ยว มีอาหาร เลี้ยงญาติโยม ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง ญาติโยมที่เดินทางมาจากทาง

ใกล้และทางไกลมีที่พัก ญาติโยมมาจากต่างจังหวัดกลับไม่ทัน ทางวัดเลี้ยงอาหาร แล้วหาที่พักให้

วัดเจดีย์หอยนั้น ยินดีต้อนรับ ญาติโยมทุกท่าน ที่เดินทางมา จะเป็นคนจน หรือคนรวย ทางวัดจะเป็นผู้รับภาระรับผิดชอบ

ญาติโยมทั้งหลาย ที่มีปัญหา ส่วนมากจะมาที่วัด จะมาอาบน้ำมนต์และจะมาพักผ่อนหย่อนใจ หรือมาปฏิบัติธรรม สวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติธรรมจะมีกิจกรรมทุกปีที่รับภาระ ธุระ ให้

ฉะนั้น ทางวัดเจดีย์หอยนั้น ได้ทำหน้าที่ช่วยสังคมมาทั้งหมด เกือบ ๕๐ กว่าปี หน้าที่ที่รับภาระ ธุระ คือ

๑) ญาติโยมมีปัญหาต่าง ๆ จะแก้ปัญหาให้

๒) แนะแนว ทางชี้นำ

แล้วสอนให้ญาติโยมนั้น จงทำในสิ่งที่ดี คิดในสิ่งที่ดี พูดในสิ่งที่ดี แล้วสิ่งที่สำคัญทางวัดให้กำลังใจแก่ญาติโยมทุกคน ที่ได้มีโอกาสเดินทางมา แล้วสิ่งที่สำคัญ ทางวัดเจดีย์หอยนั้น เป็นวัดท่องเที่ยว ญาติโยมมีโอกาส ได้เดินทางมาเที่ยววัด ทำบุญ ๙ วัด

วัดเจดีย์หอยนั้น มีส่วนที่จะให้ญาติโยมทุกที่ ที่เดินทางมาจากภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคอีสาน จะมาไหว้พระ ๙ วัด มาแวะที่วัด ไม่ว่าจะเข้าพรรษา หรือออกพรรษา หรือทุกเวลา ญาติโยมจะเดินทางมาโดยตลอด หรือญาติโยมเกี่ยวกับกลุ่มแม่บ้าน ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด มาจากต่างจังหวัดมาแวะ

การเดินทางมาวัดเจดีย์หอยนั้น มาง่าย เดินทางมาจากจังหวัดปทุมธานีเดินทางตรงมาเรื่อย ๆ จะมี

ป้ายไทยคม เลี้ยวเข้าวัด และเดินทางมาโดยตลอด จะเห็นป้ายท่องเที่ยว

วัดเจดีย์หอยนั้น เป็นวัดท่องเที่ยว ญาติโยมเดินทางมา จะเดินทางมาง่าย การที่ญาติโยมทั้งหลาย ที่มีปัญหาต่าง ๆ วัดเจดีย์หอย รับภาระ ด้วยความตั้งใจและทุ่มเททุกอย่างมาทั้งหมด ตั้งแต่เริ่มต้น จนบัดนี้ ๕๐ กว่าปี ได้รับภาระ ธุระ ไม่เลือกชั้นวรรณะ ญาติโยมจะมา จากที่ไหน ที่ใด วัดเจดีย์หอย ยินดีต้อนรับ ทุกคนทุกท่าน

อาตมา ได้มีโอกาส ได้เดินทางธุดงค์ มาทั้งหมดนั้น ๑๓ ปี เราได้มีโอกาสสัมผัสกับญาติโยม ในสถานที่ ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด ทุกสถานที่ของเมืองไทย ได้ศึกษาเรียนรู้ว่า ชีวิตของคนนั้น เกิดมาไม่สามารถที่จะเลือกเกิดได้ **บางคนรวย บางคนจน บางคนมั่งมีศรีสุข บางคนลำบาก**

สิ่งที่สำคัญที่สุด เราในฐานะที่เป็นมนุษย์ เราต้องยอมรับความจริงว่า บุญกุศลเท่านั้นที่เราได้สร้างสมไว้

จะสร้างสมมาเป็นพื้นฐานมากขนาดไหน สุดแท้อยู่ที่การกระทำ **"ทุกคนที่เกิดมาเลือกที่เกิดไม่ได้ แต่เลือกที่ทำความดีได้ ความดีไม่มีขาย เราจะต้องหาเอาและทำเอา"** แต่สิ่งที่สำคัญนั้น คนทุกคนจะทำอะไรก็ได้ **แต่สิ่งที่สำคัญ คือ ขอให้เป็นคนดีพอใจแล้ว**

หน้าที่ของคน ที่ต้องรับผิดชอบ ชีวิตของเราเกิดมาไม่มีพ่อแม่ เราก็ไม่มีวันนี้ แต่เรามีวันนี้ เพราะว่าพ่อแม่ได้ให้เราเกิดมา แนะนำ สั่งสอน และเลี้ยงเรามา เราสมควรที่จะทำหน้าที่เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ เคารพครูบาอาจารย์ ทำบุญสุนทาน ช่วย

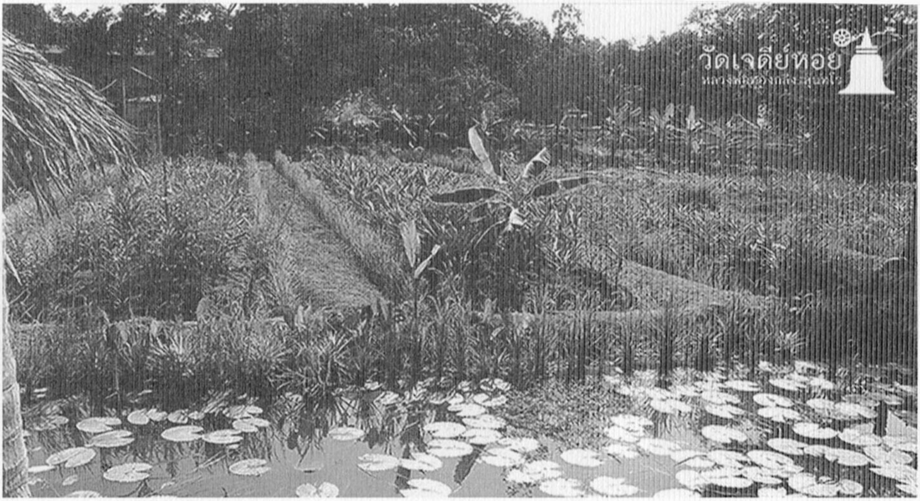
เหลือสังคม มีเงินมีทอง มีกำลังวังชา มีสติปัญญา เราสมควรที่จะรับภาระ ช่วยเหลือเผื่อแผ่ ญาติโยมที่ตกทุกข์ได้ยาก

การที่บวชเป็นพระนั้น จะต้องรับภาระ ธุระ โดยไม่เลือกชั้นวรรณะและรับผิดชอบหน้าที่ที่ต้องรับภาระ เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ แล้วรู้สึกว่าหนักพอสมควร เช่น จะต้องรับภาระ ธุระ ทางวัดต้องรับภาระ รับผิดชอบบริหารจัดการ ต้องรับภาระรับผิดชอบพระ-เณร-แม่ชี-ลูกศิษย์วัด และพร้อมด้วยต้อนรับขับสู้ ญาติโยมที่เดินทางมาในสถานที่ต่าง ๆ

☺วัดเจดีย์หอย...ได้สร้างสาธารณกุศล

วัดเจดีย์หอยนั้น อาตมาภาพเป็นผู้รับภาระ ธุระ สร้างวัดประมาณ ๕ วัด และวัดที่สร้างนั้น มาจากศูนย์ทั้งหมด ดังนั้นได้ทำหน้าที่

- เริ่มสร้างวัด - เริ่มสร้างโรงเรียน
- เริ่มสร้างอนามัย - ปลูกต้นไม้ ในวัดให้ร่มรื่น

ระหว่างประมาณ เมื่อ ๓ ปี (๒๕๕๔) น้ำท่วม ทำให้สิ่งของ เสนาสนะ และต้นไม้ได้เสียหายมากมาย

ทางวัดได้มีโอกาสตั้งโรงทาน ข้างโบสถ์ แล้วจัดอาหารไปแจกให้ญาติโยม ที่มีความทุกข์ร้อน เกี่ยวกับน้ำท่วม

พร้อมกันนี้ ช่อง ๓ ได้มอบเรือมาให้ ๕ ลำ แจกจ่ายให้กับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และที่เหลืออยู่ ๑ ลำ ได้ใช้ขนเอาอาหารไปแจกให้ญาติโยมที่น้ำท่วม เดินทางไม่ได้ และที่วัดได้จัดเรือเรือทั้งหมด ๒๐๐ กว่าลำ ได้แจกให้ญาติโยมไปใช้ เพราะว่าน้ำท่วมนั้น ไม่สามารถที่จะเดินทางสัญจรไปไหนได้

ทางวัดไปแจกข้าว วันละ ๒,๐๐๐ กว่ากล่อง แล้วแจกน้ำ-แจกเครื่องดื่มให้แก่ญาติโยมที่อยู่ในบ้าน ทางวัดเอาเรือไปข้าราชการให้ความร่วมมือ คือ นายอำเภอวรินทร์ พร้อมด้วยกำนันผู้ใหญ่บ้าน ให้ความร่วมมือ ช่วยกันแจกจ่ายให้ญาติโยมที่มีความเดือดร้อน

ระหว่าง ๒ เดือน น้ำท่วม เมื่อน้ำลดแล้ว ทางหมู่บ้านหรือญาติโยมที่อยู่ตามบ้านไม่สามารถที่จะเดินทางไปไหนมาไหน ที่ให้สะดวกได้ เพราะว่าบ้านนั้น น้ำพัดประตูหน้าต่าง หาย

ไปหมด ญาติโยมต้องนอนคอสะพาน หรือนอนตามถนนหน้าวัด ทางวัดจัดโรงทานเลี้ยงที่หน้าวัด อีก ๑ เดือน กับอีก ๑๒ วัน การใช้จ่ายเลี้ยงญาติโยมที่น้ำท่วมหมดไป ๓ ล้าน ๘ แสน (๓,๘๐๐,๐๐๐ บาท)

ลูกศิษย์ต่างประเทศ ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย ส่งปัจจัยมาช่วย การที่ได้รับภาระ ธุระนั้น คือ เป็นเรื่องที่รับผิดชอบ ทุกอย่าง ให้กำลังใจญาติโยมทุกคนทุกท่าน ที่มีความเดือดร้อนนานาชนิด

☺วัดเจดีย์หอย...ที่พึ่งทางวิญญาณของชาวพุทธ

วัดเจดีย์หอยนั้น เป็นวัดท่องเที่ยวญาติโยมทั้งหลายส่วนมากจะเดินทางมามากที่สุด วันเสาร์-อาทิตย์ หรือเกี่ยวกับวันสำคัญของพระพุทธศาสนา เช่น วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา วันออกพรรษา วันเข้าพรรษา หรือวันปีใหม่ ฯลฯ ดังนั้น คนที่มาที่วัดมากที่สุดคือ วันเสาร์-อาทิตย์ และทุกวัน ญาติโยมมาตามปกติ

อย่างไรก็ดี การที่อาตมาได้รับภาระ ธุระนั้น เราได้ทำหน้าที่ คือ วัดทุกวัด ๕ วัดเราได้สร้างใหม่ทั้งหมด จะต้องรับภาระรับผิดชอบ วัดเจดีย์หอย และอีกหลาย ๆ วัด เราจะต้องดูแลสอดส่อง และการที่บริหารจัดการรับผิดชอบเพียงผู้เดียว ได้แก่

๑) บริหารจัดการลูกศิษย์ที่อยู่ในวัด

๒) พระเณรที่อยู่ในวัด

๓) แล้วพร้อมด้วยงานก่อสร้างเสนาสนะ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ภูมิทัศน์ ปลูกต้นไม้ ทุกที่ หรือทางออกของวัด

๔) แล้วให้กำลังใจ แก่ข้าราชการ ไม่ว่าจะเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือจะข้าราชการที่โยกย้ายมา เช่น ผอ., เจ้าหน้าที่ตำรวจ, อนามัยเฉลิมพระเกียรติ ฯลฯ

การรับผิดชอบนั้น คือ มีอะไรขัดข้องทางโรงเรียน มีอะไรขัดข้องทางอนามัย มีอะไรขัดข้องเกี่ยวกับทางการ ดังนั้นทางวัดจะรับภาระ ธุระ

ชีวิตเกิดมานั้น ไม่เคยบอกเลยว่า ไม่ได้ ไม่มี ให้กำลังใจกับญาติโยมที่มีปัญหาต่าง ๆ คือ ทางวัดนี้รับภาระ ธุระ

อาตมาได้ทำหน้าที่ ตั้งแต่เริ่มบวช จนบัดนี้ ๕๐ กว่าพรรษา รับผิดชอบหน้าที่สายการงานทางวัด รับผิดชอบเต็มที่ รับภาระ รับผิดชอบ ให้แก่ญาติโยมที่มาเยี่ยมเยือนวันต่อวัน

๑) เลี้ยงอาหาร

๒) ต้อนรับขับสู้

๓) รับผิดชอบเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับญาติโยม

อย่างไรก็ตาม หน้าที่นี้ ๆ ทำมายาวนานรับผิดชอบเต็มที่ ญาติโยมทั้งหลาย ได้มีโอกาสอ่านหนังสือ จะได้รับรู้รับทราบว่า วัดเจดีย์หอย มีหน้าที่จะช่วยเหลือญาติโยมทุกท่าน หวังว่าญาติโยมที่เดินทางมา จะไม่มีใครผิดหวัง ทางวัดรับภาระรับผิดชอบ

การที่รับผิดชอบนั้น ต้องเอาความสามารถ ความรู้ ที่จะต้องแนะแนวทาง ให้แก่ญาติโยม

ญาติโยมทุกท่านที่เดินทางมา วัดเจดีย์หอยนั้น อยู่ใกล้กับโยมอิสลาม โยมอิสลามมีอะไรทุกร้อน มีปัญหาต่าง ๆ มาปรึกษาหารือ ทางวัดเราให้ความร่วมมือแก่ทุกคนที่ได้เดินทางมา โดยไม่ให้ผิดหวัง

☺หลวงพ่อ...ทุ่มเทชีวิตเพื่อพระพุทธศาสนา

ความคิดของอาตมาชีวิตนี้ ทั้งชีวิตขอทุ่มเท ขอรับผิดชอบ ขอรับภาระที่เอาความสามารถที่มีอยู่ จะขอช่วยเหลือ เกี่ยวกับญาติโยมทุกท่านที่เดินทางมา จะให้ความร่วมมือกับญาติโยมตลอด

ญาติโยมทุกท่าน พร้อมด้วยคณะกรรมการ พร้อมด้วยพระภิกษุ–สามเณร–แม่ชี ชีพราหมณ์ ที่อยู่ในวัด สวดมนต์ไหว้พระ แล้วช่วยกันดูแลความเรียบร้อยของวัด

๑) ความสะอาด

๒) การต้อนรับขับสู้

๓) ช่วยรับภาระรับผิดชอบจัดข้าวปลาอาหาร มีน้ำมีข้าว เลี้ยงตลอดเวลา ๕๐ กว่าพรรษา

แล้ววันที่ ๕ ธันวา ทางวัดไปเป็นเจ้าภาพจัดโรงทานเฉลิม-พระเกียรติ ให้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ วันที่ ๕ ธันวา ณ ท้องสนามหลวง ทั้งหมด ๓๑ ปี หมายความได้นำข้าวสาร

ที่ไปจัดโรงทาน ณ ท้องสนามหลวง ปีละ ๔๒๘ กระสอบ และพร้อมด้วย แม่ครัว เป็น ๑๐๐ คน ไปจัดงานเลี้ยงตั้งโรงทานเฉลิมพระเกียรติ ให้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ณ ท้องสนามหลวง ทุกปี

ฉะนั้น กิจกรรมที่เราได้ทำมา...

๑) เป็นผู้ให้

๒) เป็นผู้ช่วย

๓) เป็นผู้รับผิดชอบ

๔) เราให้กำลังใจแก่ญาติโยมทุกคนทุกท่าน

ที่อยู่ในวัด หรือญาติโยมที่เดินทางมา เราจะทำอะไรเสมอเหมือนกันหมด ไม่เลือกที่รัก ไม่มักที่ชัง จะเป็นคนจน คนรวยแล้วพยายามชี้แจง ชี้แนะ ให้ญาติโยมทุกคนทุกท่าน ทำให้ดีมองให้ไกล ไปให้ถึง สิ่งที่สำคัญทางวัดเจดีย์หอยนั้น เราพร้อมที่จะรับภาระ รับผิดชอบ เราพร้อมที่จะให้กำลังใจ ทางวัดพร้อมที่จะต้อนรับขับสู้

ญาติโยมทุกท่าน ที่มีปัญหาต่าง ๆ ที่แก้ไขไม่ได้ สิ่งที่เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดญาติโยม คือ ทุกข์ร้อนในการเจ็บไข้ได้ป่วย

ทางวัดได้รับภาระ ธุระ เกี่ยวกับยาสมุนไพร ว่านยา ยาต้ม ยาผง น้ำมันว่าน หมายความว่า ช่วยรับภาระให้ และทางวัดมีที่อบยา หมอนวด และเกี่ยวกับปวดเมื่อยหรือเคล็ดยอกทางวัดรับภาระ

สิ่งที่สำคัญนั้น ญาติโยมทั้งหลาย ที่มาวัดจะมีปัญหาต่าง ๆ เราให้การแนะนำชี้แจงว่า **"ชีวิตของเราเกิดมานั้น ต้องต่อสู้ ต้องอดทน"**

"...ทางวัดได้รับภาระ ธุระเกี่ยวกับยาสมุนไพร ว่านยา ยาต้ม ยาผง น้ำมันว่าน หมายความว่า ช่วยรับภาระให้ และทางวัดมีที่อบยา หมอนวด และเกี่ยวกับปวดเมื่อยหรือเคล็ดยอก ทางวัดรับภาระ..."

การที่เป็นผู้นำที่จะสร้างวัดนั้น คงจะไม่เหมือนที่อื่น เพราะว่าระหว่างที่มาสร้างวัดนั้น ทางวัดไม่มีอะไรเลย มีแต่ท้องนา

การสร้างวัด ๕ วัด ที่สมบูรณ์แล้ว คือ มาจากศูนย์ทั้งหมด การรับผิดชอบนั้น มันเป็นเรื่องที่รับผิดชอบมาก

ญาติโยมทั้งหลาย ที่ได้เดินทางมาถึงวัด ทางวัดของเรายินดีที่จะรับภาระ ให้กำลังใจแก่ทุกคนทุกท่าน

ญาติโยมทั้งหลาย ได้รับทราบว่า วัดเจดีย์หอยนั้น ได้ตั้งอยู่ตำบลบ่อเงิน อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี แล้วได้มีสาขา ไปอีกหลายจังหวัด

ทุกสถานที่ ทางวัดเจดีย์หอย ได้ทำโครงการปลูกต้นไม้สมุนไพร ว่านยา ตามโครงการพระราชดำริฯ แล้วสิ่งที่สำคัญทางวัด ได้ปลูกต้นไม้ เอามาทำยารักษาโรค ญาติโยมที่มีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรคไต หรือเป็นโรคตับ หรือโรคเลือด ทางวัดเรารับภาระมายาวนาน

แล้วทุกวันนี้ ญาติโยมที่มีปัญหาอุบัติเหตุ กระดูกหัก แขนหัก ฟกช้ำ ดำเขียว รักษาที่ไหนมาก็ไม่หาย ทางวัดเรายินดีรับภาระ ธุระ รับผิดชอบให้

☺หลวงพ่อ...อาบน้ำมนต์บำบัดทุกข์บำรุงสุข

ญาติโยมที่มาโดยมากจะไม่ผิดหวัง และสิ่งที่สำคัญญาติโยมมีปัญหาเกี่ยวกับวิญญาณ เข้าสิง ผีเข้า หรือผีสิง ทางวัดรับภาระรับผิดชอบ ชี้แจง อาบน้ำมนต์ให้

ทุกคนที่มาวัดเจดีย์หอย จะไม่ผิดหวัง เพราะอาตมายินดีรับภาระ การทำหน้าที่มายาวนาน ต้องมีความอดทน จะต้องรับผิดชอบสูง

ญาติโยมทุกคนที่มา เราจะต้องเข้าใจว่า ญาติโยมทั้งหลาย มีความประสงค์อยากจะให้ช่วย ทางวัดเรายินดีรับภาระมา โดยตลอดมา และรับผิดชอบตลอดไป

การที่อาตมาได้บวชมาทั้งหมด กว่า ๕๐ พรรษา ๖ รอบ ๗๒ ปี นี้ ชีวิตที่รับภาระ ธุระ ยังไม่เคยว่างเลยสักวันเดียว

ฉะนั้น พ้นจากเจ็บไข้ได้ป่วย จะได้พัก ถ้าไม่เป็นอะไร จะต้องรับภาระ เป็นกิจวัตร เช่น ๑) ทำงานตลอด ๒) เดินทางตลอดที่จะไปทำพิธีต่าง ๆ ฯลฯ

ญาติโยมทั้งหลาย ทุกปี เดือนสิงหาคม จะต้องทำพิธีไหว้ครูประจำปี

วันไหน เวลาใด จะมีการเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เพราะจะต้องใช้วันพฤหัสบดี เป็นวันครู เดือนสิงหาคม เข้าพรรษาทุกปี จะต้องทำพิธีไหว้ครู ระลึกถึงบุญบารมี ของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา แล้วสิ่งที่ทำเป็นกิจวัตร เดินทางไปปฏิบัติธรรม ที่ประเทศอินเดีย ไปไหว้ที่พุทธคยา และเดินทางไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่เมืองพม่า ย่างกุ้ง แล้วเดินทางไปทัศนศึกษา เกี่ยวกับศิลปะของเมืองหงสาวดี

“...ทุกคนที่มาวัดเจดีย์หอย จะไม่ผิดหวัง เพราะอาตมา ยินดีรับภาระ ธุระ...”

☺วัดเจดีย์หอย...ศูนย์รวมศิลปะมอญ

ต่อไปนี้ **วัดเจดีย์หอยนั้น เราจะก่อสร้างเกี่ยวกับศิลปะมอญ รามัญ จะอนุรักษ์ไว้ หมายความว่า ศิลปะ จะมีเสาหงส์ ธงตะขาบ และศิลปะของเจดีย์ หรือเกี่ยวกับรูปหงส์ตัวหงส์ เป็นสัญลักษณ์ของมอญ**

สิ่งที่ได้ไปในสถานที่ใดก็ตาม เราไปเรียนรู้ เรามาประยุกต์ว่า ที่วัดเราเป็นวัดท่องเที่ยว เราจะต้องทำอย่างไร เราจะต้องบริการแบบไหน เราต้องศึกษาเรียนรู้ของตัวเอง

การรับภาระรับผิดชอบที่วัดเป็นสิ่งที่สำคัญ ได้แก่

๑) ความสะอาด

๒) การต้อนรับขับสู้

๓) ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ภูมิทัศน์ ให้มีอะไรที่สวยงามขึ้น ทุกวัน ทุกปี ให้มันดูดีขึ้น

การที่จะสร้างวัดก็ตาม การที่จะบริหารจัดการก็ตาม การที่จะสร้างเสนาสนะ ที่อยู่อาศัย หมายความว่า จะต้องพัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ

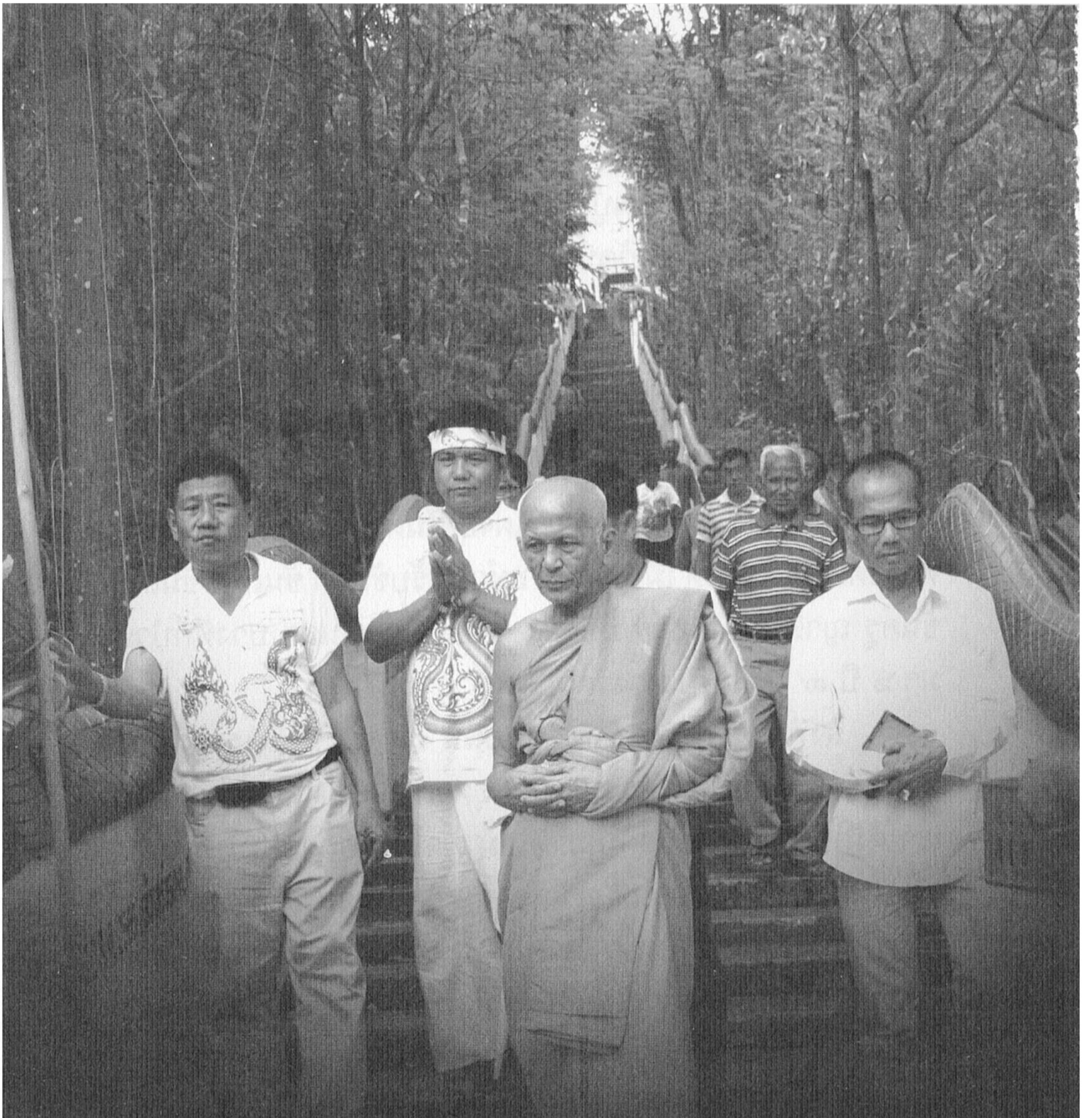
สิ่งที่สำคัญที่สุด ทางวัดเจดีย์หอยนั้น ได้ศึกษาเล่าเรียนเกี่ยวกับพญานาคราช ค้นคว้าจากเจ้าแม่สองนางแม่น้ำโขง ค้นคว้าจากปู่ศรีสุทโธ คำชะโนด จังหวัดอุดรธานี แล้วค้นคว้าเกี่ยวกับการก่อสร้างศิลปะ พญานาคภุชง พญานาคราช เป็นพญานาคที่พระพุทธเจ้าได้ให้ชื่อไว้ว่า **“พญานาคภุชง พญานาคราช”**

ทางวัดจะสร้างพระนาคปรก ที่หน้าวัดองค์ใหญ่ และจะสร้างพญานาค ๑ คู่ เป็นปู่ศรีสุทโธ จังหวัดอุดรธานี (คำชะโนด)

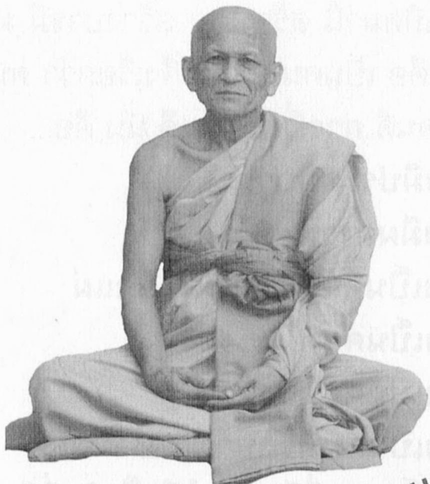
นอกจากนี้ ทางวัดนั้น จะสร้างเกี่ยวกับเรื่องพระ จะเน้นไปพระนาคปรก เพราะว่าอาตมาเกิดวันเสาร์คาบวันอาทิตย์ ทางวัดจะมีพญานาค หรือรูปพญานาค หรือองค์พญานาคเป็นจำนวนมาก พร้อมกับเป็นผู้รับภาระ รับผิดชอบ และสิ่งสำคัญที่สุด คือ การเช็คองค์ ญาติโยมเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ทราบ ไม่รู้ว่ามีร่างทรง มีร่าง มีองค์เทพที่ได้แฝงอยู่ในตัว รักษาที่ไหนไม่หาย ทางวัดทำพิธีเช็คให้ เมื่อเช็คแล้ว ทำพิธีรับขันห้า ขันเทพ ขันเก้า ขันครู ญาติโยมที่มีเทพ มีองค์ หายอยู่เย็น เป็นสุข บางทีก็ป่วยมา ๖ ปี ๗ ปี ๑๑ ปี ทางวัดรับภาระ ธุระให้

สิ่งที่การรับภาระรับผิดชอบนั้น เราจะต้องรู้ เราจะต้องเข้าใจ เวลา ๕๐ กว่าพรรษา ออกธุดงค์ ๑๓ ปี หมายความว่า เราได้มีโอกาสได้พบปะกับญาติโยม เราได้มีโอกาส ได้ไปพบ ไปเห็น และสัมผัสในสถานที่ อำเภอ จังหวัด แล้วสถานที่ของวิเวกที่สงบในป่า ในเขา ในถ้ำ น้ำตก ป่าดงดิบ ต่างประเทศ ต่างจังหวัด ได้เดินทางมาเรียนรู้แล้วทำให้อาตมามีความเข้มแข็ง อดทน แล้วใช้สติปัญญา ความสามารถที่มีอยู่ รับภาระ ธุระสงเคราะห์ญาติโยม ที่มีปัญหาที่เดินทางมาที่วัด จะไม่ให้ผิดหวัง

ตั้งบัดนี้ เป็นต้นไป อาตมาภาพ ขอบุญบารมี จากคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกทั้งหลาย จงปกปักษ์คุ้มครองรักษา ญาติโยมทุกท่าน ที่เจ็บไข้ได้ป่วย หรือมาอาบน้ำมนต์ วัดเจดีย์หอยนั้น ขอให้จงหายเจ็บหายป่วย ร่มเย็นเป็นสุข ตลอดกาลนาน เทอญ **ขอเจริญพร.**

"...ชีวิตของพระนั้น เราจะต้อง
เป็นผู้ให้ตลอดชีวิต การให้
ของเรา ทำให้เรามีความสุข..."

ตอนที่ ๑๐

หลวงพ่อทองกลึง สรุปประสบการณ์การเป็นผู้นำ และการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

☺เรื่องเล่านำทาง

ตอนที่ ๑๐ **การที่เป็นผู้นำ การที่เป็นพ่อแม่คน การที่เป็นครูบาอาจารย์คน เราจะต้องเข้าใจคน ถ้าเราไม่เข้าใจคน แล้วเราเป็นผู้นำที่ดีไม่ได้ การที่เป็นผู้นำนั้น ต้องเป็นผู้ให้ ต้องเป็นผู้รับผิดชอบ ต้องเป็นผู้รับภาระ**

ฉะนั้น การที่รับภาระรับผิดชอบนั้น จะต้องเข้าใจคนว่า

ชีวิตของคนนั้นเกิดมานี่ สร้างบุญ สร้างบารมี มาไม่เท่ากัน แต่สิ่งที่สำคัญนั้น คือ เป็นคนดีทำไม จึงเรียกว่า คนดี เป็นคนดีนั้นทำยังไงถึงเป็นคนดี **การที่เป็นคนดี** นั่น คือ...

๑) ต้องมีประสบการณ์

๒) ต้องมีผลงาน

๓) ต้องเป็นคนที่เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่

๔) ต้องเป็นคนที่ใจดี

๕) ต้องเป็นคนที่ช่วยคน

๕) ต้องเป็นคนที่รักษาศีล ๕

๖) ต้องเป็นคนที่มีความรู้สึกในสิ่งที่ดี เช่น สงเคราะห์อนุเคราะห์ แล้วก็เป็นผู้ให้ แล้วสิ่งที่สำคัญ คือ เป็นผู้ช่วยสังคม

ฉะนั้น คนทุกคนนั้น มีความรู้สึกทุกคน แต่มีความรู้สึกแล้ว เราจะต้องคิดพิจารณาว่า ชีวิตของเราเกิดมานั้น ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ เราจะต้องวางตัวอย่างไร เราจะต้องเข้าใจไม่ว่า หน้าที่ของเราที่จะต้องทำนั้น ต้องบริสุทธิ์ยุติธรรม และจะต้องเข้าใจว่าขึ้นชื่อว่า คนดีนั้น ต้องมีผลงาน แล้วก็ต้องรับภาระต้องรับผิดชอบ เกี่ยวกับสังคม ช่วยสังคม บุคคลที่เจ็บไข้ได้ป่วย

ดังนั้น **เราจะต้องรับภาระ ธุระนั้น ชื่อว่า คน จะเป็นคนดีหรือคนชั่วนั้น มันอยู่ที่การกระทำจะดีหรือไม่ดี มันอยู่ที่การกระทำของเรา**

เราจะต้องเข้าใจคน จะต้องรู้ว่า บุคคลผู้นี้เป็นคนดีหรือไม่ดี จะต้องพิจารณาด้วยตัวของเราเอง สิ่งที่สำคัญที่สุด เราเป็นคนดีเราต้องให้กำลังใจคน หมายความว่า จะเป็นคนจน

หรือคนรวยนั้นไม่สำคัญ แต่สำคัญ คือ ให้กำลังใจแล้วมีความจริงใจรับภาระ ธุระ

☺เป็นพระ...ต้องเป็นคนใจดี

การจะเป็นพระก็ตาม เราจะเป็นฆราวาสก็ตาม เราจะต้องเข้าใจผู้อื่น ถ้าไม่เข้าใจผู้อื่น เราจะปกครองผู้อื่นไม่ได้ สิ่งที่สำคัญนั้น เราต้องปกครองกันด้วยเมตตาธรรม เราจะต้องเป็นผู้ให้ เราจะต้องเป็นผู้ช่วย และสิ่งที่สำคัญ เราจะต้องรับผิดชอบ รับผิดชอบตัวเรา รับผิดชอบครอบครัว เรารับผิดชอบผู้อื่น แล้วสิ่งที่สำคัญ คือ **ต้องเป็นคนใจดี คนใจดี** นั่นคือ

๑) ต้องยิ้มแย้มแจ่มใส

๒) ต้องมีเมตตาจิตที่สูงส่ง กระทั่งมนุษย์และสัตว์ รักคนรักสัตว์ และ

๓) ต้องมีความเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่กับบุคคลทุกคน โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ

"...การช่วยของเรา มี ๓ อย่าง คือ ชีวิตเกิดมา จะไม่เคยพูดว่า... ๑) ไม่ให้ ๒) ไม่ได้ และ ๓) ไม่มี..."

ในฐานะที่อาตมาได้บวชเป็นพระ รวมทั้งหมดจนถึงบัดนี้ ๕๐ กว่าพรรษา

๑) เรามองคนในแง่ที่ดี

๒) เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น

๓) เราทำให้คนทุกคน มีความสุข

เราให้ทุกอย่างที่เราให้ได้ให้ ปัจจัย ให้สิ่งของ แล้วให้ความคิด ให้ธรรมมะ แล้วรับภาระ ธุระ หมายความว่า ไม่ว่าจะเป็นพระ ไม่ว่าจะเป็นแม่ชี ไม่ว่าจะเป็นเด็ก หรือว่าจะเป็นญาติโยมทุกท่าน ที่มีความเจ็บไข้ได้ป่วยเดือดร้อน เราก็สงเคราะห์อนุเคราะห์ไป และสิ่งที่สำคัญที่สุด เราเป็นพระ เราไม่ให้ แล้วใครจะให้เรา

เราเป็นผู้ให้และเราจะเป็นผู้รับ คือ ความสุข ความสุขของคนนั้น เราจะต้องทำ เราจะต้องรับผิดชอบ จึงจะมีความสุขได้

ความสุขนั้น มันอยู่ที่ใจ ฉะนั้น การจะทำอะไรก็สุดแท้ สิ่งที่สำคัญที่สุด เราจะต้องพิจารณาว่า คนเราทุกคนเกิดมาไม่ได้อะไรมา ตายไปไม่ได้อะไรไป จะทำอะไรก็สุดแท้ เราเป็นผู้ให้ดีกว่าผู้รับ การให้ของเรานั้น เราจะต้องเต็มใจเป็นผู้ให้ไม่ว่าจะให้ความคิด ให้ความสามารถ ให้ความรู้ ให้ความช่วยเหลือ ให้ความดูแลรับผิดชอบ

☺ลักษณะการช่วยของ...หลวงพ่อ

เรื่องนี้ยิ่งใหญ่ที่สุด อยากจะให้ทุกคนในโลก คือ รักพ่อรักแม่ เคารพครูบาอาจารย์ ทำบุญสุนทาน ช่วยเหลือสังคม และให้กับสังคม

อาตมามีความรู้สึกนึกคิดว่า ชีวิตนี้เป็นผู้ให้ตลอดชีวิต การให้ของเรานั้น จะไม่เสียดาย ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ ไม่ว่าจะเป็นของที่มีคุณค่า ถ้าเราจะให้ ก็คือ ให้ ถ้าเราไม่ให้ หมายความว่า เมื่อไรจะให้

คนที่ด้อยโอกาสนั้น ยังรอรับศรัทธาเราอยู่ ไม่ว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย หรือไม่ว่าจะทุกข์ร้อน หรือไม่ว่า จะเดือดร้อนทุกเรื่อง เรามีโอกาส เราสมควรที่จะช่วย

ดังนั้น **การช่วยของเรา มี ๓ อย่าง คือ ชีวิตเกิดมาจะไม่เคยพูดว่า...**

๑) ไม่ให้

๒) ไม่ได้ และ

๓) ไม่มี

สิ่งเหล่านี้ คือ มันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ในฐานะที่เป็นพระ ญาติโยมทั้งหลาย มาพึ่งพาอาศัยทุกเรื่อง ทุกปัญหา เราจะต้องรับผิดชอบให้เต็มที่

อย่างไรก็ดี ชีวิตของเรามีคุณค่า เราจะต้องไม่ดูถูกผู้อื่น เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น และเราไม่อิจฉาคนอื่น สิ่งที่เราทำในครั้งนี้ **เราจะขอทุ่มเทสุด ๆ จะลำบากขนาดไหน จะไม่สบายใจขนาดไหน จะต้องทำหน้าที่...เสียสละ เราเป็นผู้เสียสละ...ดีกว่า และจะสบายใจที่สุด**

☺ชีวิตของพระ...ต้องเสียสละตลอดชีวิต

การทำอะไรก็สุดแท้ เกิดมาเป็นคนนั้นต้องเข้าใจคน ถ้าเราไม่เข้าใจผู้อื่น เราไม่รู้ว่า การที่เราจะรับภาระ ธุระ ไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งหมด เราต้องเสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละเรารับภาระไม่ได้

ชีวิตของพระนั้น เราจะต้องเป็นผู้ให้ ตลอดชีวิต การให้ของเรา ทำให้เรามีความสุข

การที่มีความสุขนั้น อาตมาคิดว่า เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดแล้ว ญาติโยมทั้งหลายมีโอกาสที่มีความเดือดร้อน เจ็บไข้ได้ป่วย

คนเราจะมีความรู้สึกว่า...ถ้าเราไม่เจ็บ ถ้าเราไม่ป่วย ถ้าเราไม่จน เราไม่ลำบาก เราก็ไม่มีความรู้สึก

กฎของธรรมชาติ คนเราเกิดมา สิ่งที่แน่นอน ก็คือ **มันจะไม่แน่นอน สิ่งที่แน่นอน มันอาจจะไม่แน่นอนก็ได้ ไม่มีอะไร จะจีรังยั่งยืนมั่นคงได้**

ดังนั้น เราเกิดมาเป็นคน น่าจะเป็นบุญกุศลแล้ว ขอให้ทำหน้าที่ กล่าวคือ **สิ่งที่สำคัญที่สุด เราจะต้องตั้งสติ จะได้มีสมาธิ เมื่อมีสมาธิแล้ว เราจะได้เกิดปัญญา เมื่อเกิดปัญญาแล้ว เราจะคิดออก บอกถูก**

ความสุขของคนนั้น เรานี่เลือกที่เกิดไม่ได้ เมื่อเราเกิดมาแล้ว น่าจะพอใจแล้ว ที่เกิดมาเป็นคน

ถ้าเกิดมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่สามารถที่จะแสดงความรู้สึกได้ เราเกิดมาเป็นคน เราน่าจะเข้าใจว่า **"สุข หรือทุกข์ ดีหรือชั่ว" "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันอยู่ที่การกระทำ"**

ชีวิตของอาตมา ที่มีคุณค่าที่สุด คือ

๑) เราเป็นผู้ให้มาโดยตลอด

๒) เป็นผู้ช่วยมาโดยตลอด

ไม่ว่า...จะให้ธรรมะ ไม่ว่า...จะให้ข้อคิดเห็น ไม่ว่า...จะให้หยูกยาเภสัช ไม่ว่า...จะให้ความรู้สึกที่ดีกับคนทั่ว ๆ ไป

กล่าวคือ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ญาติโยมทั้งหลาย ชีวิตคนเราเกิดมา มีคุณค่า มีศักดิ์ศรี อยู่ในตัว

สิ่งที่สำคัญที่สุด สมควรที่จะสร้างคุณงามความดี ให้กับตัวเรา ให้กับครอบครัวเรา แล้วให้กับสังคมนี้ หมายความว่า มีเงิน มีทอง มีสิ่งของ เราสมควรที่จะแบ่งปันเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ให้กับบุคคล ที่มีความยากจน หรือลำบาก

เราว่าลำบากแล้ว คนอื่นเขาก็ทนลำบาก ยิ่งกว่าเรา นอกจากนี้ คนทุกคน เลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกทำความดีได้

จะทำอะไรก็สุดแท้ เราสมควรที่จะคิดในสิ่งที่ดี เราสมควรที่จะทำในสิ่งที่ดี เราสมควรที่จะรับภาระ รับผิดชอบ กับสังคมนี้ รักกันไว้ จะดีกว่า ส่วนตัวเรา ครอบครัวเรา หรืออยู่ในสังคมนี้ จะต้องอยู่ด้วยกันเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ แบ่งปันกัน **และสิ่งที่สำคัญสมควรที่จะให้อภัย ถ้าเราอยู่ร่วมกัน จะเจตนาก็ตาม ตั้งใจก็ตาม ไม่ตั้งใจก็ตาม การผิดพลาดเกิดขึ้นได้**

นิ้วมือไม่เท่ากัน จิตใจของคนก็ไม่เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่าง จะทำอะไร ในโลกนี้คงไม่ถูกใจ

☺อยู่ร่วมกัน...จะรวยหรือจนต้องให้กำลังใจกัน

อดีตที่ผ่านมาไปแล้ว อนาคตนั้นยังมาไม่ถึง แต่วันนี้เรารู้ว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** คนเราเกิดมา **"นกมีฝูง คนต้องมีเพื่อน"**

เราอยู่ร่วมกัน ต้องให้กำลังใจกัน จะรวยหรือจนนั้น เราไม่ได้คบกันตรงนี้ เราคบกัน ด้วยเมตตา กรุณา อุเบกขา คือ มีความอดทน อดกลั้น แล้วสมควรที่จะให้อภัยกัน

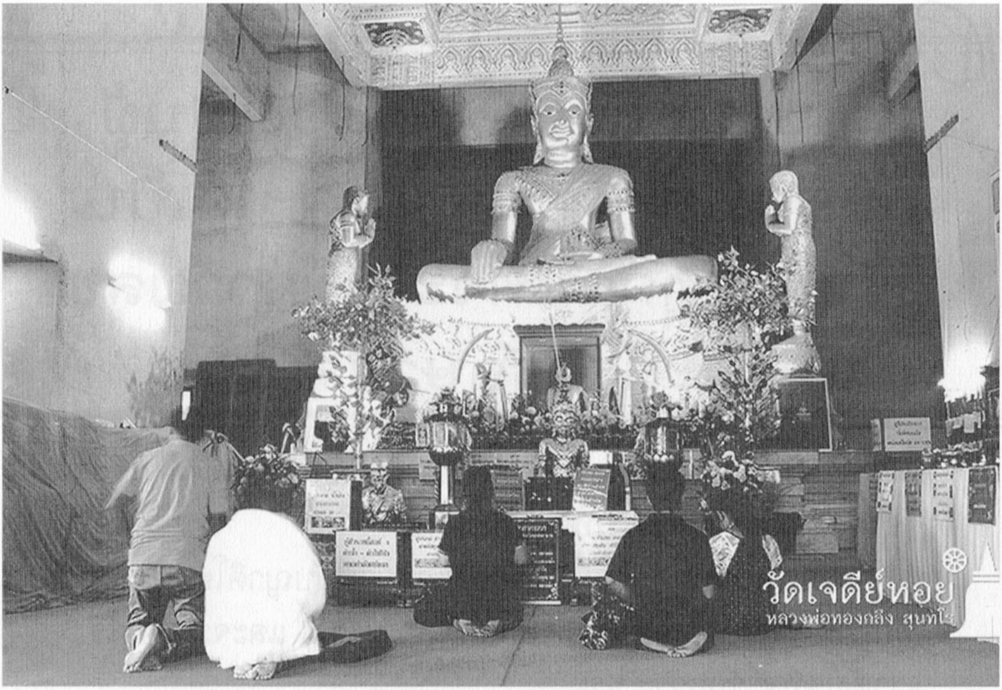
ในฐานะที่อาตมาได้มาบวชเป็นพระ ได้ทำหน้าที่ตั้งแต่วันบวช จนบัดนี้ ยังไม่เคยมีเวลาว่างเลย **พร้อมที่จะรับผิดชอบ พร้อมที่จะเดินทาง แล้วความกลัวของพระจะไม่มีเลย ถ้ากลัวแล้วจะทำอะไรได้ กลัวแล้วจะเป็นผู้นำได้อย่างไร ถ้ากลัวแล้วเราจะทำงานใหญ่ได้อย่างไร ? ถ้ากลัวแล้ว จะทำงานให้สำเร็จได้อย่างไร** ?

จะทำอะไรก็สุดแท้ เราต้องไม่กลัว ความสุขของคนนั้นเราจะต้องทำหน้าที่ คือรับผิดชอบตัวเรา รับผิดชอบพ่อแม่เรา รับผิดชอบครอบครัวเรา และสิ่งที่สำคัญนั้น เราจะต้องเป็นคนที่มีเมตตา มีความรักใคร่เอ็นดู แล้วรับภาระรับผิดชอบ และสิ่งที่สำคัญของตัวเรานั้น จะต้องเป็นคน หมายความว่า จะทำอะไรก็สุดแท้ **จะต้องเป็นผู้ที่เสียสละ การที่เป็นผู้เสียสละนั้น จะให้ยิ่งใหญ่ที่สุด** คือ

๑) ไม่เสียดายสิ่งของ

๒) ไม่เสียดายของที่เราให้ไป

เราจะให้อะไรก็สุดแท้ เราจะต้องตั้งใจให้ และการให้อะไรของเรานั้น เราจะต้องให้ในสิ่งที่ดี สิ่งไม่ดีไม่สมควรให้ และเกิดมาสมควรมองคนในแง่ที่ดี ถ้ามองคนในแง่ที่ไม่ดีแล้ว ตัวของเราจะไม่มีความสุข ถ้าตัวของเรานี่ คิดไม่ดี เราก็พูดในสิ่งที่ไม่ดี ถ้าเราคิดในสิ่งที่ดี เราต้องพูด ในสิ่งที่ดี ทำในสิ่งที่ดี

☺สุขหรือทุกข์...มันอยู่ที่การกระทำของเรา

ฉะนั้น จะทำอะไรก็สุดแท้ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป **จะสุขหรือทุกข์นั้น มันอยู่ที่การกระทำของเรา ทำแล้วมีความสุข น่าจะทำต่อไป ทำไปแล้ว มีแต่เรื่องทุกข์ ๆ ก็ไม่สมควรจะทำ** ดังนั้น จะทำอะไรก็สุดแท้ ตั้งสติ...

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

: ศีลทำให้คนมีความสุข

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

: ศีลนั้นทำให้คน พบกับความประสบสำเร็จ

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ, ตัส์มา สีลัง วิโสทะเย.

: ศีลนั้นทำให้คนนั้นพบกับสวรรค์และนิพพาน.

คนเราเกิดมาทุกวันนี้ จะทำอะไรก็สุดแท้ เราจะต้องเข้าใจว่า จะทำอะไร ดีหรือไม่ดี แล้วมันอยู่ที่เราคิดและตั้งใจทำ

"...คนเราเกิดมา เราต้องเป็นผู้ให้ ต่อไปข้างหน้า เราจะได้เป็นผู้รับ คนทุกคนที่จะให้มีความสุข และจะต้องรักษาศีล ๕..."

สิ่งที่สำคัญเกิดมาทั้งชีวิต สมควรจะทำในสิ่งที่ดี และเราจะได้มีความสุขทั้งภพนี้และภพหน้า

การเป็นอยู่ทุกวันนี้ จะขอทำหน้าที่กับญาติโยมทุกคนทุกท่าน ที่เดินทางมา ด้วยความเมตตา ปราณี และจะทำอะไรเราตั้งใจที่จะรับภาระ ธุระ

ในฐานะที่เราเป็นพระ สิ่งที่สำคัญที่สุดชีวิตนี้ จะหวังอะไรก็สุดแท้ บางสิ่งบางอย่าง เราคิดมันคงไม่ได้อย่างใจ เราหวังบางครั้งมันคงไม่สมความปรารถนา

แต่สิ่งสำคัญพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่า **"คนเราเกิดมาเราต้องเป็นผู้ให้ ต่อไปข้างหน้า เราจะได้เป็นผู้รับ คนทุกคนที่จะให้มีความสุข และจะต้องรักษาศีล ๕"**

ศีล ๕ นั้น ทำให้คนนั้น ไม่สามารถที่จะทำความผิดได้ จะทำในสิ่งที่ดีต่อไป คนทุกคน **ถ้ารักษาศีล ๕ แล้ว รับรองว่าจะไม่มีปัญหา จะไม่มีเรื่องในสถานที่นั้น ๆ**

คนเราเกิดมา ขอให้มีความรู้สึกนึกคิดว่า คนเราเกิดมาสมควรที่จะอยู่แบบไหน คิดอย่างไร และจะทำอย่างไร ที่จะให้มีความสุขนั้น จะต้องเป็นผู้เสียสละ การที่เสียสละนั้น มันยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

อาตมาได้มีโอกาสได้สัมผัส กับญาติโยม ต่างตำบล ต่างอำเภอ ต่างจังหวัด แล้วมีโอกาสได้สัมผัสระหว่างที่ธุดงค์ ออกธุดงค์ไปต่างประเทศ เช่น ไปประพม่า ประเทศลาว ประเทศเขมร และอีกหลายประเทศที่เราได้เดินทางธุดงค์ไปนั้น

ญาติโยมทั้งหลาย ที่อยู่ถิ่นกันดาร สถานที่กันดาร มีความลำบาก ไม่ว่าจะเป็นการจะหาเงิน หาทองก็ลำบาก จะทำมาหากินก็แสนจะลำบาก พระคุณเจ้าที่อยู่ในต่างจังหวัด อยู่ในป่าในดงก็แสนจะลำบาก

☺ทุกวันนี้ควรอยู่อย่าง...เพียงพอและพอเพียง

เราอยู่ทุกวันนี้ลำบากหรือไม่ลำบาก เราอยู่แบบพอเพียง

สิ่งที่อาตมาภาพยึดมั่นถือมั่นอยู่ทุกวันนี้ คือ มีความเคารพนับถือ และได้รับฟังจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ตรัสไว้ว่า

"คนเราเกิดมา ทุกวันนี้ สมควรที่จะเพียงพอ หรือพอเพียง" คำนี้เป็นสิ่งที่...อยากจะให้ญาติโยมทั้งหลาย โปรดทราบไว้ว่า **"คนเรานี่ ไม่ลาภโมโทสัน รู้จักพอดี รู้จักพอเพียง รู้จักเพียงพอ"** น่าจะมีความสุขอย่างยิ่ง มีเงิน ๑๐ ล้าน ๑๐๐ ล้าน เกิดมาก็ไม่ได้ไรมา ตายไปแล้ว จะเอาไปได้อย่างไง

ฉะนั้น **ความสุขของคน ควรที่จะรู้จักพอ** ในฐานะที่อาตมาได้บวชมาทั้งหมด ๕๐ กว่าพรรษา คือ ได้ทำหน้าที่ช่วยเหลือญาติโยมมาตลอด และตั้งใจว่า ที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีกำลังอยู่ จะรับภาระ ธุระ ต่อไป

ที่ทำหน้าที่อยู่ทุกวันนี้ คือ จะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แล้วสิ่งที่สำคัญที่สุด ชีวิตของอาตมาคิดว่า พอใจแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น มียศ เสื่อมยศ, มีลาภ เสื่อมลาภ ฯลฯ

ดังนั้น **อยู่เท่านี้ ได้เท่านี้ มีเท่านี้ พอใจ** สอนญาติโยมอยู่ตลอดเวลา สอนลูกศิษย์อยู่ตลอดเวลา จะทำอะไรก็สุดแท้ขอให้พอใจสิ่งที่เรามีอยู่

และสิ่งที่สำคัญจะทำอะไร ขอให้ทำงานที่ใจรัก จะทำงานที่เราชอบ จะทำงานที่เรารัก ถ้าเราทำอะไรที่ใจไม่รัก หรือเราไม่ชอบ มันทำงานต่อไปไม่ได้

สิ่งที่สำคัญที่สุด เราจะต้องทำหน้าที่ ขอพร ขอบารมีกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า...ชีวิตของเราเกิดมา ขอให้เรามีความสุข จะทำอะไร ขอให้ประสบความสำเร็จ แล้วจะทำอะไร ขอให้มั่นคงถาวร

อย่างไรก็ตาม **ทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ที่การกระทำ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะทำอะไรก็สุดแท้ เราเป็นผู้ให้ เราเป็นผู้ช่วย เราเป็นผู้รับผิดชอบ และเราจะมีความสุข**

เราจะมีเงินทอง ร่ำรวยขนาดไหน มากมายขนาดไหน ตายไปก็เอาไปไม่ได้ สิ่งที่สำคัญที่สุด ตัวของเรา ที่จะให้มีความสุขนั้น อยู่ที่พอเพียง และเพียงพอ

จะทำอะไรก็สุดแท้ สมควรที่จะสงเคราะห์อนุเคราะห์แบ่งปัน ให้ผู้อื่น มีอะไรแบ่งกันกิน แบ่งกันใช้

เราจะทำอะไรก็สุดแท้ **อย่าทำให้คนอื่นเดือดร้อน อย่าทำให้พ่อแม่เดือดร้อน อย่าทำให้ครอบครัวเดือดร้อน และ**

อย่าทำให้เพื่อนฝูงเดือดร้อน

แล้วจะทำอะไร ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราตั้งใจทำอะไร ต้องทำให้ดีที่สุด ทำให้ดี มองให้ไกล ไปให้ถึง ทุกคนนั้น มีคุณค่า แต่คุณค่าของคนนั้น อาจจะเป็นประโยชน์

ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นนั้น ตัวของเราต้องมีผลงาน ตัวของเราต้องใช้ความสามารถ ตัวของเราก็ต้องทุ่มเท ตัวของเราต้องมีความอดทน ขยัน ประหยัด แล้วสิ่งที่สำคัญตัวของเรานั้น ต้องทำให้เป็นแบบอย่าง ต้องปั้นต้องทำอะไรให้เขา ตัวเราต้องทุ่มเทจะได้อะไรมาง่าย ๆ นั้น เหน็ดเหนื่อยที่สุด ได้เงินมาสักร้อยบาทพันบาทหมื่นบาท เหน็ดเหนื่อยที่สุด เราจะทำอะไรต้องอดทน จะต้องขยันจะต้องประหยัด

☺ชีวิตต้องมีสัจจะ...ซื่อสัตย์ ถึงจะมีความมั่นคง

และสิ่งที่สำคัญที่เรา จะต้องทำหน้าที่ คือ **เราจะต้องเป็นคนที่มีเมตตา สงเคราะห์ อนุเคราะห์ อุดหนุน จุนเจือ ช่วยเหลือ แบ่งปัน แล้วสิ่งที่สำคัญเราต้องเป็นผู้ให้ตลอดชีวิต**

ชีวิตนี้ ทั้งชีวิตอาตมา จะถือสัจจะว่า เราสมควรที่จะทำหน้าที่ช่วยเหลือสังคม จนชีวิตจะหาไม่ จะไม่มีอคติ จะไม่ดูถูกเหยียดหยามใคร และจะทำหน้าที่ของเรา จะเป็นผู้ให้

หมายความว่า เป็นผู้ช่วย เป็นผู้รับผิดชอบ แล้วทำอะไรก็สุดแท้ สิ่งที่เราจะต้องทำอยู่ทุกวัน คือ **เราจะต้องมั่นคงถาวร กับหน้าที่ของเรา มั่นคงถาวร ในกิจการงาน ที่เราจะต้องทำ**

คนเราจะต้องซื่อสัตย์กับหน้าที่เรา จะต้องซื่อสัตย์กับงานของเรา เราจะต้องสื่อสัตย์กับงานของเรา เราจะต้องซื่อสัตย์กับหน้าที่ ที่เราจะต้องทำให้ดีที่สุด

ฉะนั้น จะทำอะไรก็สุดแท้ เราจะต้องมีความมั่นใจในตัวเอง เราจะต้องรับผิดชอบตัวเราเอง และทำอะไร เราจะต้องทำนั้น จะต้องมีความมุ่งมั่น อดทนต่อสู้และรับผิดชอบงานนั้น ให้เสร็จลุล่วงไปด้วยดี

ดังนั้น งานที่เราจะต้องรับภาระนั้น เป็นงานของช่วยเหลือคนเป็นงานที่จะต้องรับผิดชอบคน ที่มีความเดือดร้อน มันเป็นเรื่องที่รับผิดชอบมาก **บางทีคนเราเกิดมารับผิดชอบตัวเองก็ยังไม่รอด รับผิดชอบตัวเองก็ยังไม่ได้ เราไปรับผิดชอบคนอื่น มันเป็นเรื่องที่ลำบากใจพอสมควร**

ฉะนั้น จะทำอะไรก็สุดแท้ บางสิ่งบางอย่างนี่ เราจะต้องชี้แจง ชี้ช่องทาง แล้วจะต้องเข้าใจ ในจิตใจของคนอื่น เพราะเกิดมานี่ นิ้วมือไม่เท่ากัน จิตใจของคนก็ไม่เหมือนกัน

อย่างไรก็ดี ทำอะไรให้ถูกใจเราหรือถูกใจเขานี่ มันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เมื่อเราทำเราก็ต้องทำ กล่าวคือ **จะทำอะไรก็สุดแท้ เราจะต้องทุ่มเท แล้วตั้งใจทำหวังว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะประสบความสำเร็จได้**

คนเราเกิดมา ถ้าไม่มีความอดทน หรือไม่มีความขยันประหยัด จะทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ จนเงินนั้น ถ้าเราขยันก็มีโอกาส รวยได้ ถ้าเราจนใจแล้วเราจะอยู่ในสังคมนี้ไม่ได้

☺ลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดี

จะอยู่ในสถานที่ใดก็สุดแท้ เราจะต้องเป็นคนที่ เข้าใจเขา และเข้าใจครอบครัวเรา เข้าใจหมู่คณะเรา และเราก็ต้องเป็นผู้นำที่ดี...

– การที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น ต้องเสียสละ,
– การที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น ต้องเป็นผู้ให้,
– การที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น ต้องมีความสามารถ,
– การที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น จะเป็นคนต้องฉลาด,
– การที่เป็นผู้นำที่ดีนั้น เราจะต้องรอบรู้ ทุกเรื่อง

เราจะต้องเข้าใจเขา เอาใจเรา ไปใส่ใจเขา เอาใจเขา มาใส่ใจเรา เราจะต้องเข้าใจว่าบุคคลผู้นี้ มีจิตใจเป็นอย่างไร เราจะต้องเอาความสามารถ หรือเอาความเข้าใจของเรานั้น เป็นผู้ที่พิจารณาว่า บุคคลผู้นี้ เป็นคนดี เป็นคนไม่ดี คนจะดีหรือไม่ดีก็เป็นคน แต่เราจะต้องรับภาระรับผิดชอบ...

๑) ต้องเป็นผู้เสียสละ

๒) เราจะต้องเป็นผู้ที่อภัย

๓) อย่าไปจองเวร จองกรรมเขา

และการทำอะไรก็สุดแท้ การเป็นผู้นำที่ดีนั้น เราจะต้องเป็นผู้ที่ให้อภัย หมายความว่า **"ทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว"** ก็จริงอยู่

แต่การที่ให้อภัยนั้น **มันจะไม่อาฆาตมาดร้ายจองเวรจองกรรม แล้วก็สิ่งที่ให้อภัยนั้น ใครจะว่าเรา ๆ อภัยให้ ใครที่จะจองเวร จองกรรมกับเรา ๆ อภัยให้**

ฉะนั้น ใครจะคิดไม่ดีกับเรา ๆ อย่าไปอาฆาตมาดร้าย จะทำอะไรก็สุดแท้ จะประสบความสำเร็จนั้น มีหลักอยู่หลายประการ คือ

๑) เราต้องอดทนสูง...สุด

๒) เราต้องอุตสาหะ...มานะ

ที่จะทำอะไรนี่ จะให้มันสำเร็จได้ เราต้องสู้ชีวิต คนทุกคน ถ้าไม่สู้ชีวิต มันก็รวยไม่ได้ เราต้องสู้ชีวิต มันจะประสบความ

สำเร็จได้ จะทำอย่างไงก็สุดแท้ จะให้ประสบความสำเร็จนั้น ตัวเราจะต้องอดทน ขยัน ประหยัด และทำอะไรต้องมั่นใจในตัวเอง...

๑) ต้องทำ...ให้ได้

๒) จะต้องทำ...ให้ประสบความสำเร็จ

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น เกิดมาเป็นคน ถ้าไม่เข้มแข็งหรืออ่อนแอ มันจะสำเร็จได้ยังไง และคนทุกคนจะทำอะไรให้ประสบความสำเร็จ...ได้แก่

๑) จะต้องเอาชนะใจตัวเองให้จงได้ ถ้าเอาชนะใจตัวเองไม่ได้ ก็เอาชนะใจคนอื่นไม่ได้ ฉะนั้น จะทำอะไร ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ลูกศิษย์ทั้งหลาย จะทำอะไร ขอให้มั่นใจในตัวเอง

๒) จะต้องอดทนต่อสู้ หมายความว่า คิดว่า จะไปไหน จะทำอะไร ก็ต้องทำให้ได้ ฉะนั้น ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จก็อยู่ที่นั่น

อาตมาได้ธุดงค์มาหลายปี ได้สร้างวัดมาหลายวัด ถ้าไม่มีความอดทนมันก็ไม่ถึงชั่วโมงนี้

ชั่วโมงนี้ จะทำให้อะไรให้ประสบความสำเร็จ เพราะว่าเรามีความยึดมั่นถือมั่นในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมีความเชื่อฟัง หมายความว่า โยมพ่อโยมแม่ ที่ได้แนะนำสั่งสอนมา ตั้งแต่เล็กจนยันบวช และเรามีความยึดมั่นถือมั่นว่า **"ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว"** คนเรานี่เกิดมานิ้วมือไม่เท่ากัน จิตใจของคนคิดก็ไม่เหมือนกัน

สิ่งที่เราจะให้มีความสุขได้ ตัวของเรา ก็ต้องมีความอดทน อดกลั้น

☺ก่อนจบ...หลวงพ่อขอพร ขอบารมีให้กับผู้อ่าน

บัดนี้ อาตมา ขอบุญบารมี จากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทวยเทพ เทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกทั้งหลาย

ขอพร จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่วัดเจดีย์หอย

ขอพร จากหลวงพ่อพระประธานพระพุทธนฤมิตรรัตนชนะมาร

ขอบุญบารมี จากหลวงพ่อทองคำ วัดชินวรารามวรวิหาร

ขอพรบารมี จากองค์เทพทุกพระองค์

ขอบุญบารมี จากปู่หอย แม่ย่าหอย พญานาคราชพุทธนชงราชา และเทวดาอารักษ์ทั้งหลาย

ขอบุญบารมี จากปู่มารติณ หมอชีวกโกมารภัจจ์

ขอบุญบารมี จากพญานาคราช ปู่ศรีสุทโธ คำชะโนด, เจ้าแม่ปทุมมา คำชะโนด

ขอพรขอบารมี จากพญานาคราช เจ้าแม่สองนางแม่น้ำโขง จังหวัดหนองคาย

ขอบุญบารมี จากพ่อจตุคาม พ่อรามเทพ พระพังพระกาฬ

ขอบุญบารมี จากพระธาตุ เมืองนครศรีธรรมราช

ขอบุญบารมี จากศาลและเมืองนครศรีธรรมราช

ขอบุญบารมี จากขุนพันธรักษ์ราชเดช

ขอพรขอบารมี จากครูบาอาจารย์ที่เป็นเทวดาทั้งหลาย

จงปกปักษ์รักษาคุ้มครองญาติโยม ได้อ่านหนังสือ หรือได้ดูรายการ หรือได้ฟังเทป หรือได้ทราบประวัติของเจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย พระครูสุนทรคุณธาดา หรือหลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร ได้มาถึง ชั่งโมงนี้นั้น ได้พบกับอุปสรรคนานาชนิด ในการปกครองคน ในการสร้างวัด

ดังนั้น มีความอดทน จึงมาถึงชั่วโมงนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้ญาติโยมทั้งหลาย เมื่อได้อ่านหนังสือแล้ว จงโปรดจำไว้ว่า...

คนเราเกิดมาทุกคนนั้น ถ้าไม่มีความอดทน ไม่สามารถที่จะอยู่เป็นคนได้

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จงมีคติประจำใจว่า... **"ต้องทำให้ดี ต้องมองให้ไกล ต้องไปให้ถึง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันนี้เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้ว่า แน่นอนที่สุด"**

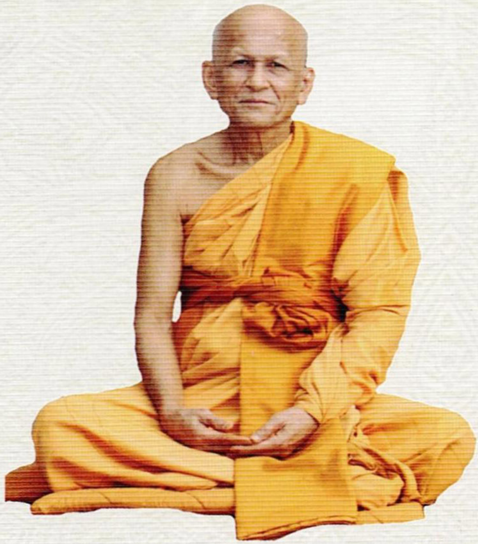
วันนี้ อาตมาได้เล่าเรื่องราว ความเป็นมาของวัดเจดีย์หอยนั้น ได้ยุติลง คงเพียงเท่านี้ ฉะนั้น ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ให้ญาติโยมทั้งหลาย มีปัญหาใด ๆ มีความหนักใจใด ๆ ได้มีโอกาสมาเยี่ยมเยียนที่วัด อาตมาจะได้รับภาระ ธุระ รับภาระ รับผิดชอบ ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ร้ายให้กลายเป็นดี มีอะไรที่หนักใจ...จะได้คลาย มีอะไรเจ็บไข้ได้ป่วย จะได้รับภาระ ธุระ รักษาให้

ในโอกาสนี้ อาตมาภาพ **ขอพร ขอบารมีสิ่งศักดิ์สิทธ์ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น จงปกปักษ์รักษาคุ้มครองญาติโยม และลูกศิษย์ทุกคน จงมีแต่ความสุข ความเจริญ...**

"
ยะถา วาริวะหา ปูรา ปะริปูเรนติ สาคะรัง
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ
อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ
สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา จันโท ปัณณะระโส ยะถา
มะณิ โชติระโส ยะถาฯ

สัพพีติโย วิวัชชันตุ สัพพะโรโค วินัสสะตุ
มา เต ภะวัตวันตะราโย สุขี ทีฆายุโก ภะวะ
อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง ฯ
"

เจริญสุข สวัสดี จงบังเกิดมีแก่ญาติโยมทุกท่าน ทุกเมื่อ เทอญ ขอเจริญพร.

ธรรมะประจำใจ

ไม่หยุด ไม่ทิ้ง พระ
ไม่ละ ไม่ถึงนิพพาน
ละบาป ลาภเกิด
นรกปิด สวรรค์เปิด

ธรรมะประจำใจ

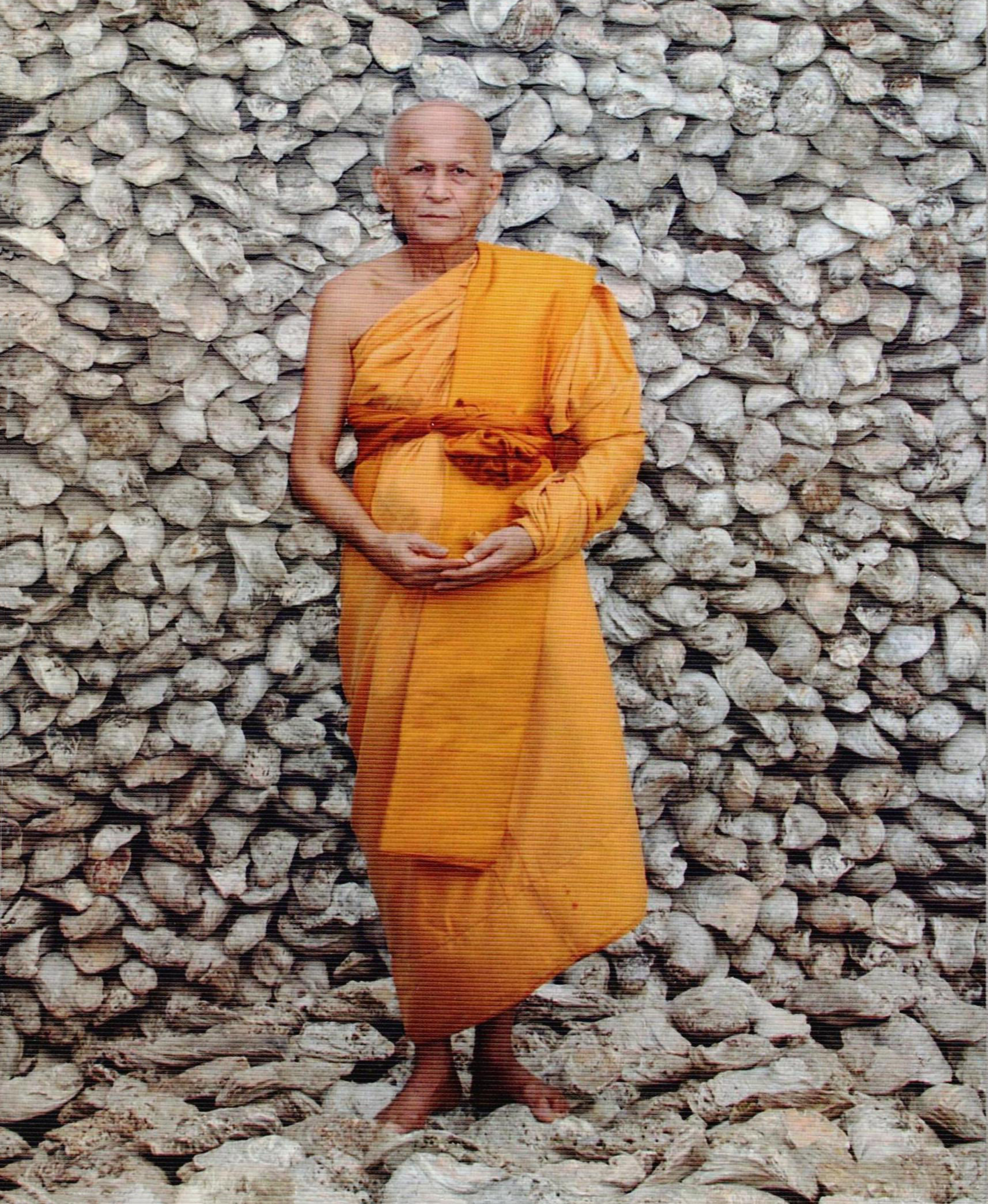
เกิดมาเป็นคนต้องตั้งสติ ต้องมีสมาธิ
ต้องใช้ปัญญา คิดออก บอกได้
ต้องทำให้ดี มองให้ไกล ไปให้ถึง
เกิดมาเป็นคนต้องมีความเชื่อมั่น และศรัทธา

คติพจน์ประจำใจ

จะถ่อก็ถ่อ จะพายก็พาย
ตะวันจะสลาย ตลาดจะวาย
สายบัวจะเน่า
เรือไป ท่ายังอยู่ ดูให้ดี ขี้รดไว้ หรือเปล่า

การที่ไว้วางใจ คน ตาบอด 1 ข้าง การที่เชื่อใจคน ตาบอด 2 ข้าง

“...ในนิมิต บอกว่า...
สถานที่นี้เมืองนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากมาย”

กว่าจะถึงวันนี้ พระครูสุนทรคุณธาดา (หลวงพ่อทองกลึง สุนฺทโร) เจ้าอาวาสวัดเจดีย์หอย จ.ปทุมธานี